

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

De falsa legatione

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ταύτ' εἰς τὸ ἐπακροῦν κληῖται ἐμβιβάζει· ταύτ' ὅστιν
 ἐκαστὸ ποιῆ· ταύτ' ὡς κληδύεται τοῖς νέοις σφάτ-
 τειν τοῖς πολίταις· ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις· συγκατα-
 λύνει τὸν δῆμον· οὐ γὰρ τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἀπεισύντα
 λιφθόντες λογίζονται· ἀλλ' ἐφ' οἷς κατορθώσαντες ὁ-
 φραθήσονται, τοῦτοις κερήλυται· ἔξαρεῖτ' οὐδ' ὡ
 ἀθλιῶται, τὰς ποιάτας φύσας, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώ-
 ματα· ἐπ' ἀρετῶν πορθέψαθε· οὐ δὲ δὲ ὑπίσαθε,
 καὶ μοι σφόδρα τὸ μέλλον ῥηθήσεσθαι δεικνύμενοι·
 πῶς εἰ μὴ δάσῃ τῶν ὀπιπιδόματων τὴν ἀρχὴν δίκην.
 ἀρχὴν δὲ κοσμίως ἐν τῇ πόλει κατασπύσασθε· εἰ δὲ
 ὑποφύξεται· κρείττων ὡς ὁ ἀγὼν μὴ γενησθῆναι·
 ὅτι μὴ γὰρ εἰς κρίσιν τῆν ἀρχὴν κατασπύσασθε· φόβον π-
 σὶ παρείχον ὁ νόμος, καὶ τὸ τῶν δικαστηρίων ὄνομα.
 εἰ δὲ ὁ ἀρετῶν βδελυρία, καὶ γνωριμότητος εἰσελ-
 θῶν, ἀπειρήσεται, πολλοὺς ἀμείψαντες ἐπαρεῖ καὶ τε-
 λούτων οὐκ ὁ λόγος, ἀλλ' ὁ κηρὸς ὑμᾶς ἔξοργεῖ. Μὴ
 οὐδ' εἰς ἀθρόους, ἀλλ' εἰς σὴν ἀποσπῆσθε· καὶ τὴν πα-
 ρουσίαν ἔτι τοῖς συνηγόροις αὐτῶν, ὡς ἀπὸ τῆν ὄν-
 τῶν ἐγὼ ὄνομασιν μνησθήσομαι, ἵνα μὴ ταύτῃ ἀρχὴν
 τῶν λόγων ποιῶσθαι, ὡς οὐκ ἀπ' ἀρετῶν εἰμὴ πῶς αὐτῶν
 ὄνομασιν ἐμνήσθην· ἀλλ' ἐκείνο ποιῶσα, ἀφ' ἧν τὰ ὄνομα-
 τα, διεξῶν ἡ τὰ ὀπιπιδόματα αὐτῶν· ἔτι τὰ σώματα
 τὰ γνάμματα κατασπύσασθε· ἐς μὴ δὲ αὐτὸς ἑαυτῶν ἕκαστος
 ἀπὸ τῶν, εἰ μὴ δὲ ἀνὰ βίην καὶ ἀναγκαστῆναι· τούτῳ γὰρ πά-
 ρεισιν ἐκ ξιῶν εἰδῶν συνηγόροις οἱ μὴ τῶν καθ' ἡμέραν
 δαπάναις ἀπληκότης τὰς παρὰ τὰς οὐσίας· οἱ ἡ τῶν ἡ-
 λικίας καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν οὐ καλῶς κερημεύουσι,
 καὶ δεδιότες οὐ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ κατὰ τῶν, καὶ τῶν
 ὀπιπιδόματων, μὴ ποτε εἰς κρίσιν κατασπύσασθαι· ἔτι
 εἰ μὴ τῶν ἀκολάτων, καὶ τῶν τοιούτοις κερημεύων ἀφ-
 ὄντως· ἵνα τῶν βοηθείας αὐτῶν πεισύνουσι· ῥᾶ ὅν πινες
 ἔξαμείψαντες· ὡν ὅτι τῶν συνηγορίας ἀκούσασθαι, τοῖς
 βίοις ἀναμνησθήσεσθε· καὶ τοῖς μὴ εἰς τὰ σώματα ἡ-
 μείψαντες μὴ οὐκ ἐνοχλεῖν, ἀλλὰ παύσασθαι δημο-
 γροῦντας κηρύττετε, οὐδὲ γὰρ ὁ νόμος τῶν ἰδιωτῶν ὄντας,
 ἀλλὰ τοῖς πολιτοδομοῦσι ἔξετάζει· τῶν ἡ τὰ παρὰ τὰ
 κερημεύοντες, ἐργάζεσθαι ἔτι τῶν κτῆσιν τὴν βίον
 κληδύεται· τοῖς ἡ τῶν νέων, ὅσοι ῥᾶ δίκως ἀλίσιονται, θη-
 ρόφυτοι ὄντας, εἰς τοῖς ἔξοις καὶ τοῖς μετόικοις ἔπεσθαι
 κληδύεται· ἵνα μὴ τῶν ἐκείνοις τῶν πορθέψασθαι ἀποσε-
 ρῶσθαι, μὴ ὑμεῖς βλάπτῃσθε· τὰ μὴ οὐδ' ἀπ' ἐμοῦ
 δίχημα πάντα ἀπειλήφατε· ἐδίδαξα τοῖς νόμοις· ἔξῃ-
 τασα τὸν βίον τῶν κερημεύων· Νῦν μὴ οὐδ' ὑμεῖς ἐς τῶν
 ἐμῶν λόγων κερημεύετε· αὐτῶν δὲ ὑμεῖς ἐγὼ δευτέρως ἐν
 γὰρ τῶν ὑμετέρων γνώμης ἡ πορθέψασθαι καταλείπεται· εἰ
 οὐδ' βελήσεσθε, τὰ δίχημα καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῶν
 ποιῶσάντων· φιλοτιμότερον ἡμεῖς ἔξοικον, τοῖς ὡς ἀνο-
 μοῦντας ἔξετάζειν.

A hæc in Myoparones piraticos impellunt: hæc unum-
 que cruciant: hæc adolescentes inducunt ad ci-
 ues occidendos, tyrannos custodiendos, ad rempu-
 blicam opprimendam. Neq. n. aut ipsius rei dedecus,
 aut suppliciorum atrocitatem considerant: sed spe
 succellum deliniti ruunt in facinus. excindite igitur,
 excindite, Athenienses, talia ingenia: & indolem
 adolescentum ad virtutis admirationem excitate.
 Vnum autem quiddam satis scitote, atque id quod
 dicturus sum, in memoria reponite. Nam si facino-
 rum suorum pœnas Timarchus dederit: disciplinam
 ciuitatis erigetis. Sin fuerit absolutus: præstitisset cau-
 sam hanc in iudicium non venisse. Nam priusquam
 Timarchus in iudicium adduceretur: terrorem ali-
 quibus incussit lex, & nomen iudiciorum. Si autem
 princeps improbitatis, & nobilissimus in iudicium
 adductus, euaserit indemnis: multos ad peccandum
 incitabit: ac tandem vestram iracundiam non ora-
 tio, sed tempus ipsum commouebit. Ne verò eam in
 multos, sed in vnum exerite, eorumque apparatus
 & aduocatos caute: de quorum ego nomine dicam
 nominati: ne hoc orationis sue principium sumat,
 se prodituros non fuisse, nisi nominati compellati
 fuissent. Illud autem faciam, nominibus diffimulatis:
 eorumque studiis commemoratis, etiam personas
 reddam notas. quod vt fiat, quisque ipse in causa erit
 si huc ascenderit, & frontem perfricuerit. Ad sunt i-
 sti tria aduocatorum genera. alij, qui luxu quodiam
 patrimonium sua exhauserunt. alij, qui flore ætatis
 & corporibus suis non rectè vsi sunt: nec de Timar-
 cho sollicitatur, sed de semetipsis, suisque studiis, ne
 quando in iudicium adducantur: alij homines libidi-
 ne perdit, quique istiusmodi hominibus ad facietatē
 sunt abusi, vt eorum auxiliis freti, facilius quiddam
 delinquant, quorum defensionem antequam audia-
 tis, qualem vitam egerint, recordamini. Ac eos qui-
 dem, qui sua corpora dedecorauerunt, non vobis ob-
 turbare, sed concionibus abstinere iubete. Neque e-
 nim lex hæc in homines priuatos, sed in magistratu
 præditos inquit. Eos porò qui decoxerunt, rem fa-
 cere, & aliunde victum quæritare iubete. Qui verò a-
 dolescentulos venantur, qui facile se in fraudem si-
 nunt illiciti, ad peregrinos & inquilinos conuerti iu-
 bete: vt nec ipsi suam cupiditatem non expleant, &
 vos nihil detrimenti capiat. Quæ igitur à me præ-
 stari fuit æquum, ea præstita sunt omnia. Exposui le-
 ges, vitam Rei excussi. Nunc vos estis meæ iudices o-
 rationis: statim autem ego vester spectator ero. tota
 enim res iam à vestris pendet voluntatibus. Quod si
 vos voletis ea quæ iusta sunt, atque expediunt, agere:
 excitabitur nostra alacritas ad eos inquirendos, à
 quibus leges violantur.

Aduoca-
 tos Timar-
 chi per-
 stringit.

Brenis cla-
 fula.

LIBANII ARGUMENTVM O R A-
 tionis de falsa legatione.

A Eschines homo fuit Atheniensis, Atrometi filius, &
 Glaucothæ vtriusque obscuri, vt ait Demosthenes.
 Illum enim literis docendis, hanc lustrando, & sacra
 quædam friuola peragendo, victum quæriffisse dicit. Quin
 ipsum etiam Aeschinem traditum est, & tragicum fuisse hi-
 storionem, & scribam ciuitatis, quod vile ministerium habe-
 batur. Sed in orationum tandem numerum venit, & legatio-
 nem, qua de pace cum Philippo ageretur, obiit. Nam cum
 Athenienses bellum cum Philippo de Amphipoli gererent,
 & multis cladibus acceptis, nihil memorabile efficerent: le-
 gatus ad Philippum de pace mittendos censent, legant igitur
 decem, inter quos & Aeschines & Demosthenes fuerunt.

Aeschini
 genus.

Legatio ad
 Philippum.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
 πρὸς τῆς ὡς ἀνομοῦντας λόγου.

Αἰχίνης ὡς ἀπὸ ἀθλιῶν, ἡ δὲ ἀθλιότης, καὶ γλαυκοθέας,
 ἀμφοτέρων ἀδελφῶν, ὡς φησὶ δημοθένης, τὸν μὴ γὰρ γράμ-
 ματα διδάσκοντα. τῶν δὲ κερημεύων, καὶ τελειῶν πινες οὐ
 σπουδαίας τελούσασθαι· φησὶ δὲ γὰρ ὡς ἀδελφῶν δὲ καὶ αὐτῶν ὁ αἰχίνης, στρατηγῶν τῶν ὑποκρίτης γηρόμοιο, ἡ γραμματεῖς τῆς
 πόλεως, ἡ πῶς ἂν τελεῖς ὑποκρίσεια. ὕστερον μὴ τοῖς τῶν ῥητόρων εἰς ἐγρήτο, καὶ πρὸς τῆς εἰρήνης πρὸς φίλιππον ἐπὶ σέβασθαι. πολέ-
 μοῦντες γὰρ ἀδελφῶν φίλιππον πρὸς ἀμφοτέρας πόλεις, καὶ πολλὰ μὴ αὐτοὶ δεινὰ πάσχοντες, δρώντες δὲ οὐδὲν ἄξιον λόγου· ἐπέδισσαν
 ὡς εἰρήνης πρὸς σέβασθαι πρὸς φίλιππον. πέμπουσι δὲ πρὸς σέβασθαι, δεινὰ τὸν ἀειδμόν· ἐν οἷς αἰχίνης τε καὶ δημοθένης ἦσαν.

Accusatio-
nis capita.

Status &
inimicitia-
rum origo.

Cum autem pacis conditiones Philippus accepisset, rursus iidem secundum legati eunt, ut iusurandum de pace datur. In his negotiis tria Demost. obiicit Aeschini: eum Philocrati, foedam ac noxiam suadenti ac decernenti pacem, suffragatum esse, tempus triuisse: unde contigerit, ut res Thraciae perirent, Atheniensibus falsa renunciasse: unde factum sit, ut Phocenses delerentur. Dixit enim, inquit, Philippum non euerfurum Phocenses, & vos, ei fide habita, hominibus opem non tulistis. Asserit autem haec omnia mercede & largitionibus adductum, maliciose fecisse. Status est de facto, & coniecturalis. Sed inimicitia extitisse dicuntur propter Timarchum, Demosthenis, amicum, quem in ordinem coegerat Aeschines, improbae vitae accusatum, propterea quod ad Pittalacum auarum, ut ait, ingrederetur homo formosus, ad spectandas auium pugnas, qui flagitiosa tum faceret, tum pateretur.

ALIVD ARGVMENTVM INCERTI AVTORIS, in eandem ORATIONEM.

Bellu Philippi-
cum.

Aristodemus
& Neoptolemus.

Phrynon.

Ctesiphon.

X. Legati
Athenien-
siu III
Philippi.

Cerfobleptes
exclusus fo-
dere.

Bellum inter Philippum & Athenienses longum intercesserat, ex quo ille pactus & conuentis violatis, Amphipolim ab Olynthiis acceperat: quae cum urbis Atheniensis esset, Olynthiis eo tempore parebat: quo etiam socij defecerant. Flagrabat & aliud bellum Phocensium cum Tessalis & Thebanis, propter Orchomenum & Coroneam. Constat enim ex historia, eos his eripuisse duas illas vrbes ipsi finitimas: & Tessalis depulsi, Amphycionia occupasse, quod Delphicum templum in media Phocide esset situm. Cum autem diuturnum bellum inter se gessissent Athenienses & Philippus, ac tandem vtrique pace vti vellent, sed eius petenda facere initium vtrique turpe ducerent: Aristodemus & Neoptolemus actores tragœdiarum, quibus propter artem quocumque impune ire licebat, atque etiam ad hostes profecti in Macedonia, artem suam ostentarunt, adeoque humaniter a Philippo sunt accepti, ut praeter ceteras pecunias alia quoque de suo eis largiretur. Cum autem fore sentiret, ut ad se legatos mitteret Phocenses, & Tessalis, & Thebani: Athenienses decipere voluit, eamque causam nactus, Aristodemus & Neoptolemus, cum eos dimitteret, se amicum esse Atheniensibus dicit Rursus contigit, ut tale quiddam accideret. Phrynon quidam Atheniensis, regressus Olympia, siue a certamine, siue a spectaculo, captus est a quibusdam Philippi militibus in festo, & spoliatus omni pecunia. Is reus sus Athenas, precatur Athenienses, ut se legatum decernerent: quo profectus ad Philippum, reciperet ea quibus esset spoliatus. Assensu Athenienses, cum & Ctesiphontem decreuerunt. Quos in Macedonia profectos, Philippus humaniter accepit: neque solum per milites erepta reddidit, sed & alia de suo est largitus: & factum excusavit. ignorasse milites: eo tempore fuisse festiuitatem, & rursus his item dixit, se esse amicum Atheniensibus. Qui in Atticam reuersi, eodem quae alteri nunciarunt. His auditis Athenienses certo comperire voluerunt, an reuera pacem seruare vellet Philippus. Itaque decem legatos decernunt. Sunt autem hi: Ctesiphon, Aristodemus, Iatrocles, Cimon, Nausicles, Dercyllus, Phrynon, Philocrates, Aeschines, Demosthenes. Eos igitur mittunt in Macedonia, cognituri verene ad pacem versus esset animus Philippi: quod si verum esset: iusserunt, ut secum adducerent legatos, qui iusurandum acciperent. Regressi decem legati, quorum vnus fuit & Demosthenes, adduxerunt a Philippo tres legatos, Antipatrum, Parmenionem, & Eurilochum, exacturos iusurandum: Cum autem conuocarentur socii Atheniensium, ad dandum iusurandum, & mora intercederet: intelligens Demosthenes Philippi ingenium, semper aliquid subigentes & grassantis, autor est Atheniensibus, dandi celeriter iusurandi, etiam non praesente Cerfoblepte: Nobis, inquit, in Thraciam abeuntibus, iusurandum dabit Cerfobleptes. Sciendum autem est Demosthenem in secunda legatione abiisse tali de causa. In prima legatione, quibusdam Atheniensibus quos in Macedonia captiuos inuenerat, pollicetur, se illos sua

ad ducendum esse in Thraciam, ut iusurandum daret, & rursus in Macedonia captiuos inuenerat, pollicetur, se illos sua

ad ducendum esse in Thraciam, ut iusurandum daret, & rursus in Macedonia captiuos inuenerat, pollicetur, se illos sua

ΒΕΤΕΡΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΩΝΤΜΟΣ, ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΛΟΓΟΝ.

Πολέμος συνείηκει φιλίππου καὶ ἀθηναίων μακρός. ἔξ οὗ τῆς ἀρχῆς τῆς αἰτίας αὐτοῦ συνείηκει, ἔλαβε παρ' ὀλυμπίας ἀμφικτυλίου, οὗσαν κτήματα τῆς πόλεως, καὶ ὀλυμπίας καὶ ἐν κρημνῶν ἀπέστησαν καὶ οἱ σύμμαχοι. συνείηκει δὲ καὶ ἔτερος φιλίππου καὶ θεσσαλῶν καὶ τηβαίων, τὸ τοῦ μὲν καὶ τῆς πελοποννησιακῆς πόλεως, τὸ δὲ, ὑπὸ ὀρχομένην καὶ κορωνείας καὶ τῶν τηβαίων, ὁ δὲ δὴ καὶ ἐν τῆς ἰσοκράτους, ὅτι ἦν μὲν, παρείλοντο τὰς δύο πόλεις, ἡγετινάστας αὐτῶν. θεσσαλῶν δὲ παρωσαμόνιοι, πλὴν ἀμφικτυλίου, αἵ τε ἐν μέσῳ φιλίππου * τῶ ἐν δελφοῖς ἱερῶν ἰδρυμένον, ἐπειδὴ δὲ πηλοποννησιακῶν ἐπολέμησαν καὶ αὐτὸς ἀθηναίων καὶ φιλίππου * πρὸς τὸν πλὴν εἰρήνην ἐκείνην περὶ ἐβούλοντο ἀλλ' ὅσοι τὸν πηλοποννησιακῶν ἀπέλαθοντο, αἰσχυρῶν ἔχον ἐνόμιζον. ἀριστοδῆμος δὲ, καὶ νεοπτόλεμος, ὑποκρίσας τὴν ἀρχὴν ἐπὶ γράμον. οὗτοι δὲ τὴν οἰκίαν τέχνην, ἀδελφῶν εἶχον ἀπέβησαν ὅπου αὐτὸν βούλωνται. ἀλλὰ δὴ καὶ καὶ πολέμους ἀπέλαθοντες οὗ οὗτοι εἰς τὴν μακεδονίαν, ἐπειδὴ αὐτὸν πλὴν οἰκίαν τέχνην, καὶ οὗτω φιλοφρονῶν αὐτὸν ἐδέξατο φιλίππου, ὥστε καὶ τοῖς ἄλλοις χεῖμασι, καὶ ἀλλὰ ἐν τῆς οἰκίαν περιεχον αὐτοῖς. ἀριστοδῆμος δὲ μελιχίων καὶ παρωσαμόνιοι καὶ αὐτὸν φιλίππου, καὶ θεσσαλῶν, καὶ τηβαίων, καὶ ἐβουληθῆσαν τὸν ἀθηναίων ἔλαπατῆται. καὶ τῶν τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἀρχαίων φιλίππου, ἀπαλλοτρίων ἀριστοδῆμον καὶ νεοπτόλεμον, ἔλεγε αὐτοῖς, ὅτι φιλίππου εἰμὶ ἀθηναίων. συνείηκει δὲ παλιν τῆς τοιοῦτον ἡγεῖσθαι. φρυγῶν πρὸς ἀθηναίων ἀπὸ τῶν ὀλυμπιάσων ἀγωνιστῶν, ἡ δεασάμοιοι, ἐκράτησαν ὑπὸ πρῶτον στρατῶν τῶ φιλίππου ἐν ἱεραμυλῶν, καὶ ἀφῆρῆσαν πᾶσι τὰ αἵμα. καὶ ἐλθόντες εἰς ἀθῆνας, παρείληθον τὸν ἀθηναίων, ἵνα χεῖρα τῶν αὐτῶν αὐτὸν ἀφῆρῆσαν ὅπως ἀπέλαθον καὶ φιλίππου, λαβὴν ἀφῆρῆσαν, καὶ περὶ αὐτῶν, οἱ ἀθηναίων, ἐχρηστονόησαν αὐτῶν καὶ * κηποφῶντα. καὶ ἐλθόντων αὐτῶν εἰς μακεδονίαν, φιλοφρονῶν αὐτὸν ἐδέξατο ὁ φιλίππου. ὥστε καὶ τὰ ἀφῆρῆσαν ὑπὸ τῆς στρατῶν πᾶσι τὰ ἀποδιδῶν αὐτῶν, καὶ ἐν τῆς οἰκίαν ἀλλὰ ὅπου αὐτῶν, καὶ ἀπολογεῖσθαι, ὅτι ἡγεῖσθαι οἱ στρατῶν, ὅτι ἱεραμυλῶν ἔδῃ. καὶ τῶν πάλιν ὁμοίως ἔλεγε, ὡς φιλίππου εἰμὶ ἀθηναίων. καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν ἀθῆνας, τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἀπήγχεσαν. τὰ αὐτὰ ἀκούσαντες ἀθηναίων, ἐβούλοντο μαθεῖν, εἰ μετ' ἀληθείας εἰρήνην ἄγειν βούλεται φιλίππου, καὶ δὴ χεῖρα τῶν δέκα ἀφῆρῆσαν, εἰσὶ δὲ οὗτοι, κηποφῶν, ἀριστοδῆμος, ἰατροκλῆς, κίμων ναυσικλῆς, δερκυλλῶν, φρυγῶν, φιλοκράτης, αἰσχίνης, δημοσθένης, πέμπεια δὲ τούτοις εἰς μακεδονίαν, ἵνα μάθωσιν εἰ μετ' ἀληθείας βούλεται εἰρήνην ἄγειν ὁ φιλίππου. καὶ εἰ ἀληθῆς ἔστιν, * ἦκειν παρ' αὐτῶ ἀφῆρῆσαν, τῶν λιπυμένους τῶν ὀρκῶν ἀπέλαθοντων οὗ τῆς δέκα ἀφῆρῆσαν, ὧν καὶ δημοσθένης, ἡγεῖσθαι ἀπὸ τῶ φιλίππου τρεῖς ἀφῆρῆσαν, ἀντιπαύσαν, παρὶ μύθων, καὶ ἀρῶλον, ἐφείλοντας λαβὴν τοῖς ὀρκῶν. συμμαχῶν δὲ τῆς συμμαχῶν τῆς ἀθηναίων ἐπὶ τῶ φιλίππου ὁ δημοσθένης, ὡς αἰετὸν κατὰ σφραγῆσιν, καὶ ἐπὶ ἀφῆρῆσαν, λέγει τοῖς ἀθηναίων τὰς δέκα ἀφῆρῆσαν τοῖς ὀρκῶν, καὶ μὴ παρὶ τῶν κερσελέππου, ἔλεγε δὲ, ὅτι εἰς τὴν ἀθῆνας ἀφῆρῆσαν ἡμῶν, παρὶ τῶν ὀρκῶν ὁ κερσελέππης. Ἰστέον δὲ ὅτι δημοσθένης * ἀπέλαθον ἐν τῆ δευτέρῃ ἀφῆρῆσαν τοιαύτην ἀφῆρῆσαν, ἀπέλαθον δὲ εἰς τὴν ἀφῆρῆσαν ἀφῆρῆσαν, εὐρεῖν ἐν μακεδονίᾳ πρὸς τῶ ἀθηναίων ἀρχηγῶν καὶ ὑπὸ τῶ φέρειν ἐν τῆ ἰδίῶν χεῖματων

nostra urbis velle parcere promississet. Ac prioris questionis hæc argumenta sunt: posterioris autem, de largitionibus, dum ostendit, accepisse Aeschinæ pecuniam, hæc argumenta, quorum item alia è prætermisissis petita sunt, alia è factis: Non odit, inquit, Philippum, quanquam ab eo deceptus, ut ait: Patrocinatus est Philippo, ut Amphictyos fieret, quum ea de re legationem huc misissent Amphictyones: perpetua consuetudine Philocratis vitur, corrupti largitionibus postulatus ad dicendum testimonium, cum Hyperides Philocratem detulisset, quanquam præsens, os non aperuit: creatus legatus in Phocidem ad Philippum de pollicitationibus firmandis, ægrotare se simulavit: captis Phocensibus post eurationem, vltro sine auctoritate publica est profectus, quo etiam tempore cauere eum oportebat. Hæc argumenta sunt secundæ orationis. Inter ea autem firmissimum est, quoq; maximè nititur, promissio & pollicitatio Aeschinæ, de Thebanis & Phocensibus. Argumentum orationis coniecturale est. neq; enim crimina fatetur Aeschines, sed omnino negat. Causæ genus alij simplex putant, & copiosam in vno crimine probando concurrisse materiam: alij simul confirmari duo crimina statuunt, vnum Phocense, alterum Thracense. Menander autem incidentia vocat. Exordium sumptum est à calumnia. Dum enim aduersarium, timidum & supplicem facit, indicat eum causa parum esse fretum. Simul etiam ad odium concitandum ea sententia pertinere potest.

Argumenta corruptela

Causa coniecturalis

Genus

Exordium

DEMOSTHENIS DE FALSA LEGATIONE ORATIO, II.
Hieronymo Volfio Interprete.

Petstrigit aduersarios, & iudices officij commonet.

QVANTA in hoc iudicio contentione vtantur aduersarii, quibus prehensionibus, Athenienses: ferè omnes vos arbitror animaduertisse: cum paulo ante videretis quosdam, dum fortiremini, facere negotium & supplicare vobis. Petam autem à vobis omnia ea, quæ etiam non rogantibus præstari est æquum: vt neque gratiam vllam, neque virum pluris faciatis, quam æquitatem & iniurandum, quò vnusquisque vestrum dato huc est ingressus: vel hac de causa, quòd hoc è re vestra est & totius ciuitatis: aduocatorum autem istæ intercessionis & studia, propter priuata emolumenta suscipiuntur: ad quæ prohibedù vos legum auctoritate conuenistis: nõ, vt ea iniuriis hominibus confirmaretis. Ac alios quidem qui recto proposito ad reipublicam accedunt: etiãsi rationem reddiderunt: sæper tamã vltro ad respondendù paratos: Aeschinæ autem lógè aliter animatù esse video. Priusquã. n. ad vos ingrederetur, & actorum suorù rationem redderet: alterum eorum qui rationes postulabat, sustulit: aliis passim minitator: & iniquissimam omnium consuetudinem in reip. & vobis perniciosissimam, introducit. Si. n. is qui publicum munus gessit & procurauit: sui terrore, & non æquitate efficiet, ne ab aliquo accusetur: omnis vobis eripietur auctoritas. Ac multa quidè istum grauiora scelera designasse, & extremo supplicio esse dignum: facile me cõfido probaturum: & omnino persuasum habeo. Quid autè, etiã in hac persuasione, formidè: dicam apud vos, & non dissimulabo: Mihi causæ quæ apud vos aguntur omnes, nõ minus, Athenienses, tēporù esse videtur, quam negociorù, & quia lógū inter legationem spaciū interiectum est: id metuo ne quam vobis obliuionem attulerit, aut cõsuetudinè iniuriarum. Sed tamè quemadmodum etiã sic & intellecturi quæ equa sunt & pronunciatu nunc videamini: id vobis dicam: si vobiscum ipsi consideretis, iudices, & reputetis, quarum rerum ciuitatè rationes à legato repetere oporteat.

Non quia veteres in iuriæ, id eo minus grauius ferendæ.

ὅσα μὲν τὴν πρεσβείαν πολλὰ, δέδοικα μὴ πῖνα λήθω, ἢ σὴνίσθειαι τῆς ἀδικημάτων ὑμῶν ἐπιπονήσαι ἕως οὗ μοι δοκοῖτ' αἰ, ὁμῶς ἐκ τούτων, καὶ γινώσκω τὰ δίκαια καὶ δικασθῆναι νομῶ, τὰ δ' ὑμῶν λέξω. εἰ σὴνίσθειαι παρ' ὑμῶν αὐτοῖς, ὡς ἄνδρες δικαστῆς καὶ λογιστῆς, τίνων πρεσβήκει τῇ πόλει λόγον ὡς πρεσβότου λαβεῖν.

A τῆς πόλεως ἐπιγγέλατο. καὶ τὸ μὲν πρεσβέου ὑμῶν τὰ τεκμήρια, τὰ δὲ δευτέρου, τὰ αὐτῶν δῶρον, ἐν ᾧ δέκνυται ὅτι ἐλήφθη ἀρχίνος, ταῦτα τεκμήρια. ὡς ὁμοίως τὰ μὲν ἐκ τῆς παρεμβάνου βίβ, τὰ δὲ ἐκ τῆς πεσσομένης. οὐ μιστὶ φίλιππον καὶ ἀπατιθεῖς ὡς αὐτῶν, ὡς φησὶ συλλεῖται φίλιππον γινώσκω ἀμφικτόνα, πρεσβότου μὲν ὡς αὐτῶν τῆς ἀμφικτόνων. συνέστιν αἰεὶ φιλοκράτει χημάτων ἐλήφθη ἐκ λουμύου ὅτι μὲν τὴν ἐλπίδα, ὡς ἰδὼς εἰσὶν ἡμεῖς φιλοκράτει, παρὰ ἑκ ἐφ' ἐξέτατο. χερσὶν ἡμεῖς πρεσβότου ὅτι τὴν ἐλπίδα πρεσβότου φίλιππον ὅτι τὴν ἐσπέρησιν, ἀρρωθεῖν πρεσποπῆσαν, ὅτι τὴν φωνήαν μὲν τὴν ἐξωμῶσαν, ἀρρωθεῖν πρεσποπῆσαι, ὅτι τὴν φίλιππον αὐτῶν, ταῦτα τὰ τεκμήρια τὰ δευτέρου λόγου. ἐστὶ δὲ τούτων τὸ ἰορρέτερον καὶ ὁ μάλιστα ἀντέχεται, ἢ ἐπαγγελία, ἢ ἐσπέρησι ἀρχίνου, ἢ αὐτῶν ἐλπίδων καὶ φωνῶν.

H μὲν ὑποδραστή τὸ λόγου, σαχαστικῶν ἢ σωτῆρος τῶν ἐγγλεμῶν ἀρχίνος, ἀπ' ἀρῆς παντάπασιν. τὸ δὲ εἶδος, οἱ μὲν ἀπὸ οὐνονομήσασιν, ὅπως πολλῶς εἰς ἐν ἐγγλεμῶν σωδραμῶν. οἱ δὲ, συγκατακεναζόμενοι, δύο εἶδη ὑπολαβόντες ἐγγλεμῶν, τὸ ἑπ' ἐλπίδας, καὶ ἐπ' ἐλπίδας, ἢ ἐμπίπτοντα φησὶν. ἐλπίδας δὲ ἐκ ἐξέβλητος τὸ πρεσβότου. δι' ὧν τὸ αὐτὸν δεδῶτα ποιεῖ καὶ δεδῶται, ὅτι τούτων δέκνυται οὐ πῶν τοῖς δικαίοις τεδάρηκῶτα, καὶ ἅμα συγκρουσικὸν αἰεὶ τὸ νόημα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ-
πρεσβείας λόγος.

ΣΗ μὲν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώτοι, σουδὴ πρεσβότου πῶν ἀγῶνα καὶ ὡς ἀρχὴ γέροντες, χερσὶν οἴμασιν πάντας ὑμῶν ἠδὲ πρεσβότου ἐωρακότας ἀρῆ τῶν, ὅτι ἐκλήροσθε, ἐσπέρησασθε καὶ πρεσποπῆσαι ὑμῶν. δεήσομαι δὲ πάντων ὑμῶν, ὅτι καὶ τῶν μὴ δεηθεῖσι δίκαιον ἔστιν ὑπάρχειν, μηδὲ μίαν μὴτε χάριν, μὴτε ἀνδρα ποιείσασθε πρεσβότου ἢ τὸ δίκαιον καὶ τὸν ὅρκον, ὃν εἰσέλθουσιν ἐκαστος ὑμῶν ὁμωμοκότας. ἐνδυμούμενοι, ὅτι ταῦτα μὲν ἔστιν ὑμῶν καὶ ἑλπίς τῆς πόλεως. αἱ δὲ τῆς ὡς ἀρχὴ πῶν αὐτῶν δεήσας καὶ σουδῶν, τῆς ἰδῶν πρεσποπῆσαι ὅσα γίνονται, αἱ ἵνα κωλύησιν οἱ νόμοι σωθήσασθαι ὑμῶν οὐχ ἵνα κυρίας τῶν ἀδικῶν ποιήσασθε. τῶν μὲν οὐδ' ἄλλοις, ὅσοι πρεσβότου κοινὰ δικάσας πρεσποπῆσαι, καὶ δεδωκότας ὡς ἰδῶν, τὴν ἀειλογίαν ὅσα πρεσποπῆσαι. τουτοῖσι δὲ ἀρχίνου, πῶν τὰναντία τούτων. πῶν τὸ εἰσέλθουσιν εἰς ὑμῶν, καὶ λόγον δοῦναι τῆς πρεσποπῆσαι, τὸν μὲν, ἀνήρκεται τῆς ὅτι τῶν ἀδικῶν ἐλπίδων τῶν δὲ, ἀπειλεῖται πῶν δεινότερον πάντων ἔδος καὶ ἀσυμφορώτατον ὑμῶν, εἰς τὴν πολιτείαν εἰσάγων. εἰ τὸ ὡς ἀρχὴ πῶν κοινῶν καὶ διοικήσασθε, τὰ καὶ εἰ αὐτὸν φέβω, καὶ μὴ τὸ δικαίον κατακυβερῆσαι μὴδὲνα εἶναι κατῆροσιν αὐτῶν παντάπασιν ἀκυροῖ πάντων ὑμῶν χηρῶσθε. τὸ μὲν οὐδ' ἐξελέχθειν πολλὰ καὶ εἰνα πεποπῆσαι τουτοῖσι, καὶ τῆς ἐχάσας ὅσα τιμωρίας ἀξίον, θάρρω καὶ πάνυ πιστόν. ὅτι, καὶ πῶν ὑπεληφῶσθε ταῦτα, φοβούμαι, φεάσασθε πρεσβότου ὑμῶν καὶ οὐκ ἀποκρύψασθε. ὅτι μοι δοκοῖσιν ἀσπαστῶς οἱ παρ' ὑμῶν ἀγῶνες, οὐχ ἡτῶν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώτοι, τῆς καμῶν, ἢ τῆς πρεσποπῆσαι εἶναι καὶ τὸ, χερσὶν γινώσκω.

ἠρωτῶν

ἄριστον μὲν τοίνυν, ὡν ἀπήγειλε δόρυ πρὸς ἡμῶν ἐπι-
 σεύειν ἡμῶν, ὡν ἠεὶ ἔταξατε αὐτῶν μετὰ ταῦτα ἢ τὸ χρο-
 νῶν. ἐφ' ἅπασι δὲ τοῖσι, εἰ ἀδωροδοκίῃ ἢ μὴ, πάντα
 ταῦτα πέποιθεν. τί δὴ ποτε τούτων; ὅτι ἐκ μέρους ἡμῶν ἀ-
 παγγίλων, τὸ βελούσαδον καὶ τὸν ἀγαμέμνονα ὀρθῶς,
 ὑμῖν ἔδει. ἀλλ' ἄλλο οὐκ ἔστιν ἀληθές. τὰ δέοντα ἔγνωτε.
 ἀλλ' ἢ μὴ τοῦτο, τὰ πάντα. τὰς δὲ συμβουλίας, πρὸς τὰς
 ὑπὸ λαμβάνετε ἔδει, τὰς τῶν ἀρεσβίων. ὡς γὰρ εἰδότες καὶ
 ὡν ἐπέμψθησαν, ἀκούετε. ἐδὲν ἔνδεξιόν ἐστιν ἡμῶν
 ὅτι ὁ ἀρεσβίων, φάλλον ἐδὲ ἀσύμφορον ὑμῖν συμβε-
 βυλόν. καὶ μὲν, καὶ ὡν γὰρ ἠεὶ ἔταξατε εἰπεῖν, ἢ
 ἀρεσβίῃ, καὶ ἀρεσβίῃ ἐψηφίσασθε ποιῆσαι, ἀρεσβίῃ
 διωκτικῆν. εἴεν. τῶν δὲ χρόνων ἀρεσβίῃ; ἢ πολλὰ μὲν, ὡς
 ἀνδρες ἀθλων οὐ συμβαίει πολλῶν ἀρεσβίων. Ἐμε-
 γάλων καμῶν, ἐν βραχὺ χρόνῳ γίγνεται. ὅν ἐάν τις ἐκῶν
 καυθῆται τοῖς ἐναντίοις καὶ ἀρεσβίῃ. ἐδὲ ἀλλ' ὅ, πῶς ποιῆ, πάλ-
 λιν οἷός τε ἔσται σῶσαι. ἀλλὰ μὲν, ἢ ὡς γὰρ τὸ ἀρεσβίῃ
 ἢ μὴ, τὸ μὲν ἐκ τῆς λαμβάνειν ἐξ ὧν ἢ πόλις βλάπτ-
 τε, καὶ αἴτιος ἐστὶν ὅτι φησὶν. ἀλλ' ἔδει δὲ φρονεῖν, καὶ πολλῆς
 ὀργῆς ἀξίον. ὁ μὲν τοῖς ἢ νόμον πηθεῖς, ἐδὲ ὡς εἴσε τὸ, ἀλλ'
 ἀπλάως εἴπε, μηδαμῶς δῶρα λαμβάνειν ἢ ἐμὸς, ὡς ἐ-
 μοῖ δοκεῖ, τὸν ἀπαξ λαβόντα καὶ ἀρεσβίῃ. ἢ τὸν ἀρεσβίῃ
 μέρων, ἐδὲ κερτὴν ἐπὶ τῶν συμβεβυλόντων ἀσφαλῆ μέρει
 τῆ πόλι. ἀλλ' ἄλλο τοίνυν ἐξήγετο καὶ εἰδῶ σαφῶς ἀγχι-
 νῶ τετονί, ἢ μηδὲν ἀληθές ἀπαγγέλλομαι, καὶ κενωλυ-
 κότα ἐμῶν τὸ δῆμον ἀρεσβίῃ τὰ ληθῆ, ἢ πάντα τὰ πάντα
 τῶν συμβεβυλόντων ὑμῖν συμβεβυλόντα, καὶ μηδὲν ὡν
 ἀρεσβίῃ. ἢ τῆ ἀρεσβίῃ πεποικῶτα, καὶ ἀπλωκό-
 τα τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς πολλῶν καὶ μεγάλων ἀρεσβίων
 καμῶν ἀρεσβίῃ τῆ πόλι, καὶ πάντων τῶν δῶρα καὶ μ-
 ατοῖς εἰληφῶτα μὲν φιλοκράτοις. κατὰ ψήφισατε αὐτῶν,
 καὶ δὲ κῆν ἀξίον τῶν ἀδικημάτων λάβετε. ἀλλ' ἢ μὴ εἰ-
 ξῶ ταῦτα, ἢ μὴ πάντα ἐμὸς μὲν φάλλον ἢ γὰρ, τουτοῖ δὲ
 ἀρεσβίῃ. πολλὰ δὲ ἢ δὲ ἀνὰ κατηγορεῖν ἔχον ἐπὶ ἀρεσβίῃ
 τοῖς ἔταξα, ὡς ἀνδρες ἀθλων οὐ, ἐξ ὧν οὐκ ἔδ' ὅς τις ἀλλ'
 εἰκότως μισήσῃ ἀπὸν βέλομαι ἀρεσβίῃ. ἀνὰ μὲν
 λα λέγειν μνημονεύοντας ὑμῶν ἐδὲ οἷς ὅτι τοῖς πολλοῖς
 ὑπομνήσασθε, εἰς τίνα τὰς ἐταξῆν ἔαυτὸν ἀγχινης ἐν τῆ
 πολιτεία τοσούτων; ἢ τίνας λόγους καὶ τὸν φιλιπποῦ δη-
 μηγορεῖν ὡς το δεινῶν εἰδῆτε, ὅτι τοῖς ὑφ' ἑαυτῶν ἀρεσβίῃ
 γυμνασίου ἢ δὲ ἀδικηγορημῶν ἐν ἀρχῇ, τοῖσι μάλιστα
 πάντα τῶν ἀρεσβίῃ δῶρα ἔχον. ἐστὶ τοίνυν εἰδῶ, ὅ
 ἀρεσβίῃ ἀθλων ὡν ἀπὸ μέρους φιλιπποῦ, ὡς τότε δημη-
 γρορεῖν ἔφη, ὅτι βεβυλόντα τοῖς ἔλλησι, καὶ ἀρεσβίῃ
 πῖνας τῶν ἐν ἀρχαῖα ἀρεσβίῃ. καὶ ἔχον ἰχθυοδρον
 τὸν νεοπτόλεμου δόρυ ἀρεσβίῃ, ἀρεσβίῃ μὲν τῆ
 βελῆ, ἀρεσβίῃ τῆ δὲ μὲν καὶ τοῦτον, καὶ πῖνας ὑμῶν
 πανταχοῦ ἀρεσβίῃ πέμπειν, τοῖς συνάξοντι δὲ ὑπο
 τοῖς βουλοσυνάμοις καὶ τὸ ἀρεσβίῃ φιλιπποῦ πόλεμου.
 ἢ ἀπαγγέλλων μοσταταῦθ' ἢ κῆν ἀρχαῖα, τοῖς κα-
 λοῖς ἐκείνοις ἢ μακρῶς λόγους, οἷς ἐν τοῖς μυθίοις ἐν με-
 γάλῃ πόλει, ἀρεσβίῃ ἢ μὲν, ἢ ἀρεσβίῃ φιλιπποῦ λέγοντα,
 ἢ ἀρεσβίῃ ἀρεσβίῃ ἀρεσβίῃ καὶ διεξιῶν ὑλίας τὸ ἢ
 λάβειν ταῦτα, ἢ καὶ τὰς ἰδίαις ἀδικουσι μόνον παρὶς οἱ
 ἀρεσβίῃ, καὶ ἀρεσβίῃ λαμβάνοντες ἀρεσβίῃ φι-
 λιπποῦ. ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα πολιτοδουλοῦν τεταχέ, καὶ τὸ
 εἰ τις εἰρήνης ἀρεσβίῃ πέμπει ὡς φιλιπποῦ. ἐπειδὴ τὸ
 καὶ τῶν ἀλλων, τῶν ἐκείθεν ἀπαγγέλλων οὐδὲ ὅπου ὑμῶν γίγνεται
 ἀρεσβίῃ τετονί εἰς καὶ ἔδει. ἢ ὡς τῶν ἀρεσβίῃ
 ἀρεσβίῃ ἀρεσβίῃ, οὐδὲ ὡς τῶν ἀρεσβίῃ ἀρεσβίῃ ἀλλ'
 ὡς τῶν ἀρεσβίῃ ἀρεσβίῃ ἀλλ' ὡς τῶν ἀρεσβίῃ ἀρεσβίῃ

A Primum eorum quæ renunciauit: secundo loco, eorum quæ persuasit: tertio, eorum quæ vos ei mandastis: denique temporum: post hæc uniuersa querendum, in corruptè nec ea facta sint omnia? Cur tandè horum? quòd ex renunciationibus rectè vobis deliberare de reb. licet: quasi veræ fuerint: ea quæ res postulat, statuetis: sin non tales, contraria. Legatorum enim consilia veriora esse putatis. Auditis enim eos, vt gnaros earum rerum, de quibus missi sunt. Nequaquam igitur decet conuinci legatum, dati vobis vilius futilis & perniciosi consilij. Iam, quæ illum dicere aut agere iussistis: & nominatim decreuistis esse faciendæ: ea conuenit esse procurata. Esto, temporum autè quam obrem? quia sæpe vsuaenit, Athenienses, vt multarum reru & magnarum occasio paulo momento temporis concludatur: quam, si quis vltro aduersariis cõdonarit & prodiderit: etiam si omnia conetur, nunquam poterit recuperare. An verò gratis, necne? quòd inde accipere, vnde reipublicæ damnum detur: omnes, satis scio, & indignum esse fateamini, & grauius vindicandum. Ac legislator quidem hoc non explicauit: sed simpliciter atque seuerè vetuit accipere munera: cum, vt mihi videtur, existimaret, eum qui semel accepisset, ac largitionibus corruptus esset, non iam constantè manere iudicem publicorum commodorum. Quòd si ostendero, & perspicuè probaro: Æschinem & nihil veri renunciaisse: & obstitisse populo, ne verum ex me audiret: & vtilibus maximè contraria suasisse vobis: & nihil eorum quæ mandaueratis, in legatione fecisse: & consumpsisse tempora, quibus multarum & magnarum rerum occasiones reipublicæ perierunt: & propter hæc omnia munera & mercedis accepisse cū Philocrate: condemnate eum, & vt factis eius dignum est, multate. Sin hæc non ostendero, aut non ostendero omnia: & me improbum ducite, & istum absolute. Quanquam autem multa & graua, præter hæc, etiam alia in eo accusare possè, Athenienses, ob quæ nemo non eum iurè oderit: vos tamen ante omnia quæ dicturus sum (licet id, vt satis scio, plerique vestrum meminere) commonefaciã, in quem reipublicæ gradum Æschines se primum collocarit: & quales conciones contra Philippum sibi habendas esse censuerit: vt sciaitis, eum suis actis, & primis concionibus maximè acceptorum muneru possè conuinci. Primus igitur hic est Atheniensiu qui animaduertit Philippum (vt tum pro concione asserbat) insidiari Græcis: & corrumpere magistratum quosdam in Arcadia: qui adhibito Ischandro, Neoptolemi secundano actore, retulerit ad senatũ, retulerit ad populum his de rebus: & suaserit vobis, quocunq; terrarum legatos esse mittendos, qui Græcos huc conuocarent, de bello Philippico deliberaturos: qui postea reuersus ex Arcadia, præclaras illas & longas orationes recensuerit: quas apud decem illa victorũ millia, Megalopoli, aduersus Hieronymum, Philippi defensorem, se habuisse pro vobis asseruerit, & commemorasse, quantis iniuriis omnem Græciam, non suas tantum patrias, largitionum auidi & pecuniam à Philippo accipientes, afficerent. Postea quã igitur, ea tum isto administrate, & tale de se specimè præbete, vobis ad Philippũ legatos mittere persuasũ est ab Aristodemõ, Neoptolemo & Ctesiphõte, ac ceteris, nihil sani ex Macedonia renuciatis. eorum legatoru & iste fit vnus, nõ qui vestra vederet aut qui Philippo fidẽ haberet: sed qui ceteros custodiret.

Docilitatẽ
 captat di-
 strubutio-
 ne le-
 gati officij
 adiuncta
 propositio-
 ne.

Narratio
 quæ cõfic-
 mationis
 sententia
 spargitur.

Æschines
 principio
 aduersatus
 Philippo.

Æschines
 legatus ad
 Philippum

3 Aeschinis concio de pace prior.

4 Concio Aeschinis de pace posterior.

5 Aeschinis in mediocri & pollicitatione, in concione: propter quam expositus Demosthenes.

Nā propter orationes antē habitas, & Philippi odiū, sic de eo non ab re omnes sentiebatis. Deinde mecū congressus, paciscitur, se cōmuniter legationē obiturū: & ut sacrilegū & impudētē Philocrate vterq. cauerem, multū hortatur. ac donec huc redisset, a prima legatione, equidē, Atheniēses, nō animaduerti, corruptū esse eū, & semetipsū vēdidisse. Præter. n. cætera, quæ (vt recensui) prius dixerat, priore* concione qua de pace deliberabatis, surrexit, eoque principio vsq. est: quod ego verbis etiā (vt opinor) iisdē, quæ ille dixit, apud vos commemorabo: Si multum (inquit) & diu meditat^o esset Philocrates, quo pacto accerrimē reipublicæ aduersaretur, Atheniēses, nihil eum meli^o fuisse reperiturū arbitror talibus decretis. Ego verò pacem istam, dum vobis Atheniensis superfuerit, nūquam ciuitati suaserim. Pacem tamen faciendam esse dico. Talia loquebatur breuiter & moderatē. Qui verò pridē hæc dixerat, audientibus vobis omnibus* idem in posteriore, cum pax confirmanda esset, me sociorum decretum defendente, & id agente, vt pax iusta & æqua fieret: vobisq. ita sentientibus, ac ne vocem quidem spurcissimi Philocratis audire volentibus: surgit ad concionandum, illiq. patrocinatur, verbis, o dii immortales, multis mortib. vindicādis: neque maiorū recordari vos oportere: neq. eos qui triūphos & naualia prælia narrarēt, tolerare: seq. lege lata decreturum, ne cui Græcorū opē ferretis, qui non prior vobis opem tulisset. Atq. hæc detestabilis iste & impudēs dicere audebat, astantibus legatis & audientibus quos è Græcia tū conuocaueratis de istius consilio, eum se nōdum vendidisset. Quemadmodum igitur, Atheniēses, iterum à vobis delectus ad iusiurandum exigendum & tempora cōsumpserit: & omnia reipublicæ negocia corruperit, & quæ mihi ea prohibere cupiētī, cōtētiones cū eo fuerint: statim audientis postquam autem ab ea legatione, propter exigēdū iusiurādū suscepta, reuersi sumus, ad quā hæc ratio nū relationes pertinet: cū neq. parū neq. magnū quicquā eorū reperissemus, quæ, cū pacem faceretis, dicta & expectata fuerāt: sed in omnibus decepti essemus: cūq. isti rursus alia vendidissent, & cōtra ipsū decretū legationē obiissent: accessimus ad senatū. Et hortū quæ dicā, multi sūt cōscij. Curia. n. referta erat plebeis hominib. Ego verò progressus in medium, oēm veritatem senatui renunciaui: & istos accusaui: & à prima illa spe rerum earum, quas Ctesiphō & Aristodemus vobis renunciarant, oīa enumeravi, & postea, cum pacem fecissetis, quæ iste pro concione dixisset, & quod perduxissent reipublicā: & ea quæ restabāt (qui Phocēses erant & Pylæ) suasi ne amitteretis: neve in eādē fraudē incideretis: neve alia ex alia spe suspēsi, & pollicitationibus delentī, res in extremum discrimē adduci pateremini. Atque hæc senatui persuasi. Cum verò concio conuenisset, & ad vos verba facienda essent: progressus Aeschines primus omnium nostrū (obtestor autem vos per Iouē & deos, date operam, vt vnā mecum memoriæ infigatis, si vera dixerō. Ea enim demum sunt, quæ omnia negocia vestra prof^o corruperūt & perdiderunt) progressus igitur Iōgissimē abfuit, vt renūciaret aliquid in legatione actū: aut, vt de iis quæ in senatu dicta essēt (si fortē vtrum ego vera dicere dubitabat) vllam in cœtu populi mentionē faceret: sed eam habuit orationē, & tot tātisq. bonis

A δὲ γὰρ τοὺς προειρημένους λόγους καὶ τὴν πρὸς φίλιππον ἀπέθρηναν, ταῦτ' ἐν εὐνοίᾳ καὶ ἀπὸ πάντων ἔχοντες τὴν δόξαν. προσελθὼν τὸν πρῶτον ἐμὴν μετατάσσοντα, συνετάττετο κοινῆν προσεικέειν καὶ ὅπως τὸν μακρὸν καὶ ἀγαθὴν φυλάξωμεν ἀμφοτέρωσι τὸν φιλοκράτην, πολλὰ παρεκελεύσατο. καὶ μέγιστον δὲ δεῦρο ἔπειθε τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης προσεικίας, ἐμὲ γοῦν, ὡς ἀδελφεὸν ἀθλιωταῖοι, διεφθαρμένον καὶ περὶ αὐτὸν ἤσασαν. καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλων ἄν, ὅπερ εἶπον, εἰρήκει πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ τῆν προσηραία τῆν ἐκκλησιῶν, ἐν αἷσι τῆς εἰρήνης ἐβουλόεσθε, ἤρξατο ἀρχῆν, καὶ ἐγὼ καὶ τοῖς ῥήμασι οἷμαι τοῖς αὐτοῖς, οἷς περ εἶπε, ἐν ὑμῖν ἀπομνημονόσθη· εἰ πάντοτε πολὺν ἔφη χρόνον ἐσοπείαι φιλοκράτης, ὡς ἀδελφεὸν ἀθλιωταῖοι, ὅπως ἀν' ἀρετῆς ἐναντιωθῆι τῆ* εἰρήνῃ· οὐκ αὖτ' αὐτὸν ἀμεινον εὐρεῖν οἷμαι, ἢ τοιαῦτα γράφοντα. ἐγὼ δὲ ταῦτ' ἐμὴν τὴν εἰρήνῃ, ἕως ἄνευ ἀθλιωτῶν λείπηται, οὐδέ ποτ' αὖ συμβουλεύσωμι ποιήσασθαι τῆ πόλει. εἰρήνῃ μὲν τοι φημι δεῖν ποιῆσθαι. καὶ τοιούτοις πινὰς εἶπε βραχέως, καὶ μετ' οὗτοις λόγοις. ὁ δὲ παῦτ' εἰπὼν τῆν προσηραία, πάντων ἀκούοντων ὑμῶν· εἰς τὴν ὑστέρῃαν, ἐν ἧ τὴν εἰρήνῃ ἔδει κυρεῖσθαι. ἐμὸν τὸ τῆν συμμάχων συνηθροῦντο δόγματι, καὶ τὴν εἰρήνῃ ὅπως ἴσθι, καὶ δικαία* χρῆσθαι. πρὸς τὸν καὶ ὑμῶν βουλευμένων ταῦτ' ἐμὸν οὐδέ φωνῶν ἐθελόντων ἀκούειν τῆ καταπίψου φιλοκράτους, ἀλλὰ εἰδημηγῶν καὶ συνηθροῦν ἐκείνῃ, πολλὰν ἀξίους, ὡς ζεῦ καὶ πάντες θεοὶ, θανάτων λόγους· ὡς οὐτὶ τῆν προσηραίων ὑμᾶς μεμνησθαι δεῖοι· οὐτὶ τῆν τὰ εἰρήνην, καὶ τὰς ναυμαχίας λεγόντων ἀνέχοντα νόμον τῆθρη, καὶ γράφειν, μηδὲν τῆν ἑλλήνων ὑμᾶς βινδῆν, ὅς αὐτὸν πρὸς βεβουληθῶς ὑμῖν ἢ καὶ τῶντα ὁ χρέη λιθῶ. καὶ ἀγαθῆς εἶδῃ ἐπὶ λμα λέγειν, ἐφεικτότων πρὸς βειων καὶ ἀκούοντων, οἷς ἀπὸ τῆν ἑλλήνων μετεπέμψασθε, ὑπὸ τούτου τὸ πρὸς ἀντίθετες, ὅτ' οὐπω περὶ αὐτὸν καὶ ἐαυτὸν καὶ. ὅν μὲν οὐδὲ εἶπον, ὡς ἀδελφεὸν ἀθλιωταῖοι, χειροτονησάντων ὑμῶν ἐπὶ τοῖς ὅροις αὐτὸν πάλιν τοῖς τῆ χρόνοις κατέβηθε, καὶ τὰ πρὸς ἄλλα πάντα ἡμῶν αὐτῶν τὰ τῆς πόλεως, καὶ ὅσα πρὸς τούτων ἐμὸν πρὸς τὸ ἀπέθρηναν συνέβησαν, βουλομένῳ καλυῖεν. αὐτῆκα ἀκούσεσθε. ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἠκούεμ ἐν τῆς προσεικίας ταύτης ἐπὶ τοῖς ὅροις, ἧς περ εἰσὶν ἀνὴρ εὐθυμῶν οὐτὶ μικρὸν, οὐτὶ μέγα οὐδὲ οὐκ εὐρημῶν, τῆν ὅτ' ἐμὸν εἰρήνῃ ἐποιεῖσθε λεγόντων, καὶ προσδοκῶντων ἀλλὰ πάντα ἐξηπατημένοι, καὶ τούτων ἐπὶ αἰδῆς ἀπὸ προσηραίων, καὶ πρὸς τὸ ψήφισμα περὶ βουλομένων. πρὸς ἡμῶν τῆ βουλή καὶ ταῦτ' πολλοὶ συνίστασιν ἀ μέλλω λέγειν. τὸ γὰρ βουλομένῳ, μετὸν καὶ ἰδιωτῶν παρηθῶν δὲ ἐγὼ, πάντα τὰ ἀληθῆ πρὸς τὴν βουλήν ἀπήγγελα, καὶ κατηγόρησα τούτων. καὶ ἀπὸ ἐθελόντων ἀπὸ τῆν πρώτων ἡπιδῶν ἐκείνων, ὁ κτισσοφῶν καὶ ὁ ἀριστοδῆμος ἀπήγγελαν πρὸς ὑμᾶς. καὶ μετὰ ταῦτα ὅτ' ἐμὸν εἰρήνῃ ἐποιεῖσθε, ἀ εἶδῃ ἐδημηγῶν σῆ, εἰς ἀπὸ προσηραίων τὸν πόλιν, καὶ πρὸς τὸ ὑπολείποντα (ταῦτ' ἐμὸν φωνεῖς, καὶ πύλα) καὶ πρὸς τὸν συνεβέβηθον, μηδὲ ταῦτα παθεῖν, μηδὲ ἀναρτομένους ἡπῆσιν ὅς ἡπῆσιν, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐδῆ λέγειν, παρηθῶν ἀγρίνης οἷοσι πρὸς ἡμῶν ἀπαίτων (καὶ πρὸς διός, καὶ θεῶν πρὸς εἶσθε συζητημονεύειν, ἀ ἀληθῆ λέγω. ταῦτ' ἐμὸν πρὸς ἄλλα πάντα πάντα λυμνημένῳ ὑμῶν, καὶ ἀναφείσαντα ὅλων, ταῦτ' ὅτιν ἡδῆ) τῆ μὲν ἀπαγγέλλειν τι τῆν προσεικῶν, ἢ πρὸς τὸ ἐν τῆ βελῆ ῥηθέντων (εἰ ἀπὸ ἡμῶν φισθήτει μὴ ἀληθῆ λέγειν ἐμὸν) μνησθῆναι παμπληθῆς ἀπέχον. εἶπε ἢ τοιοῦτες λόγους καὶ πηλικεῦντα, καὶ

τοσαῦτα

τοσάυτα ἔχοντες ἀγαθὰ, ὡς ἅπαντας ὑμᾶς λαβόντες
 ὄψεσθε. ἔφη γὰρ ἡ κενὴ πατριώτης φίλιππον, παῖθ' ὅσα συμ-
 φέρει τῇ πόλει, ἔπειθ' ἐν ἀμφικτυόσῃ, καὶ πρὸς τῶν
 ἄλλων ἀπάντων, καὶ διεξῆλθε λόγον μακρὸν ὑμῖν, ὃν
 καὶ θεβίων εἰπεῖν πρὸς φίλιππον ἔφη καὶ τὰ κεφάλαια
 ἀπήγειλε πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀπελογίζετο ἐν τῷ
 αὐτῷ πεπερασμένῳ, δυοῖν, ἢ τριῶν ἡμερῶν, ὑμᾶς
 μὴ ὄντας οἴκοι, καὶ οὐ στρατοδουλοῦντες, οὐδὲ ἐνοχλοῦ-
 μένοι, θεβίαι μὲν πολιορκεῖσθαι αὐτὰς καθ' αὐτὰς,
 χωρὶς τῆς ἄλλης βοιωτίας, ἀκίσεσθε. θεσπιάς ᾗ, καὶ πλα-
 ταμαί οἰκιστοῦσθαι τῶν θεῶν ἢ τὰ χεῖρα εἰσπραττόμε-
 να οὐδὲ φρονέων, ἀλλὰ πρὸς θεβίων, τῶν βουλο-
 σάντων τὴν κατάληψιν τῆς ἰερού. διδάσκων γὰρ αὐτὸς ἔφη
 τὸν φίλιππον, ὅτι εἰδὼν ἡττον ἡσθεῖσθαι οἱ βεβηλοκό-
 πτες, τῶν τῆς χειρὸς πρὸς αὐτὸν, καὶ δὲ αὐτὰ χεῖρα αὐ-
 τῶν τοῖς θεβίοις ἐπιεικέρχεναι. ἀκούσθαι ᾗ τῶν δι-
 βοίων ἐνὶ ἔφῃ πεφοβημένων καὶ τεταραγμένων, τὴν B
 πρὸς τὴν πόλιν οἰκιστότητα φίλιππον γεγενημένων ὅτι
 οὐ λήθητε ἡμᾶς, ὡς ἄνδρες πρὸς ἑστέρας, ἐφ' οἷς πεποιήσατε
 τὴν εἰρήνην πρὸς φίλιππον, οὐδὲ ἀγροῦ μὲν, ὅτι ὑμεῖς
 μὲν ἀμφίπολιν δεδώκατε ἐκείνῳ, φίλιππος δὲ ὑμῖν
 διβοῖαν ἀμολόγηκε πρὸς δόσθαι. εἶθ' ἡμῶν τοῖς ἐπιεικ-
 μένων τί αὐτῶν οὐ μὲν πρὸς τὸ βούλει λέγειν, καὶ γὰρ
 νῦν φρονεῖν πινὰς αὐτῶν τῶν συμπερασμένων. ὑποκρίτετο
 δὲ οὕτω που, καὶ παρεδήλου τὸν ὄρον. δὲ δοκίμῳ δὲ
 ὅτι τούτοις εἰκότως, καὶ δοκῶν καὶ ῥήτωρ ἀείσος εἶθ',
 καὶ ἀπὸρ θαυμαστός κατέβη μέλας σιμνάς. ἀνάσας δὲ
 ἐγὼ ταῦτά τε οὐκ ἔβην εἰδέναι, καὶ ἐπειροῦμαι πὶ
 λέγειν τούτων, ὃν εἰς τὴν βουλήν ἀπήγειλα. καὶ
 πρὸς αὐτὰς ὁ μὲν, εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ' οὐτοσὶ καὶ φιλοκρά-
 τος, ἐβόων, ὅτι ἐκεῖνός με, τελευτῆς, ἐχλεύαζον.
 ὑμεῖς δὲ ἐγείρετε, καὶ οὐτ' ἀκούσθαι ἠθέλετε, οὐτε πι-
 στεύειν ἠβούλεσθε ἀλλὰ, πᾶσι δὲ εἶθ' ἀπηγγέλει, καὶ
 νῦν τοῖς θεοῖς, εἰκότως πινὰς εἶθ' ἔπειθ' εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 ἠνέχετο, τῆς καὶ ταῦτα, καὶ τοσάυτα ἔπειθ' πρὸς δόσθαι
 ἀγαθὰ, ἢ ταῦθ' ὡς οὐκ ἔσται λέγοντός πινος, ἢ κατηγο-
 ρεῦτός τῶν πεπερασμένων τούτοις; πάντα γὰρ τὰ ἄλλ'
 οἴμαι τότε καὶ δόσθαι, τῶν ὑποκειμένων πρὸς δό-
 σθαι, καὶ τῶν ἐλπίδων. οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ὄχλος
 ἄλλως, καὶ βασκανία κατεφάνετο. ταῦτα δὲ θαυμα-
 σία ἦλθον καὶ συμφέροντ' ἐδοκεῖ πρὸς ἑστέρας τῇ πό-
 λει. τῶν δὲ ταῦθ' ὑπέμνησα πρὸς αὐτὰ νῦν ὑμᾶς. ἔπειθ'
 διεξῆλθε τούτοις τοῖς λόγοις; εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 πινος, μέλιστα καὶ πρῶτον, ἵνα μηδεὶς ὑμῶν, πειθεῖται
 πινος ἀκούῃ μου, καὶ κατηγορεῦτός τῶν πεπερα-
 σμένων, ἀπὸς ἢ καὶ δοκῆ δὲ φὸν αὐτῶν, καὶ ὑπερβάλλον εἶθ'.
 εἶτα τότε οὐκ ἦγερος πρὸς ἑστέρας ταῦτα, οὐδὲ εἰδὼς
 ἡμᾶς; θαυμάζῃ ἀλλὰ μεμνημένοι τὰς ὑποχέσθαι τὰς
 τούτων, εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 λόγου τυγχάνειν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὴν ἐπιγέσθαι τὴν
 τούτου ταῦτ' ἔπειθ' εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 ἄλλοις, καὶ τὴν ἠδὲ ἠδὲ ὑπὸ αὐτῶν, ὅτι τὰ ληθῆ πρὸς
 χεῖρα, καὶ λυγρὰ εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 πινος, καὶ φεναισμοῖς, ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'.
 πρῶτον μὲν τούτου, καὶ μέλιστα οὐ πρὸς εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 ἢ τούτου ἵνα πιν, ὅτι ἀδωροδοκῆτος ὑπῆρχε, πρὸς ἑστέρας
 καὶ ἀπὸς μὲν πρὸς τὸν φίλιππον, τὴν μεταταῦτα ὄσθαι πινος, καὶ φιλίαν
 εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 ἐκβέβηκεν ὅσα ἀπηγγέλει πρὸς ὑμᾶς εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 φέρον τῇ πόλει γεγενησθαι νομίσητε. εἶθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'

A refertam, vt vniuersos vos in suam sententiam per-
 traxerit. Aiebat enim, se persuasisse Philippo omnia,
 quæ essent vtilia reipublicæ, tam in Amphictyonica
 causa, quàm cæteris vniuersis: & prolixam vobis ora-
 tionem recensebat, quàm se contra Thebanos apud
 Philippum habuisse diceret: & capita vobis refere-
 bat: & commemorabat, se id suâ effecisse legatione,
 vt intra biduum, aut triduum (si domi maneretis, &
 non moueretis bellum: neque vobis ipsi negocium
 faceretur) audituri essetis, & Thebas solas absque
 reliqua Bœotia obsideri: & Thespias atque Plataas
 instaurari: & Apollini pecuniam solui, non à Phocæ-
 sibus, sed à Thebanis, qui autores fuissent templi oc-
 cupandi. Se enim docuisse Philippum, nihilo reliquis-
 se minus* eos qui facere cogitassent, quàm qui ma-
 nus intulissent. Proptereaque se proscriptum esse à
 Thebanis. Quin audiuisse se, & Eubœnium quosdã
 territos & perturbatos, propter coniunctionem inter
 Philippum & urbem conciliatam: qui in hanc sen-
 tentiam verba fecissent: Non præterit nos, legati,
 quibus conditionibus pacem feceritis cum Philip-
 po: neque ignoramus, vos illi dedisse Amphipolim:
 Philippum autem promississe, traditurum se vobis Eu-
 bœam. Atque aliud etiam se procurasse, sed nondum
 id velle dicere. Quosdam enim è collegis iam inui-
 dere sibi. Sic autem obscure & tectè Oropum innue-
 bat. Cum verò propter hæc celebraretur: cum & o-
 rator optimus, & vir admirabilis haberetur: descendit
 magna cum maiestate. Ego verò vt surrexi, & ea i-
 gnorare me dixi, & eorum aliquid dicere sum cona-
 tus, quæ ad senatum retuleram: ibi alter hinc, alter il-
 linc assistens, iste & Philocrates, clamitare, intertur-
 bare, me tandem subsannare: vos tum ridere, tum ne-
 que audire, velle, neque credere posse alia, quàm quæ
 iste renunciarat. atque (ita me dij bene ament) hæc
 ab re vobis id accidere videbatur. Quis enim tanta
 & tot oblatum iri bona existimans, ferret aliquem qui
 aut ea nulla fore diceret, aut acta istorum accusaret?
 Nam cætera omnia nimirum tum minoris erant, præ
 excitatis expectationibus & spe: qui refragabantur,
 obturbare sine causa, & obiectare videbantur: illa
 C verò per quam admirabiliter atque vtiliter confe-
 cta esse putabantur ciuitati. Qua igitur gratia vobis
 hæc primò nunc in memoriam redegi, & recensui
 has orationes? Vna de causa, eaque maxima & prima,
 vt nemo vestrum, si quid me dicentem audierit, &
 acta accusantem, diffidat, idque iniquum & importu-
 num esse putet: ac, cur tum illa non dixerim in repre-
 senti, & vos docuerim, demiretur: sed pollicitationes
 istorum meminerit, quibus singulis temporibus v-
 tentes, dicendi facultate alios excludebant, & renū-
 ciatione istius præclarâ illâ: vt sciatis præter cætera
 omnia, etiam hanc ab illo vobis esse factam iniuriã,
 quod verum statim & cum opus erat, audire prohi-
 biti estis, spe & fucis & pollicitationibus decepti. Pri-
 mum igitur hæc, & ea potissimum, qua dixi, gratia
 hæc commemoravi. Deinde, quadam & hæc nihilo mi-
 nore de causa, vt eius antequam corrumperetur
 largitionibus, institutum in republica recorda-
 ti, quàm id munitum fuerit, quàmque Philippo dif-
 fidens: secutam post repente fidem & amicitiam conu-
 deretis. Deinde si euenerunt ea quæ iste vobis renū-
 ciauit, & acta præclara fuerunt, vt propter veritatem
 & reipub. vtilitatem esse facta existimetis. Sin omnia
 cōtrâ quâ iste dixit, acta sunt: & multum dedecoris &

Causa hu-
 ius narra-
 tionis, est
 occupatio
 ne:

Præcipuū totius orationis caput, de interitu Phocensium, cū duplici occupacione: vna, de persona Aeschinidis: altera, quæ ab actibus legatorum segregat.

magna reipub. pericula attulerunt, propter sordes istius & veritatem ab eo pecunia venditâ: vt mutatu eum esse videatis. Dicam autem (quando huc prouecta est oratio) primū omnium, quo pacto vobis Phocense negocium eripuerint. Neq; verò quisquā vestrum, iudices, magnitudinē rerum intuens, accusationes & crimina maiora esse putet, quā prouisiū autoritate: sed illud spectate, si quemcunq; vos illi muneri præfecissetis, & oblatas occasiones eius fidei mandassetis: illum etiam, si istius exemplo voluisset, opera sua locata hostibus, vos decipere, & fraude circumuenire, eadē quæ & istum excitare mala potuisse. Non enim, si vos leuibus sape hominibus publica mandatis negocia, res etiam leues sunt, quæ honori ciuitatis nostræ ab aliis deferuntur. * neque multis verbis est opus. Itaque Phocenses etiam Philippus sanè perdidit: sed isti ei adiutores fuerunt. Hoc igitur considerandum & videndum est, vtrum, quatenus Phocensium salus à legatione pendeat, ea tenus isti corruerint, & perdidierint omnia: non, quasi iste per se perdere Phocenses potuisset. Quo quid absurdius? sed da mihi senatusconsultum, quod me referente factum est, & testimonium eius qui tū id fecit: vt sciatis, & me non tum tacuisse, nunc ab actis me remouere: sed statim accusasse & præuidisse futura: & senatum, qui ex me audire verum prohibitus non fuit, neque laudasse istos, neque in curiam vocandos censuisse. Atqui id ab vrbe condita vllis accidisse legatis, nemo meminit: ne Timagoræ quidem, quem capitis damnauit populus. At istis hæc acciderunt, Recita primò testimonium, deinde senatusconsultum. Testimonium, Senatusconsultum.

Hic neque laus, neque inuitatio legatorum in curiam à senatu, continetur. Sin iste contineri ait: ostēdat atq; exhibeat, & ego descendam. Sed nō continetur. Quod si omnes eadem in legatione egissent: iure neminem laudasset senatus. Reuera enim vituperanda essent acta omnium. Sin alij bona fide rem gesserunt, alij contrā: satis apparet, propter improborum scelera, etiam bonos viros eandem ignominiam subiisse. Quo pacto igitur facile cognoscetis omnes, quisnam improbus ille sit? In memoriam ipsi reuocante vobis, quisnam ille sit, qui ab initio acta accusarit? perspicuum enim est, fonti satis fuisse futurum tacere: & eluso eo tempore, nullam actorū reddere rationem. Qui autem nullius culpæ sibi conscius erat: is, si tacuisset, facinorum & scelerū socius fuisse videretur. Ego igitur is ab initio fui, qui istos accusarim: istorum verò me nemo. Ac senatus illa quidem iam decreuerat: concione autem conuocata, & Philippo iam intra Pylas progresso (primum enim id fuit omnium scelorum, quod Philippum iis negociis præfecerant: item, cum primū vobis negocia cognoscenda essent, deinde consultandum, prout, quod visum esset, agendum: quod effecerant, vt simul vos & audiretis, & ille adesset: vtq; nec quid fieri oporteret, dici facile posset) illud etiam ad reliqua accessit: vt id quidem senatusconsultum populo nemo legerit, neque audierit populus: sed iste surrexerit, & ea prædicarit, quæ modò vobis exposui, multa & ingentia bona: quæ se impetrasse à Philippo atq; afferre iactabat: ppter quæ proscrip-tus esset à Thebanis. Proinde vos territi primū præfētia Philippi, & istis irascentes, qui non antè indicasset aliquāto mitiores fiebatis, quod omnia vos cōsecuturos quæ velletis, sperabatis: nec vocem audire

λά, κὲ μέγαρα ἀγαθὰ ἀπεπράξαις ἔφη τὸ φιλιππων ἠέκην, ἔδρα ταῦτα χρεῖματα ἀπὸ τοῦ θεσβιακοῦ ὅπως κληρονομήσει. ὡς θ' ὑμεῖς, ἐκπεπληγημένοι τῆ παρσία τοῦ φιλίππου, ἔ τούτοις ὀργισμένοι ὅτι τὰ μὴ προσήκουσεν, ἀποπέριστε γυροῦσθαι * πινός, πάνθ' ὅσα ἐβούλεσθε ὑμῖν ἔσεσθαι, προσδοκῆσαι τὰς ἔθελαι

A μεγάλοις κινδύνοις, ταῦτ' ἔχθη τῆ πόλι. δὲ τ' ἀγροκέρ-
δαν τ' τέτυκε, ἔ τ' χρεῖματων ἀποδίδει τὰ ληθῆ, μετα-
βληθέντων αὐτῆν εἰδήτε. βέλομαι ἡ, ἐπὶ δὴ περ εἰς τού-
τοις προσήκον τοῖς λόγοις, ὅν ἔσονται τὰ πρὸς τοὺς φωκίαις
προσάμαρτα ὑμῶν παροίοντο, ὡρῶντων εἰπεῖν ἀπάντων. δὲ
ἡ μηδὲνα ὑμῶν, ἀ ἀδρες δικασαί, εἰς τὸ τ' προσάμαρτων
μέγεθος ἀποβλέψαντα, μείζους τὰς κατηγορίας, κὲ τὰς
αἰτίας, τ' τέτυκε δόξης νομίσαι ἀλλ' ἐκείνο ὄραν. ὅτι εἰ κὲ
ὄντινα ἔν ὑμεῖς εἰς ταῦτην τὴν τάξιν καταστήσατε, ἔ τ' ἡ
συμβαίνειον κληρονομοῦσθαι κύριον. εἴθ' ἔδει, εἴπερ ὡς
περ ἔδει ἐβελήθη, μισθώσας ἑαυτ' τοῖς ἔχθροις, ἔξαπα-
τῶν ὑμῶν, κὲ φανακίζον τῶν ἰστων ἀ ἀπορῶν κληρονομοῦσθαι
περ κὲ ἔδει, ἔ τ' εἰ φάλοισι χρεῖσθαι ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ
πολλάκις ἀθροῖσιν κὲ τὰ προσάμαρτα εἰς φάλοισι, ὡν ἡ
πόλις ἀξίη. ὡρῶν τὸς ἄλλοις. εἰδὲ πολλὰ δὲ εἴτα κὲ
φωκίαις ἀπὸ λώλεσε ἡμῶν οἱ μα φίλιππος, συνηγωνίσασθαι
B τὸ ἔπειτα. τὸ δὲ δὲ ἴσσοποιεῖν, κὲ ὄραν. εἰ ὅσα τ' τ' φωκίαις
σωτηρίας ὅτι τὴν προσάμαρτων ἠέκην, ταῦτα πάντ' ἀπό-
λεσαν οὗτοι, κὲ διέφθραν ἐκόντες ἔχθρως ὅδε φωκίαις
ἀπόλεσαν ἀ καθ' ἑαυτὸν. πίνουσι δὲ μοι τὸ προσάμαρτων
λόγου, ὁ πρὸς τὴν ἐμὴν ἐπαγγελίαν ἐψηφίσθη ἡ βελή,
κὲ τὴν μῆτρυσιν τὴν τ' γράψαντος αὐτό. τὸ τε ἔν' εἰδήθη ὅτι
ἔγω ἡμῶν οὐ ἔ τ' σιγήσας, νυν ἀφίσταμαι τῶν προσάμαρτων
νυν. ἀλλ' ὁ δὲ κληρονομοῦσθαι, προσάμαρτων τὰ μέλλοντα.
ἡ βελή ἡ ἡ μὴ κωλυθεῖσα ἀπέσθαι τὰ ληθῆ παρ' ἐμῶν,
οὐτ' ἐπήνεσε τοῖσιν, οὐτ' εἰς τὸ κορυταίνον ἠέκασε κα-
λέσθαι. κὲ τὸ τ' ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις, οὐδεὶς ποπο-
τὲ * φησι παρῶν οὐδὲνας ὡρῶσθαι. οὐ ἔ τ' πηροῦσθαι, οὐ
δύνατον καταχρηστέον ὁ δὲ μος. ἀλλ' οὗτοι πεπίνουσα-
σι. λέγει δὲ αὐτοῖς, ὡρῶντων ἡμῶν τὴν μῆτρυσιν, εἴτα τὸ
προσάμαρτων. Μαρτυρία. προσάμαρτων.

C Ενταῦθ' οὐτ' ἐπαμνος οὐτ' κλησιν εἰς τὸ κορυταίνον ὅτι
τ' ὡρῶσθαι ὑπὸ τ' βελῆς. εἰ δὲ φησιν ἔδει. δὲ ἔ τ' ἀπο κὲ
τ' ὡρῶσθαι, κὲ τὸ προσάμαρτων. ἀλλ' οὐκ ἔ τ' εἰ μὴ τὴν
ταυτὰ πάντες ἐπροσάμαρτων δικασίως οὐδὲνα ἐπήνεσαν
ἡ βελή. δὲ τ' ὡς ἀληθῶς τὰ προσάμαρτων πάντων εἰδ'
οἱ ἡμῶν, τὰ δὲ κληρονομοῦσθαι ἡμῶν, οἱ ἡ, τὰ νυν τὰ δὲ
πεπονηθέντων ἡμῶν, ὡς ἔ τ' οἱ, τοῖς ὅτι κλησιν συμβεβηκός ἀ
εἴη, ταῦτης τ' ἀπμίας μετεχρήσθαι. πῶς οὖν ῥαδίως ἀ-
πάντες εἴσεσθαι, πῶς ποτ' ἔ τ' ὁ πονηρός; ἀ ἀμνήσθη παρ'
ὑμῖν αὐτοῖς, πῶς ἔ τ' ὁ κατηγορῶν τ' προσάμαρτων ἔξα-
ρχῆς; δὲ τ' ὅτι τὰ μὴ ἡ δικηνομοῦσθαι σίαν ἔ τ' κλησιν κὲ ἔξα-
κροῦσθαι ἡμῶν τ' παρῶν τ' χρόνον, μὴ κλησιν εἰς λῆρον ὡρῶν τῶν
προσάμαρτων ἑαυτ' κληρονομοῦσθαι. τὰ ἡ μὴ ἡ ἀπὸ συνήθη-
τι δὲ τ' ὅτι, εἰ σίαν, πονηρῶν ἔ τ' δὲ τ' ἔ τ' ἔ τ' κοινῶν εἶν
τὰ σιωπῆσθαι. εἰ μὴ τὴν ὁ κατηγορῶν ἔξαρχῆς εἴ τ' τού-
των. τούτων δὲ οὐδεὶς ἐμῶν. ἡ μὴ τὴν βελή, ἔ τ' τ' προσάμαρτων
βεβελήσθαι. τ' δὲ ἐκκλησίας γηρονομοῦσθαι, ἔ τ' φιλίππου
παρῶντος ἡ δὲ ἐν πύλας ἡν γὰ τ' τὸ ὡρῶντων ἀπάντων τῶν
ἀδικημάτων, τὸ φιλιππων ὅπως κλησιν τοῖς προσάμαρτων τού-
τοις κὲ δὲ ὡρῶντων ἀπέσθαι πρὸς τ' προσάμαρτων, εἴ τ' βελή
σαδὲς μετὰ τῶν τ' προσάμαρτων, τὸ δὲ τ' ἀμὰ ἀπέσθαι, κὲ κλη-
νοι παρῶντων, κὲ μὴ δὲ τ' χρεῖσθαι ποιεῖν. ῥαδίον εἰπεῖν εἴ τ'
πρὸς τ' τούτοις, τ' τὸ μὴ οὐδεὶς ἀέγνω τὰ δὲ τ' ὡρῶντων
βούλομα, οὐδὲ ἡ κλησιν ὁ δὲ μος. ἀπέσθαι ἔ τ' ἔ τ' δὲ τ' ἡ μὴ
γάρ τ' ταῦτα, ἀ διεξήλθον ἀπ' πρὸς ὑμῶν ἔ τ' τὰ πολ-
λά, κὲ μέγαρα ἀγαθὰ ἀπεπράξαις ἔ τ' τὸ φιλιππων ἠέκην, ἔ τ' δὲ ταῦτα χρεῖματα ἀπὸ τοῦ θεσβιακοῦ ὅπως κληρο-
νόμενοι. ὡς θ' ὑμεῖς, ἐκπεπληγημένοι τῆ παρσία τοῦ φιλίππου, ἔ τ' τούτοις ὀργισμένοι ὅτι τὰ μὴ
προσάμαρτων, ἀποπέριστε γυροῦσθαι * πινός, πάνθ' ὅσα ἐβούλεσθε ὑμῖν ἔσεσθαι, προσδοκῆσαι τὰς ἔθελαι

cur facte non sunt? Sin propterea sunt impedita, quod illi praesententur: quis enunciauit? nonne iste: sed illa neque Philippus instituit, aut voluit: neque sperauit iste. Proinde enunciationis eam crimine libero: fucam illis verbis fieri vobis oportuit: & id effici, ne verum ex me audire velletis: & vt domi maneretis, & tale scitum iuberetur, quo Phocenses interituri essent. eo pertinebant illae deliciae: hinc erant illae conciones. Ego vero cum tanta & talia illum polliceri tum audirem, & mentiri compertum haberem, idque vnde, dicam vobis: Primum ex eo, cum Philippus iurandum de pace daturus esset, quod Phocenses ab istis exclusos esse foedere apparebat: quod taceri & omitti conueniebat, si futurum erat vt cogerentur. Deinde quod neque Philippi legati id dicebant, neque literae Philippi, sed iste: hinc igitur coniecturam capiens, surrexi & prodij, daturus operam, vt refragarer. vt autem vos audire me nolebatis, quicui tantum duntaxat testatus (idque obsecro vos per deos vt in memoriam reuocetis) me ea neque scire, neque participare, & addidi, neque etiam expectare. Vt autem vos illud verbum nec expectandi, agere ferebatis: facite, inquam, Athenienses, si quid istorum factum fuerit, vt istos laudetis & ornentis, & coronis donetis: me vero non. Sed si quid secus acciderit: istis irascimini: ego vero cedo. Non nunc, subiicit Aeschines iste, non nunc cede: sed vide ne tunc tibi vendices. Ita fiet, inquam, nisi velim esse iniurius. At Philocrates, post illum surgens, valde insolenter: Nil mirum, inquit, est, Athenienses, non eadem videri mihi quae Demostheni, nam is quidem aquam, ego vero vinum bibo. Ibi vos ridebatis. Iam decretum considerate, Athenienses, quod postea scribendum curauit Philocrates. Nam obiter quidem auditu sane praclarum est: sed si quis tempora computarit, quibus scriptum fuit, & pollicitationes quas iste tum afferebat: contabit, eos nihil fecisse aliud, quam tradidisse Philippo & Thebanis Phocenses, tantum non manibus post terga religatis. Recita decretum.

DECRETVM.

Videtis, Athenienses, decretum quantis laudibus & benignitate verborum sit referunt: & pax eadem, inquit, esto quae Philippo, eiusque posteris eius, & societas: & laudetur Philippus, quod pollicetur se facturum ea quae aequa sint. Verum nihil ille quidem pollicitus fuerat: sed tantum aberat e pollicendo, vt se ignorare diceret, quare vobis gratificaretur. Iste autem pro eo loquebatur, & pollicebatur. Philocrates igitur vos in istius verba propositos nactus, illud inscribit decreto: Quod nisi fecerint Phocenses ea quae debeat, nec Amphictyonibus. si plura tradiderint: populum Atheniensem auxilia missurum contra eos, per quos iter, quo minus ea fiat. Itaque Athenienses, vobis domi manentibus, & non egressis, & regressis Lacedaemoniis, sita de animo aduersa & nemine alio Amphictyonum praesente, praeter Thessalos & Thebanos: minima cum offensione, & moderatione summa scripsit, templum illis esse tradendum, cum tradendum esse scripsisset Amphictyonibus. quibus neque enim erant ibi alij, quam Thebani & Thessali. Sed neque conuocari iussit Amphictyones: neque differri, dum conuenissent: neque Proxenum ferre opem Phocensibus, neque educere exercitum, Athenienses, neque tale quicquam. Quin & literas misit Philippo binas, quae vocabat vos, non vt exiretis: nequaquam (neque enim spaciium sustulisset, quo exire potuissetis, & tunc demum vocasset: neque me

Summa Philocra- tis, & decretum Phocensibus aequos.

Interpretatio literarum Philippi, cui Philocrates & Aeschines sunt suffragati, in fraudem Phocensium: facta cum homine mortali pace immortali.

A τί οὐ γέγονεν εἰ δὲ τῶνδε τὸ φερόμεν εἶδαι κενώλῳ; τίς ὁ ἐκλαλήσας, οὐχ οὗτος; ἀλλ' οὔτε ἐμελλεν, οὔτε ἔβη- λήθη ταῦτ', οὔτ' ἠλπίσεν εἶδαι: ὡς τε τὰ γε ἐκλαλήσας- να, μηδ' αἴτιαν ἔχοντο. ἀλλὰ φενακισθῆναι τῶν λόγων τούτοις ὑμᾶς εἶδει, καὶ ἐμοῦ τὰ κενώλῳ καὶ ἐδελῆσαι, ἀ- κούσαι, καὶ αὐτοῖς οἴκοι καταμείναι, καὶ φήσισμα νικῆ- σαι τοῦτον, δι' οὗ φωνεῖς ὑπολοῦν) εἰς ταῦτ' ἔστα- θάτο ταῦτα, καὶ εἰς ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο. ἀκούων τοῦτω ἐγὼ πηλικαῦτα, καὶ τοῦτω ἐπαγγελλομένης τούτου τότε, καὶ ἀκρεβάς εἰδώς ὅτι φέρεται) καὶ ὅθεν, φερέτω φερέτω ὑμᾶς φερέτω μὲν, ἐν τῷ ὅτι τοῖς ὄρκις ἡμελλε φιλίππου ὀμνῆσαι τοῖς θεοῖς εἰρήνης, ἐκαστὸν ἐκ- ἄπο φανθῆναι τοῖς φωνεῖς ὑπο τοῦτον ὁ σιωπῆν, ὅ ἐστι εἰκὸς ἡμῶν, εἰπερ' ἐμελλον σάξαι εἶδαι. ἔπειτα, ἐν τῷ μήτι τοῖς τῶνδε φιλίππου φερέτω βεῖς ταῦτα λέγειν, μήτι τὴν ὁπισθολίω τὴν φιλίππου, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦτον οὐδ' ἄρα μακροῦρος, ἀσασίας καὶ παρ' ἡδῶν, ἐπειρομένη μὲν αἰπὴ λέγειν, ὡς δὲ ἀκούειν οὐκ ἠθέλητε, ἡσύχων ἔχοντο- σσῶν μόνον δεμαρτυρέσθαι) (καὶ φερέτω διὰ καὶ θεῶν ἀγαπήσασθε) ὅτι ταῦτα οὐτ' εἶδα, οὔτε κοινῶς φερέτω εἶδαι. ὡς οὐδὲ φερέτω δοκῶ ἔαχέως δὲ ὑμῶν ὅτι τὰ μὴ δὲ φερέτω δοκῶν ὄχονταν. καὶ ὅπως γε, ὡς αἰ- ἴδρες ἀθηνῶν, ἐφίλω, αἰπὴ τοῦτον γίγνη). τούτοις ἐπαρέ- σασθε, καὶ ποιήσετε, καὶ σεφαιώσετε, ἐμὲ δὲ, μήτ' ἔμω τοῖ καὶ πῶς ἐναντίω, ὡς τούτοις ὀργισθεῖτε ἐγὼ δὲ, ἀφί- σαμα, μή νυν' ὑπολαβὼν ἐφί ἀχίτης οὐτοσί, μη νυν' ἀφίσασι ἀλλ' ὅπως τότε μὴ φερασοίση. νῦν δὲ, ἀθι- κήσω γ' ἐφίλω, ἐπ' ἀσασίας δ' ὁ φιλίππου μέγα ὑβρι- στικῶς, οὐδὲν ἔστιν, ἐφί σαυμασόν, ὡς αἰδρες ἀθηνῶν, καὶ ταῦτα ἐμοῖ καὶ δημοσίοις δοκῶν, εἶδαι μὲν γὰρ ὕδαρ, ἔγω γ' οἶνον πίνω, καὶ ὑμεῖς ἐγχεῖτε, σκέψασθε δὴ τὸ φήσι- μα, ὅ δὲ δῶσι γράψαι μὲν ταῦτα ὁ φιλίππου φερέτω ἀκούσαι μὲν γὰρ οὐτασί, παρ' ἡμῶν ἔχει. ἐπειδὴν ἡ τοῖς καὶ- ροῖς συλλογιστάς τις, ἐφ' ὧν ἐγχεῖται, καὶ τὰς ὑποχέσθαι αἰ εἶδαι ὑπὸ γένετο τότε, οὐδὲν ἄλλο φανθῶν), πλὴν φεραδόντες φιλίππου καὶ θεβῶν, φωνεῖς, μόνον οὐκ ὁπισθολίω τὴν χεῖρε δῆσαντες. Λέγει τὸ φήσιμα.

Ψήφισμα.

Ορατε, ὡς αἰδρες ἀθηνῶν, τὸ φήσιμα, ὅσον ἐπάγειν καὶ ὅπως δὲ φημίαι μεσὸν ἔστι; καὶ τὴν εἰρήνην ἐφί τὴν αὐτὴν ἡμῶν περ φιλίππου, ὅτις ἐπ' ἡμῶν, καὶ τὴν συμ- μαχίαν καὶ ἐπαρέσασθαι φιλίππου, ὅτι ἐπαρ' ἔλλει) τὰ δίκαια ποιήσων, ἀλλ' οὐδὲν ἐκείνους γε ἐπηγίελλετο ἀλ- λά τούτοις γε εἶδει ἐπαρ' ἔλλεσθαι ὡς τ' οὐδ' εἰδέναι φησί, πᾶσι ποιεῖν ὑμῶν χεῖρας, ἀλλ' οὗτος ἡμῶν ὁ λέγων ὑποφάσθαι καὶ ὑπὸ γένετο μὲν. φερέτω ἡ τοῖς τῶνδε τούτοις λόγους ὠρμηκίους ὑμῶν λαβὼν ὁ φιλίππου φερέτω γρά- φει τὰς εἰς τὸ φήσιμα ἐὰν ἡ μὴ ποιεῖσαι φωνεῖς ἀ- δεῖ, καὶ φεραδιδῶσι τῶν ἀμφικτυοσῶν τὸ ἰερόν, ὅτι βο- θήσῃ ὁ δῆμος ὁ ἀθηνῶν ὅτι τοῖς δεκωλύοντας αὐτὰ γίγνησθαι. ἐμοῦ ὡς αἰδρες ἀθηνῶν, μόνον μὲν ὑμῶν οἴκοι, ὅτι οὐκ ὄξεληλυθόντων, ἀπεληλυθόντων ἢ λακ- δαμονίων, καὶ φεραδημῶν τὴν ἀπάτην, οὐδὲν ὅς δὲ ἄλλο παρόντος τῶν ἀμφικτυόνων, πλὴν δετ' ἀλάτῃ καὶ θεβῶν ὀφημέστατα ἀνθερόπων, τούτοις φεραδιδῶναι γράψαι τὸ ἰερόν, γράψαι τοῖς ἀμφικτυοσῶν φεραδιδῶναι, ποίοισι γὰρ ἦσαν αὐτόν, πλὴν θεβῶν, καὶ δετ' ἀλάτῃ. ἀλλ' οὐδὲ σιγκαλέσασθαι τοῖς ἀμφικτυοσῶν, οὐδὲ ὅτι γένετω, ὡς αἰ συλλεγῶσιν, οὐδὲ βοθηθῆναι φεραξέον εἰς φωνεῖς, οὐδὲ ὄξενα ἀθηνῶν, οὐδὲ τοιοῦτ' οὐδὲν καὶ τοῖ καὶ ὁπισθολίω ἐπέμψεν ὁ φιλίππου δύο, χαλούσας ὑμῶν, οὐχ ἰν' ἐξέλεσθαι, πῶμαλα, οὐ γὰρ ἂν ποτε τοῖς χεῖρας ἀθηνῶν, ἐν οἷς ἡδ' ἡμῶν τῶν ἀθηνῶν, ἡμῶν καὶ τὰ ἐκλάτῃ οὐδ' αἰ ἐμῶν,

εμε λωίκα δυρο δαποπλιν εβελδμω,κατακάλυεν,ε-
δὲ τοιωντι λέγειν τούτω προσέταττεν,ὅτι ὅν ὑμεῖς ἤκι-
σα ἐμέλλετε ἐξίνααι,ἀλλ' ἴν' ἂ ἐβέλεθε οἰόμενοι προσ-
ξεν αὐτῷ,μηδὲν ἐναντίον φηφισαδά αὐτῷ,μηδ' ἀμύ-
νοινο,μηδ' αἰτέχοιεν οἱ φωνεῖς,ὅτι τῷ παρ' ὑμῶν ἀπέ-
χοιτες ἐλπίσιν' ἀλλ' ἄπο γόντες ἅπαντες, εἰαυ τοῖς ἐγ-
χειρίσαμεν. λέγει δὲ αὐτοῖς αὐτὰς τὰς ὅτισο λάς τὰς, τῷ
φιλιππω.

Επιστολαί.

Αἰ μὲν τοίνυν ὅτισο λάς,καλεῦσιν αὐτῷ. Ἐν δὲ δια, ἡδη
γὰρ τούτοις δὲ εἴπερ ἡ ὑμέες π τούτων, πῖ ἄλλο προσ-
σῆκεν ἢ σιωπεῖν,ὅπως ἐπέξελδοιτε ὑμεῖς,κὶ τῷ προσ-
ξενον,ὅν ὡδὲ τοῖς τόποις ἡδισαν ὄντα, γραφειν δὲ πρὸς
βοηθεῖν; πάντα τοίνυν τὰ ἐναντία τούτων φάγονται πε-
ποικότες,εἰκότως. οὐ γὰρ οἷς ἐπέσελλε προσεῖχον τὸν
νοῦν' ἀλλ' ἂ φρονῶν ταῦτ' ἐγραφε, σιωπῆσαν τούτοις
οὐδ' σιωπεῖσθαι, κὶ τούτοις σιωπηρῶν ζῶντο. οἱ μὲν
τοίνυν φωνεῖς, ὡς τὰ παρ' ὑμῶν ἐπέιδοντο ἐκ τῷ ἐκ-
κλησίας, ἐπὶ τῷ φηφισμα τῷ εἰλαβον τὸ τῷ φιλοκρά-
τοις, κὶ τῷ ἀπαγγέλια ἐπύδοτο τῷ τούτου, κὶ τὰς ὑπο-
χρέσεις κὶ πάντας τοῖς ἔσοποι ἀπώλοντο. σιωπεῖτε
γὰρ ἡσαν ἀπιστωῦτες πνεσῶτότι τῷ φιλιππῳ, Ἐνοῦν
ἐχόντες. οὗτοι πνεσῶν ὑπὲρ ἡσαν. δὲ πῖ ὅν ἡ ἡρωῦτο, B
οὐδ' εἰ δεκάκις φιλιππος ὡς πῖς ἐξηπάτα, οὐδ' εἰ ποτ'
αὐ τοῖς γαδθωῶσι πρὸς βεις, ἀθλωῶσις ἐξαπατᾷν
ἔλαυσαν' ἀλλ' εἴ ταῦτ' ἀληθῆ, αὐτός ἀπήγειλε
πρὸς ὑμᾶς κὶ τοῖς θηβαιῶσις ἡκειν, οὐκ αὐτοῖς ὄλεθρον
ἡσαν ἄλλοι πνεσῶν, πῖ γρὸν ὁποιῦν, κὶ ἀμυῖαδὲ δειν
φόντο. ἀλλὰ κὶ τούτων μαλακοῖς ἐποίησε, τῷ φιλιπ-
πον ὑπάρχειν αὐτοῖς πειδῶν, κὶ τῷ ταῦτα εἰ μὴ ποιή-
σουσιν, ὑμᾶς ἐπ' αὐτοῖς ἔξεν, οἷς βοηθήσειν αὐτοῖς
ἡλπιζον ἐκείνοι. ἀλλὰ Ἐ μεταμέλειν ὑμῖν ὄντο πνεσ,
πεποικυῖσιν τῷ πρὸς φιλιππον εἰρῶν. τούτοις ὅπ
κὶ τοῖς ἐκρήνοις τῷ αὐτῷ ἐφηφισαδά, ἐπέδδειξαν. ἀσε
πανταχῆ τὰ παρ' ὑμῶν δαπο γαδθωῶσι. διόπερ ταῦτα
πάντα εἰς ἐν φηφισμα οὗτοι σιωπεσκούασαν. ὅ κὶ μέ-
γισον ἡμοι γὰρ δοκοῦσιν ἅπαντων, ὑμᾶς ἡδικηκέναι. τὸ γὰρ
πρὸς ἀδρα θνητῷ, Ἐ δὲ κμεσῖ πνας ἰχύνοντα. γρα-
φοντας εἰρῶν ἀδύνατον, σιωπῆσθαι τῷ τῷ πόλεως
ἀχρίνω, κὶ δαπο σερῶσι, μὴ μόνον τῷ πρὸς τῷ ἄλλων,
ἀλλὰ κὶ τῷ πρὸς τῷ τύχης δὲ ρεσῶν τῷ πόλιν. Ἐ Το-
σαύτη πρὸς εἰσα χησῶσι πονηρίας, ὡς τῷ μὴ μόνον
τοῖς ὄντας ἀθνηῶσις, ἀλλὰ Ἐ τοῖς ὑσερον ποτε μέλλον
ταῖς ἐσεδῶ, πάντας ἡδικηκέναι πᾶσι οὐχὲ πᾶν δεινόν ἐστ'
τῷ τοίνυν οὐδὲ πῖ ὑμῖς ὑπομεινατ' ἀν ὑσερον
πρὸς γραφῶν πρὸς τῷ εἰρῶν, τῷ κὶ τοῖς ἐκρήνοις, εἰ
μὴ τῷ παρ' ἀχρίνε ρηθείσας ὑποσχέσει τῷ ὅτισεῦ-
σατε ἄς περ οἱ φωνεῖς πνεσῶσαντες, ἀπώλοντο. κὶ γὰρ
τοῖς πρὸς ὄντες αὐτοῖς φιλιππῳ, κὶ ἐκόντες ἐγχει-
σαιτες ἐκείνῳ τὰ πόλεις, ἅπαντων ἐναντίων, ὡν πρὸς
ὑμᾶς οὗτος ἀπήγειλεν ἐτυχόν' ἵνα ἡ εἰδῆτε σαφῶς, ὅ-
τι ταῦθ' οὐτῷ Ἐ δὲ τούτοις δαπο λωλε τοῖς χρόνις ὑ-
μῖν λογιῶμα, καθ' οἷς ἐγίγηθ' ἕκασα. πρὸς ὡν δὲ ἀν
πῖς ἀπλέγη τούτων, ἀσῶσις ἐν τῷ ἐμῷ ὕδα πειπάτω.
ἡ μὲν τοίνυν εἰρῶν, εἰλαβηβολῶν ἐναντί ὅτι δὲ κα ἐχῆτο. ἀπεδημήσα μὲν δὲ ἡμεῖς ὅτι τοῖς ὄρκις, ἔεις
μῶσις ὄλες, κὶ τῷ πῖν ἀπαντα τῷ χρόνον ἡσῶ οἱ φωνεῖς σῶσι. ἡκομῶ δὲ δεινὸν δαπο τῷ πρὸς βείας, τῷ ὅτι τοῖς ἀρ-
κοῖς, εἴτη ὅτι δεκάτη τῷ σιωπεροεῶνος μῶσις, κὶ παρῶ ἐν πύλας ὁ φιλιππος ἡδη, κὶ τοῖς φωνεῦσιν ἐπι-
γέλλετο, ὡν οὐδὲν ὅτισευον ἐκείνοι. σιωπεῖον γ' οὐ γὰρ ἀδύρ ἡκον ὡς ὑμᾶς. ἡ δὲ ἐκκλησία μὲν ταῦτα, ἐν ἡ
πάντα τὰ πρὸς γματα ἀπώλεσαν οὗτοι φασάωροι κὶ φενακίσαιτες ὑμᾶς, τῷ ἕκτη ὅτι δὲ κα τῷ σιωπερο-
εῶν ἰγίγητο. δαπο τοίνυν ταῦτις, πῖ μῖα κα λογιζομῶ κὶ τὰ πᾶν ὑμῶν ἐν τοῖς φωνεῦσι γηῶσι.

A huc nauigaturū, detinisset: neq. talia istū verba fa-
cere iussisset, quib. adducti vos minimè exituri cra-
tis) sed id spectauit, vt vos putates eū facturum quæ
velletis, nihil ei contrariū decerneretis: & Phocēses
vim nō propulsarēt, neque resisterēt, expectatione
spei per vos sibi factæ: sed desperatione fracti, om-
nes perditionem facerēt. Sed recita eis ipsas Philippi
litteras.

LITERÆ.

Ac literæ quidem hæc vocatæ: atque adeò statim. Istos
autē, si quid istorū verum sincerūque fuisset, quid
deuissēt aliud quā suffragati, vt copias educerētis:
& decernere, vt Proxen' quē in illis locis esse norat,
statim opē ferret? Verū omnia his eos contraria fe-
cisse constat: nec abs rei nihil enim eius literas cura-
bant: sed quo eas consilio scripsisset, norat. Id igitur
adiuuabant, & defendebant. Phocenses autē, vt quid
apud vos actum esset in concione, audierunt: & de-
cretū illud Philocratis acceperunt, & renunciationē
iustius, & pollicitationes: modis omnibus perierunt:
quod ita intelligetis. Fuerūt ibi qui Philippo diffi-
derēt, cordati homines: ij adducti sunt, vt ei fidē ha-
berēt. quam obrē? quia putabāt, etiam si decies ipsi à
Philippo deciperētur: nunquā tamen fore, vt Athe-
niensū legati Atheniēses decipere auderēt: sed vera
esse illa, quæ ille vobis renūciasset. & Philippum in
Thebanorū, non in ipsorū venire excidiū Erant alij
quidam, qui quiduis perferēdum, & propulsandam
esse vim arbitrarētur. sed & illorum animos fregit
persuasio illa de Philippi amicitia, & expectatio bel-
li vestri, nihil fecisset, cum illi antē à vobis auxilium
sperasset. Quin & pœnitere vos factæ cum Philippo
pacis putabant quidā. his & ad posteros eā pertinere
pacē demonstrarūt vt iā vndique vestra auxilia ef-
fent desperāda. Quapropter omnia ea in vnū decre-
tū coniecērūt. In quo iniuriā vobis omniū maximā
fecisse mihi videtur. Nā cū viro mortali, & propter
tēpora quædā potētī, pace immortalī decernēda, pa-
cifici vrbis opprobriū, & spoliare nō modo aliorū,
sed etiā fortunæ beneficiis rēpublicam: & tā insigni
viti improbitate, vt non eos modò Athenienses, qui
nūc sunt, sed illos etiā qui olim aliquādo futuri sūt,
omnes iniuriis affecerint: nōne intolerandum est?
Hoc igitur nūquā ascribere deinde sustinueritis ad
pacē, ETIAM POSTERIS, nisi ab Aschine tū re-
citatis pollicitationibus crederetis, quib' fixi Phi-
cēses perierūt. siquidē, dū se Philippi fidei commit-
tūt, & vltro illi oppida tradūt: omnia eorū contra-
ria, quæ isti vobis renūciarant, sunt experti. Vt au-
tē certò sciatis, hæc ita, & propter istos periisse: tem-
pora vobis computabo, quibus singula facta sunt.
Quæ verò istorū aliquis inficiabitur: is furtat, & ad
meam aquam dicat. Pax igitur XIX Februarij facta
est. Peregrē autem absumus nos ad exigēdū iusu-
randum, tres perpetuos menses: quo toto tempore
Phocenses fuerunt incolumes. A legatione ad exi-
gendum iusiurandum suscepta, huc reuersi sumus
XIII Maij: & iam intra Pylas erat Philippus, & Pho-
censibus pollicebatur ea, quorum illi nihil crede-
bāt. Cuius rei signum illud est, quod alioqui huc ad
nos nō venissent. Secuta est postea cōcio, in qua isti
omnia negocia perdiderūt, mentiēdo, & decipiēdo
vos, decimo sexto Maij. Quinto igitur die post, etiā
vestra decreta Phocensibus esse nuntiata, colligo.

Suppura-
tione tō-
porū col-
ligit, As-
chini esse
imputan-
dum Pho-
censium
excidiū.

vt Bæotiā vrbes instauraret, vt vestrā autoritati nē
 gocia committeret: eā statim confectum iri intra
 biduum, aut triduum: propterea se à Thebanis pro-
 scriptum, promissā interfectori pecunia. Ne igitur
 eā quæ ante istius renunciationem, vel à Lacedæmo-
 niis facta fuerunt, vel à Phocensibus, audiat̄, aut
 patiamini: neque Phocensium accusare improbi-
 tatem sinatis. Neque enim Lacedæmonios olim
 propter virtutem eorum conseruastis: neque exe-
 crandos illos Eubæenses, neque alios multos, sed
 quod eos esse incolumes, è republica erat, vt etiam
 nunc Phocenses. Et quid Phocenses, aut Lacedæ-
 monij, aut vos, aut alij aliqui mortales deliquerint
 post istius verba, quod minus eius orationem en-
 tas sequeretur: id rogitate neque enim ostendere
 potest. Nam quinque dies duntaxat intercesserūt,
 in quibus iste falsa renunciauit, vos credidistis, Pho-
 censes audierunt, se dederunt, perierunt. Vnde
 opinor etiā manifestè patet, omnem imposturam
 & fraudem fuisse instructam in Phocensium inte-
 ritum. Quo enim tempore Philippus venire non
 poterat propter pacem, sed sese comparabat: Lacedæ-
 monios accersebat, se facturum eis esse omnia
 pollicitus, ne eos sibi Phocenses, vobis intercesso-
 ribus, conciliarent. Postquam autem venerat in Py-
 las, & Lacedæmonij, animaduersis infidiis, recesser-
 ant: rursus istum præmisit ad vos decipiendos, ne
 iterum: vobis intelligentibus, eum Thebanorum a-
 gere negocium: tempus terere, & bellum gerere co-
 geretur: tum Phocensibus se defendentibus, tum
 vobis opem illis ferentibus: sed vt citra pulueris ta-
 ctum (quod aiunt) omnia conficeret, idque factum
 est. Non igitur quod & Lacedæmonios & Phocen-
 ses decepti Philippus, propterea iste se vobis impu-
 nè illuisse postulet: neque enim æquum est. Quod
 si pro Phocensibus & Pylis, & aliis rebus quæ pe-
 rierunt, Chersonesum superesse reipublicæ, dixerit:
 per deos vos obsecro, iudices, ne admittatis: neque
 patiamini, vt ad legationis iniurias etiam ex defen-
 sione probrum ciuitati concilietur: vos, vt aliquid
 priuati eriperetis, sociorum salutem neglexisse: ne-
 que .n. ita fecistis: sed pace iam facta, & Chersone-
 so incolumi, quatuor totos menses post, salui fuere
 Phocenses. Sed istius mendacia, quibus vos in
 fraudem illexit, eos, his actis demum, perdiderunt.
 Deinde Chersonesum nunc etiam in maiore versa-
 ri periculo, quam tum, reperietis. Vtrum enim fa-
 cilis fuisse vlcisci Philippum, si quid in eam com-
 misisset, antequam horum aliquid reipublicæ præ-
 ripuisset, an nunc? Equidem opinor tum fuisse lon-
 ge facilius. Quæ igitur eius est prouinciæ nunc præ-
 rogatiua: adempto metu & periculo ei, qui illam
 sit affecturus iniuria? Iam etiam tale quiddam eum
 esse dictu: ù audio: mirari se, cur à Demosthene ac-
 cusetur, à Phocensium autem nemine? Quod cuius
 modi sit, in primis ex me audire præstat. Phocen-
 sium optimi quique, & modestissimi, extorres fa-
 cti, & ad hunc modum tractati, ocium nimirum a-
 gunt, neque quisquam eorum propter repub-
 priuatas suscipere velit inimicitias. Qui verò nihil
 sine pecunia facturi sint, ij præbitore in non habent
 Neq; .n. ego cuiquā quicquā dederī, vt hīc mihi as-
 sistentes clamitarent, qualia perpeffi essent. Veri-
 tas enim & res ipsa clamat. Cum populo autem
 Phocensium, aded malè & miserabiliter agitur: vt
 iam eis non laborandum sit de accusandis rationi-
 bus Athenis perperam redditis: sed de eo, ne feruiāt,
 & metu emoriantur tū Thebanorum, tum Philippi

Chersone-
 si incolu-
 mitate nec
 redimen-
 dam fuisse
 nec redem-
 ptam esse
 Phocensiu
 interitu.

Nō si à ne-
 mine Pho-
 censium ac-
 cusetur.
 Aeschines,
 id signum
 esse eius in-
 nocentiz.

A τὴν βωιωπᾶν οἰκίζεν, ὑμῖν τὰ πρῶτα οἰκίαι πιεῖν,
 ταῦτα πεπεσσομένη, δυνὸν ἢ ἑξῶν ἡμερῶν. δεῖ ταῦτα χρῆ-
 μαθ' ἑαυτῶν τοῖς θεσπαστοῖς ἐπισηρομέναι. μὴ τοίνυν ἀ-
 πορῆ τ' ἑτέρον ἀπαγγέλλαι ταῦτα, ἐπισηρομένο, ἢ λακεδαι-
 μονίοις, ἢ φωκείοις, ἀκούετε, μηδὲ ἀνέχεσθε, μὴ ἢ καταγο-
 ρεῖν ἑατέ φωκίαν, ὡς ποτιερῶν, ἢ ἢ λακεδαιμονίους δεῖ
 τ' ἀρετὴν ποτε ἐσώσατε, ἢ δὲ τοῖς καταρῶν οὐβόειας τε-
 τουσί, οὐδὲ ἀλλοῖς πολλοῖς· ἀλλ' ὅτι συμφέρον ἡμῶν, σῶς
 εἶναι τὴν πόλιν, ὡς φωκίαν νυκτὶ καὶ τῆς φωκίαν, ἢ τῆς
 λακεδαιμονίαν, ἢ ὑμῶν, ἢ ἀλλοῦ πνός αἰθροῦ, μὴ τοῖς
 ὡρᾶ τούτῃ λόγοις δεξιέρῳ τῆς, οὐκ ἀπέστη τὰ πρῶτα ὑ-
 μῶν ὑποδέξασθαι τὸν ῥηθῆναι τὰ τ' ἐροῦνται. οὐ γὰρ ἐξεί-
 δεξίμ. πέντε γὰρ γεγόνασιν ἡμέρας μόναι, ἐν αἷς δεῖ ἀ-
 πηλεῖται τὰ ψόδῃ ὑμῶν ὅπως οὐβόειας οἱ φωκίαις ἐπύδον
 τοῖς ἐξείδωσαν ἑαυτοῖς ἀπώλῳ. ὅθεν οἶμαι καὶ δηλῶν ὅτι
 σαφῶς, ὅτι πάντα ἀπάτη καὶ τέχνη συνωμοσθεύσατε τὰ πρῶτα
 τοῖς φωκίαις ὁλέθρου. ὃν μὲν γὰρ χρόνον οὐχ οἶός τ' ἡμῶν
 εἶναι ὁ φίλιππος δεῖ τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἡμῶν ἐν ὡρᾷ σκω-
 τοῖς λακεδαιμονίοις μεταπέμπετο, πάντα τὰ πρῶτα
 ὑποχρόμος πρῶτον ἐπέεινε, ἵνα μὴ δὲ ὑμῶν αὐτοῖς οἱ
 φωκίαις ὑποπέμπεσανται. ἐπειδὴ ἢ ἦκεν εἰς πόλιν, οἱ λα-
 κεδαιμόνιοι δὲ αἰσθόμενοι τὴν ἐνεδραὴν ὑπεχρόσαν τῆ-
 τον αὐτῶν πρῶτον δεῖ ἀπατᾶν ὑμῶν, ἵνα μὴ πάλιν ὑμῶν
 αἰσθόμενοι, ὅτι θεσπαστοῖς τὰ πρῶτα πρῶτον, εἰς
 χρόνους ἢ πόλεμον, ἢ βίβλῳ ἐμπέση, τῆς μὲν φωκίαν ἀ-
 μυσσομένων, ὑμῶν ἢ ἢ ἐπὶ τοῦτον ἀλλ' ἀκονίτι πανθ' ὑφ'
 ἑαυτῶν ποιήσανται, ὅπως ἢ γερονε. μὴ οὐδ' ὅτι ἢ λακεδαι-
 μονίοις καὶ φωκίαις δεξιέρῳ, φίλιππος· δεῖ ταῦτ' ὡν
 ὑμῶν δεῖ δεξιέρῳ, μὴ δότω δηλῶν, οὐ γὰρ δίκαιον. ἐπ'
 τοίνυν ἀπὸ φωκίαν ἢ πύλων, καὶ τῆς ἀλλῶν τῆς ἀπολω-
 λότων, χερρόνιστος ὡς πρῶτον τῆς πόλεως λέγει· πρῶτος δὲ
 καὶ θεῶν, μὴ ἀποδέξασθαι ὡς ἀνδρῶν δίκαιον, μὴ δὲ ὑπο-
 μένητε, πρῶτος οἱς ἐκ τῆς πρῶτης εἰς ἡδονῆς, καὶ ἐκ τῆς
 ἀπολογίας ὀνειδος πρῶτον οὐβόειας οἱ φωκίαις τῆς πόλεως,
 ἀρα ὑμῶν τῆς ἰδίων πικτημάτων ὑπεχρόσασθε, τῆς
 συμμάχων σωτηρίαν πρῶτον ἢ δεῖ. οὐ γὰρ ἐποιήσατε τῆς,
 ἀλλ' ἢ δὴ τῆς εἰρήνης γερονε, καὶ τῆς χερρόνιστου σῶας
 οὐβόειας, τέτταρας μῶνας ὅλοις ἐσώσαντο οἱ φωκίαις τῆς ὑ-
 σερον. ἢ ἢ τῆς πύλων ἀπολογίας, μὴ ταῦτ' ὑσερον αὐτοῖς ἀ-
 πόλεσον, δεῖ ἀπατᾶσθαι ὑμῶν, εἶτα καὶ νυκτὶ ἐν μεζῆνι κη-
 δύνω τ' χερρόνιστον οὐβόειας οὐβόειας, ἢ τῶν πρῶτον γὰρ ὑ-
 ποπέμπεσαν αὐτῶν δηλῶν ἑδωκε φίλιππος δεῖ ἀμῆρτων εἰς αὐ-
 τῶν, πρῶτον τοῦτον τῆς πόλεως πρῶτον ἢ νυκτὶ ἐγῶ μὲν
 οἶμαι ποτε πολλὰ. τίς οὐδ' ἢ ταύτης πρῶτης εἰς, τῆς φώβων
 ἀσηρομένων, καὶ τῆς κινδύνων τῆς τῆς βουλευτικῆς αὐτῶν ἀδι-
 κησῶν, ἐπ' ἑαυτῶν, ἢ τῶν πρῶτον πρῶτον μελλῶν αὐτῶν ἀκῶ λέγειν,
 ὅτι θαυμάζει, τῆ δὴ ποτε δημοσθένους αὐτῶν καταγορεῖ,
 φωκίαν ἢ εἰς, ὡς δὴ τῆς ἐχθρῶν πρῶτον πρῶτον πρῶτον
 ἐμοῦ φωκίαν τῆς ἐπισηρομένων, οἱ μὲν οἶμαι βέλπεσι καὶ
 μεζῆνι τῶν, φουράδες γερονε, καὶ ταῦτα πεπεσσομένη,
 ἢ συχίαν ἀπείσοι, ἢ οὐδὲ αὐτῶν ἐδελησῶν, ἢ τῶν κοι-
 νῶν συμφορῶν, ἢ δὴ αὐτῶν ἐχθρῶν ἀνελείδει, οἱ ἢ μηδὲ ποῦ ἀ-
 νδρῶν ἀργυρίου ποιήσαντες, τὸν δάσονται οὐκ ἔχουσιν ἑαυ-
 τοῖς. οὐ γὰρ ἐγὼ γὰρ ἀνέδωκα ἐδῶν αἰδῶν, ὡς τῶν πρῶτον
 εἰς αὐτῶν, ἢ ταυτοῖς, ἢ οὐκ ἔστι πεπεσσομένη. ἢ γὰρ ἀλθῆναι, καὶ
 τὰ πρῶτα ἢ αὐτοῖς ἢ ἀλλ' ἢ μὲν, ὅ, τῶν δημοσθῶν ἢ τῶν
 φωκίαν, οὐτῶν κακῶς καὶ ἐλεονῶς δεξιέρῳ, ὡς τῶν πρῶτον
 εἰς τῶν καταγορεῖν ἐκείνῳ τὰς ἀδύνησιν οὐβόειας εἶναι πρῶτον
 εἶναι

λόγον· ἀλλ' οἱ δουλοῦν, καὶ τῶν θεσπαστοῖς, καὶ τοῖς φίλιππου ξένοις, οἱς αἰαγῶν καὶ ζῶνται
 εἶναι

καὶ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ γενομένοις ὡς ἑαυτῶν εἰρήνης κει-
 τόμῳ δαπαλοῦσθαι; οὐχ ἵνα πλείονων ἢ καταγορεῖ τις
 αὐτῶν, δὴ λόγον (μανία γὰρ τὸ γε) ἀλλ' ὅρα τὰς, ὅτι ἐν
 αὐτῶν τοῖς ὕψ' εἰαυτῶν παρορμημένοις, ἀγαθὸν μὲν εἶδεν ὅτι
 ἀπαντὰ ἢ τὰ διηήματα ἢ δὴ ἑαυτῶν εἰρήνης δαπαλοῦσθαι, καὶ
 εἰ μὴ δὴ ἄλλο, τοῦτομα γοῦν ἔχει φιλεῖνθεροπον, καὶ δὴ
 δοικα. καὶ, ὡς ἄνδρες ἀθλιωταῖοι δὲ δοικα, μὴ λελήθαμεν
 ἄσπεροι οἱ δανειζόμενοι ὅτι πολλὰ ἄγοντες. τὸ γὰρ ἀσφα-
 λές αὐτῶν ἔστω βέβαιον, οὗτοι παρορμηδοσαν. φωνέας καὶ πύ-
 λαις, οὐ μὲν δὲ τὸν γε ὄξαρχῆς ἐποποιήμαθα. ἀλλ'
 ἀποπον μὲν ὅτι μέλλω λέγειν, ἀληθῆς ἢ πᾶν, εἰ γὰρ τις
 ὡς ἀληθῶς χαίρει τῇ εἰρήνῃ, τοῖς στρατηγῶσι, ὧν καταγο-
 ροῦσιν ἀπαντὰς, χαίρει αὐτοῖς ἐχέτω, εἰ γὰρ ἐκείνοι, ὡς ὑμεῖς
 ἐβούλεσθε, ἐπολέμου. οὐδὲ ὄνομα εἰρήνης αὐτοῖς ἠνέ-
 χησθε. εἰρήνη μὲν οὐδὲ ἐκείνοις. ὅτι κινδύους ἦμαί
 σφαλερὰ καὶ ἀπὸ τούτοις γέγονε δαροδοκῆσαν-
 τας, εἴργατε οὐκ εἴργατ' αὐτὸν, ἦ δὴ ἑαυτῶν εἰρήνης λόγων
 εἰς ἢ τοῖς ἑαυτῶν παρορμημένων ἐμβιβάζετε. οὐ γὰρ αἰ-
 σχίτης ἑαυτῶν εἰρήνης κεινέται, οὐδ' ἀλλ' ἢ εἰρήνη, δι' αἰ-
 σχίλιον δὲ βέβληται, σημεῖον δὲ εἰ γὰρ ἢ μὲν εἰρήνη ἐγε-
 γόρει, μὴ δὴ δὴ ὑσερον ὄξαρχῆς ὑμεῖς, μὴ δὴ δαπαλώ-
 λει ἦν συμμάχων μὴ εἶς. τίνα ἀνδρόπων ἐλύπησεν
 αὐτὴν εἰρήνη, ἐξ ὧν τὰ ἀδύνατα γέγονε, καὶ τοῖς καὶ τούτοις
 σωματιος ὄξαρχῆς φιλοκράτει. ἀλλὰ ἀνῆκεσαν γὰρ
 οὐδὲν αὐτῶν γέγονος. νῦν δὲ οἱ μὲν πολλῶν ἀλλὰ ὅτι
 κακῶν αἴτιος ὄξαρχῆς. ὅτι μὲν τοῖνυ αἰσχρῶς καὶ κακῶς πάν-
 τα ταῦτα ἑαυτῶν δαπαλώλε καὶ διέφρασαν, οἱ μὲν
 πάντας ὑμᾶς εἰδέναι, ἐγὼ δὲ ἄνδρες δικασταί, τοσοῦτον ἀ-
 πέχω τὸ σκαφαντῆρα πᾶσι τοῖς παρορμησῶσι τέτοις παρο-
 ρμησῶσι, ἢ ὑμᾶς ἀξιοῦν ὡς τε εἰ ταῦτ' ὑπ' ἀβελτηρίας,
 ἢ δὴ δὴ θείαι, ἢ δὴ ἀλλῶν ἀγνοῖαν ἠντινοῦ ἔπειτα πᾶσα
 κῆρ αὐτῶν τὴν ἀφίμῃ αἰσχίλιον, καὶ ὑμῖν ἀφείναι συμβου-
 λῶν καὶ τοῖς ἦν σκίψων τούτων οὐδεμία ὅτι πολιτι-
 κῆ, οὐδὲ δικῆμα. οὐδὲνα γὰρ τὰ κοινὰ παρῆσαν ὑμεῖς κε-
 λδύετε, οὐδ' ἀναγκάζετε, ἀλλ' ἐπειδὴν τις ἐαυτὸν πείσας
 δυνάσται, παρορμησῶσι ποιουῦτες ἀνδρόπων
 χησῶν καὶ φιλεῖνθεροπον, δυνόικως δέχεσθε, καὶ οὐ φθο-
 νερός. ἀλλὰ καὶ χειροτονεῖτε, καὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἐγ-
 χειρίζετε. εἰ μὲν οὐκ καταρδοί τις, πηρήσεται, ἔπειτα
 ἐξεί ἦν πολλῶν καὶ τῶν. εἰ δὲ δαπανοῦσθαι σκίψεις καὶ
 παρορμησῶσι ἐρεῖ, ἀλλ' ἐδικαστον. οὐ γὰρ ἀξαρκῆσει τοῖς
 δαπαλώσῃ συμμάχοις, οὐδὲ τῶν παρῶν, εἰ δὲ τῶν ἡνω-
 ξίν, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις δὲ τὴν ἀβελτηρίαν τὴν ἐμὴν, ἵνα
 μὴ τὴν τούτου λέγω, τοιαῦτα πεποιθῆναι. πολλοῦ γὰρ καὶ
 δεῖ. ἀλλ' ὅμως ὑμεῖς ἀφῆτε αἰσχίνη τὰ δεινὰ ταῦτα καὶ
 ἑαυτῶν βάλοντα, αὐτῶν δὴ θείαι, ἢ δὴ ἀλλῶν ἀγνοῖαν ἠν-
 τινοῦ λελυμασόμενος φαῖ. εἰ μὲν τοῖς δὲ παρορμησῶσι
 ἀρῆξιον λαβῶν καὶ δῶρα καὶ τῶν ὄξαρχῆς σαφῶς
 ὑπ' αὐτῶν ἦν παρορμησῶν. μάλιστα μὲν, εἰ οἶόν τε,
 δαπανοῦσθαι. εἰ δὲ μὴ, ζῶντα τοῖς * πολλοῖς ὄξαρχῆς
 μα ποιήσατε. σκοπεῖτε δὴ τὸν ἑλεγον τὸν ἑαυτῶν
 τῶν, ὡς δικῆμα ἐξ ἡμῶν ὑμῶν. ἀνάγκη δὴ ποιοῦν τοῖς
 λόγοις, ὡς ἦν φωνέων, καὶ ἦν θραυέων, καὶ τῶν δὴ
 βοῖαι, εἴπερ μὴ παρορμησῶν αὐτῶν ἐκείν * ὄξαρχῆς
 δυνῶν δαπαροῦν. ἢ ὄξαρχῆς δὴ ἀκούσαντα ὑποχομένου
 φιλιππου, ὅτι παρορμησῶν ταῦτα καὶ παρορμησῶν. ἢ εἰ μὴ τῶν
 γρητοδέντα, καὶ φωνακέντα τῶν ὡς τὰ ἄλλα φιλε-
 θεροπία καὶ τῶν ἐλπίσαντα παρῶν αὐτῶν. οὐκ ἐνεσι τού-
 των οὐδὲ ἐν χραῖς, ἐν τοῖνυ τούτων ἀμφοτέρων, μάλιστα

A & diis inuisus, & scriba, ita se defendet scilicet, qua-
 si de pace agatur? Non ut de pluribus quam accu-
 sator, respondeat (nam ea quidem insania esset) sed
 illud videt, in suis actis non modò nihil esse boni,
 sed etiam scelera inesse omnia: pacis autem defen-
 sionem, ut nihil aliud, nomen saltem habere plausi-
 bile: quam vereor Athenienses, vereor, ne serò, ut
 debitores, magno cum scœnore nos agere intelligen-
 mus. Eius enim securitatem & firmitatem isti pro-
 diderunt, Phocenses & Pylas: non tamen propter istum,
 eam initio fecimus. Quanquam autè id quod
 dicam absurdum, verum tamen omnino est: Si quis
 re vera pace gaudet, ducibus, quos omnes culpant,
 gratiam habeant. Nam si illi, ut volebatis, bel-
 lum administrassent: vos nec nomen pacis toleras-
 setis. Pax igitur per illos: periculosa & lubrica &
 infida pax, per istos facta est corruptos largitioni-
 bus. Repellite igitur, repellite eum à disputatione
 de pace, & in disputationem de actis compellite.
 Non de pace accusatur Aeschines: sed pax propter
 Aeschinem crimen habet. Argumento illud est:
 quod si pax ita facta esset, ut vos postea in nulla re
 decepti essetis, neque sociorum quisquam periisset:
 nemini mortalium omnium pax molesta fuisset, i-
 gnominia duntaxat excepta. Esti autem & eius cul-
 pæ pars in isto hæret, cum sit Philocrati suffragatus:
 nihil tamen immedicabile fuisset admissum. Nunc
 multorum aliorum malorum istum causam esse ap-
 paret. Ac turpiter quidem, & flagitiose per istos
 ea esse omnia perdita & corrupta, scite omnes vos
 arbitror. Ego verò iudices, tantum abest ut quic-
 quam illis rebus adiungere calumniæ velim, aut à
 vobis id fieri postulem: ut, si illa per vacordiam aut
 simplicitatem acta sunt, aut qua nvis aliam ignora-
 tionem: & ipse missum Aeschinem faciam, & vo-
 bis missum ut faciatis, suadeam. Quanquam harum
 excusationum nulla civilis, aut iusta est. Neminem
 enim vos rempublicam gerere iubetis, aut cogitis:
 sed si quis sibi persuasit, se habere adiumenta rerum
 gerendarum, atque accesserit: pro vestra bonitate &
 humanitate eum recipitis, benignè, & non invidè:
 quin & magistratus ei mandatis, & eius fidei vestra
 negocia committitis. Quæ si quis probè administra-
 verit: honorabitur, & eo nomine supra vulgus effe-
 retur. Sin frustratus fuerit: excusationes & causas
 afferet? æquum non est. Neque enim ita satis fa-
 ctum erit eueris sociis, nec liberis eorum, nec vxoribus,
 neque cæteris, si constet eis, se propter meam
 incitiam, ne istius dicam, ea esse perpeffos. Multum
 certè abest. Sed tamen vos condonate Aeschini a-
 trocicia ista & immensa, si per simplicitatem, aut qua
 nvis aliam ignoracionem commississe videbitur. At
 si ex improbitate, argento accepto, & muneribus
 idque apertè ex ipsis actis demonstrabitur: maxi-
 mè quidem si fieri potest, occidite: sin minus, at
 in eo documentum statuite vivente. Considerate
 autem ipsi * vobiscum, eius convincendi ratio
 quàm æqua futura sit. Omnino est necesse, Aes-
 chinem ea verba apud vos fecisse de Phocensibus
 & Tespiensibus, & Eubœa, si non vltro se vendi-
 derat, vosque decipiebat, vel quod apertè audierat
 Philippum pollicentem, se illa suscepturum, & fa-
 cturum: vel, si id non fuit, prestigiis quibusdam &
 fucis humanitatis illius cæteris in rebus, deceptum
 etiam hæc de illo sperasse. ut verum non sit ho-
 rum alterum, fieri non potest. Propter hæc au-
 tem utraque ei Philippum maximo esse odio decei

Transitio
 Aeschinē
 nō errasse,
 sed scelerā
 tē corrupis
 se omnia
 confirma-
 tione du-
 cta à signis

πάντων ἀνδρόπων, μισεῖν αὐτῶν παρορμησῶν φιλιππου

I. Aeschines non odit Philippum.

Cur? quia, quod ad illum attinet, ei acerbissima & turpissima quaeque acciderunt: vos decepit, laborat infamia, dignus interitu iudicatur. Quod si ita fieret, ut conveniebat, iam dudum proditionis reus ageretur. nunc propter nostram mansuetudinem, & simplicitatem, rationes reddit: easque cum vult. Est igitur quisquam vestrum, qui ex Aeschine vllam voce in audierit, Philippum accusante? Quid? redarguentem quisquam aut dicentem eum aliquid vidit? nemo. Sed omnes Athenienses prius accusant Philippum, & quiuis semper: quorum vti que nulli vlla priuatim facta est iniuria. Ego verò hæc verba ab eo requirerem, si se non vendidisset: Athenienses, me quidem tractate, ut vultis: credidi, deceptus sum: erravi, fateor: illum autem hominem caute Athenienses: perfidus est, impostor, improbus. non videtis quomodo mecum egerit? ut deceperit? Horum verborum ego nullū audio, neque vos: quā obrem? quia non deceptus, neque falsus, sed mercede vltro conductus, atque argento accepto, ea dixit, & illi prodidit, seque præclarum ac iustum illi mercenarium præbuit: legatum autem vobis, & ciuem & proditorem, & ter, non semel morte mulctandū. Neque verò ex his solum constat, eum mercede conductum, omnia illa dixisse: sed & ex eo, cum nuper Thessali, & Philippi legati cum eis, venerunt, postulant, ut Philippo Amphictyoniam decerneretis. Quem igitur omnium mortalium maximè istis refragari decebat? Aeschinem. Cur? quia eius renunciationi contraria ille fecit. Iste enim dixerat, illum Thespias & Plataeas muniturum, & cum Phocenses non perditurum, tum Thebanorum in vos insolentiam repressurum. Ille verò & Thebanos maiores fecit quam oportebat, & Phocenses funditus deleuit: ut nec Thespias nec Plataeas muro circumdedit: sic Orchomenum & Coroneam insuper excidit. Postunt ne res inter se vlllo modo magis esse contrariae? Neque verò refragatus est, neque os aperuit, neque vocem vllam contrariam emisit. Quod tantum cum sit, non tamè est graue: sed illud, quod & solus omnium in hac vrbe degentium suffragatus est, quodque nec Philocrates facere fuit ausus, impurus ille, id Aeschines fecit: ac tumultuantibus vobis, & eum audire nolentibus, descendens de suggesto, misit à Philippo legatis se venditans: Multos esse dicebat, qui tumultuarentur: paucos qui militarent, si necesse esset. meministis enim vti que, cum ipse, o dij, sit mirificus bellator. Iam si nullum legatum quicquam accepisse ostendere possemus, neque res ita pateret. ut palam esset vniuersis: quaestiones & eius generis alia restarent, si verò Philocrates se accepisse, non modò pro concione saepe confessus est: sed & vobis ostentauit, vendendo tritico, ædificando profitendo se iturum, etiam si vos non iuberetis, vehendis lignis, auro in mensis aperte commutando: non profectò habebit iste quod illum accepisse neget, qui ipse confessus est & ostentauit. Est verò quisquam mortalium adeò vacors, aut infelix, ut, dum & Philocrates dona accipiat, & ipse malè audiat ac periclitetur, cum ei liceret stare ab innocentibus: hos quidem infestet, cum illo autem coniunctus iudicium subire malit? Equidem opinor esse neminem: sed hæc omnia, si rectè consideretis, inuenietis Athenienses, magna & euidentia esse signa acceptæ ab isto pecunie. Iam illud quod nō vt postremo factum est, sic minimū signū

II. Thessalis & Philippi legatis de Amphictyonia suffragatus.

III. Familiaris Philocrati, corrupto largitionib.

III. Aeschines profiteri noluit, sibi nihil esse rei cum actis Philocratis.

οίμαι, ἀλλὰ πάντα ταῦτα, εἰὰν ὀρθῶς σκοπήτε, δῦρήσετε μεγάλα, ὡς ἄνδρες ἀθλιωταῖοι, καὶ ἐναργῆ σημεῖα, τὰ χρημάτων τῶτον ἔχον. ὁ τοίνυν ὑστατον μὲν γέγονεν, οὐδέ ποτε δὲ ἔστιν ἑλαττον σημεῖον τῆ πεπρακεία τῶτον ἐαυτὸν φιλίππῳ.

δὲ τίς ὅτι τὸ μὲν ἐκείνου μέγεθ πᾶσι αὐτῶ γέγονε τὰ δανότατα καὶ τὰ ἀγαθὰ ὑμῶς ἐξηπάτηκεν, ἀδοξεί, δικαίως δὲ πολωλέναι κρινέσθαι καὶ εἰ γὰρ τῆ προσηκόντων ἐγένετο, ἐν εἰσαγγελίᾳ πάλαι ὡς ἔλεγε τὸ ἡμετέραν παρόπτεα καὶ δὴ θείαν, οὐθιῶς δίδωσι, καὶ ταῦτας ὀπηνίκα βούλεται. ἐστὶν οὐδὲ τις ὑμῶν φωνῶν ἀκίκοον ἀξιόνοου, κατηγεροῦτος φιλίππου; ἢ δὲ ἐξ ἐλεγχούτα; ἢ ἐλεχροντὰ π τῆτον ἐώρακεν; οὐδὲ εἶς. ἀλλ' ἀπάντες ἀθηναῖοι προτέρον κατηγεροῦσι φιλίππου; καὶ ὁ τυχὼν αἰῶν ἐδείξ οὐδὲν ἰδίᾳ ἠδὲ κηται δὴ πευ ἐγὼ ὅ ἐκείνοις τῶς λόγους ἐξήτομα ἄλλο τούτου, εἰ περ μὴ πεπρακείας ἐαυτὸν ἰδὲ ἄνδρες ἀθλιωταῖοι, ἐμοὶ μὲν χρησασθε ὅ, π βούλεσθε: ἔπις ὅσα, ἐξήπατητήτω, ἢ μέρτοι, ὁμολογοῦν τὸν δ' ἀθεροποι, ὡ ἄνδρες ἀθλιωταῖοι, φυλάττεσθε: ἀπιστος, γῆρας, πονηρός οὐχ ὅσα τε οἶα πεπατήκεν ἐμὲ οἶα ἐξηπάτηκε; τούτων ἐδένα ἀκούω τῆν λόγων, ἐδὲ ὑμεῖς, δεχέσθαι, οὐ παρεμευθεῖς, ἐδ' ἐξήπατηθεῖς, ἀλλὰ μισθώσας ἐαυτὸν, καὶ λαβὼν ἀργύριον, ταῦτ' εἶπε, καὶ προῦδωκεν ἐμείνω: καὶ γένοιε καλὸς καὶ γὰρ δὲ, καὶ δικαίως μισθώσας ἐμείνω, παροδοτὴς μὲν τοι καὶ πολίτης ὑμῶν, παροδοτὴς, καὶ εἶς ἐχ' ἀπαξ δὲ πολωλέναι δικαίως. ἐ τοίνυν ἐν τούτων μόνων δὴ καλὸς εἶδ', ὅπ' χρημάτων ἀπάντα εἶπεν ἐμείνω: ἀλλ' ἦ καὶ ὡς ὑμῶς ἐναργῆς δέταλοι, καὶ φιλίππου παροδοτὴς μετ' αὐτῆν ἀξιόνοτες ὑμῶς, φιλίππου ἀμφικτύονα εἶν' ἐψησαδὲ τῶ, παροδοτὴν οὐκ ἀπειπὴν τούτοις, μάλιστα πάντων ἀθεροπῶν, ἀξιόνη τούτω. δεχέ τίς ὅπ' οἶς ἐδὲ ἀπηγγέλιε παρὸς ὑμᾶς, τούτοις τὰ σταντὰ ἐπέτισεν ἐμείνος. ἐδὲ μὲν γὰρ ἐφη θεσπιας, καὶ πλαταιας αὐτὸν τειχεῖν καὶ τοὺς μὲν φακείας οὐκ ἀπολέναι, τὴν δὲ θεσπιαν ὑβρεν, ὑμῶν καταλύσειν. ὁ δὲ, τοὺς μὲν θεσπιαῖς μείζους ἢ παροδοτὴς πεποιήκε. τοὺς δὲ φακείας, ἀρδὴ δὲ ἀπολωλέκε καὶ τὰς μὲν θεσπιας καὶ πλαταιας οὐ τετείχηκε. τὸν δὲ ὀρχομύρον καὶ τὴν κορονηίαν παροσεξλωδραπόδισαι, πῶς αὐ ἐστανπῶ τερα παράμαθ' ἐαυτοῖς τούτων γήρυτο; οὐ τοίνυν ἀπειπὴν, ἐδὲ δὴ πρε τὸ σῶμα, οὐδὲ ἐφ' ἐξέτατο ἐστανπῶν αὐδὲν, καὶ οὐχὶ τῆ τῶ δεινόν, τηλικούτον ὄν' ἀλλὰ καὶ στωεῖπε μόνος τῆ ἐν τῆ πόλει πάντων ἀθεροπῶν, καὶ τοι τῆτο γε ἐδὲ φιλοκράτης ἐπέληψε παύσημα ὁ μαρός, ἀλλ' ἀξιόνης οὐτοσί. καὶ δορυβοῦμένων ὑμῶν, καὶ οὐκ ἐδελομένων ἀκούειν αὐτῶ: καταβαίνων δὲ τῆ βήματος, ἐν δειανύμδρος τοῖς παροδοτῶσι, τοῖς καὶ φιλίππου παροδοτῶσι, πολλοὺς ἐφη τοῖς δορυβοῦταις εἶν', ὀλίγους δὲ τοῖς στρατοδουμύροις ὅταν δὴ μὲν κηται γὰρ δὴ πευ, αὐτὸς ὡν οἶμαι θανμῆσιος στραπῶτης, ὡς ζῆν ἐπ' τοίνυν, εἰ μὲν μισθῆνα ἔχοντα μισθὸν εἶχον μὲν δεῖξαι τῆ παροδοτῶν, μισθῶ ὡς τε ἰδὲν ἀπάντας, βασιάνους καὶ τοιαῦτα, ἀποδοσῶν ἀλλ' ὡς σκοπήν. εἰ δὲ φιλοκράτης μὴ μόνον ὡμολόγη παρ' ὑμῶν ἐν τῶ δὴ μὲν πολλοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμῶν, πυροπολῶν, οἰκοδομῶν βασιείαται φάσκαων, καὶ μὴ χηροτοῦντε ὑμεῖς ξυληγῶν, τὸ χρυσίον καταλλατῶμενος φατερός ἐπὶ ταῖς ἐσπῆταις. οὐκ ἐνὶ δὴ που τῆτοι εἶπεν ὡς οὐκ εἶληφε, τῆ αὐτὸν ὁμολογοῦντα καὶ δεικνύοντα. ἐστὶν οὐδὲ οὐτο πῆς ἀθεροπῶν ἀίοντος ἢ κακοδαίμων, ὡς δ' ἵνα λαμβανῆ μὲν φιλοκράτης, ἀδοξῆ δὲ αὐτὸς καὶ κηδευδῆ, ἐξὸν αὐτῶ μετὰ τῆ μισθῆν ἠδὲ κηκῆσῶν ἐξετάζεσθαι, τούτοις μὲν παροδοτῶν, παρὸς δὲ ἐμείνων ἐλθῶν κρινέσθαι βούλεται; ἐγὼ μὲν, οὐδένα

φιλιππῶν δεύσαντες δὴ πού πορφήν ὅτε εἰσήγγειλεν
 ἑσπρίδης φιλοκράτην, ὅπ' παρελθὼν ἐγὼ, διαχεράινειν ἔ-
 φλω ἐν π' ἤν' εἰσαγγελίας, εἰ μόνος φιλοκράτης ποσού-
 των κ' τιλικούτων ἀδίκημαίτων αἴτιος γέγονεν. οἱ δ' ἔν-
 νεία τ' ἤν' ὑπὸ κ' εἰσαγγελίας, καὶ οὐκ ἐφλω τ' εἰς οὗτος ἔ-
 χεν, οὐδ' αὖτ' ἔδ' ἀφ' αὐτῶν καὶ εἰ αὐτὸν ἐκείνον. εἰ μὴ
 τοῖς σιωπῶντι ζομῆροις τούτων τινὰς εἶχεν. ἴν' οὐκ μὴτ' ἀ-
 φώ, μὴτ' αἰτιάσασμαι μηδ' ἐνα ἔφλω ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ πορ-
 γμα αὐτὸ, τοῖς μὲν αἰτίοις εὐρη, τοῖς ἢ μὴ μεταρρηκτοῖς
 ἀφ' ἡ ἀσασί, ὁ βελόμυρος, καὶ παρελθὼν εἰς ὑμῶν ὄπο-
 φηναδῶ μὴ μετέχεν. μηδ' ἀρέσκειν αὐτῶν τὰ ὑπὸ φιλο-
 κράτους πεποργμῶν, καὶ τὸν τ' ἐτο ποήσαντα, ἀφίμῃ ἔ-
 ζωγε ἐφλω. ταῦτα κ' μνημονοῦντε, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὐ τίνω
 παρήλθεν ἐδείξ, ἐδ' εἰδ' ἐαυτὸν, καὶ τ' ἤν' μὲν ἄλλων,
 ἔστιν ἐγὼ τ' ἡ πορφασί, ὁ μὲν, οὐκ ὑπ' ὄδ' ἴδωτος, ἴν' ὁ
 δ' ἐχ' ἡ παρ' ἴσως, τ' ἢ κηδεσίς, ἴν' ἐκεῖ. τούτῳ δ' ἔ-
 δ' ἐν τούτων, ἀλλ' οὗτω κατὰ παρ' ἡ πορφασί ἐαυτὸν, καὶ
 ἐκ' ὄπ' τοῖς παρεληλυθόσι μαμιοδάρητες μόνον, ἀλλὰ
 καὶ μὴ ταῦτα δ' ἡλός ἐστιν, ἐάντερ ἐκφύγη ἡμῶν, καὶ ὑ-
 μῶν ὑπαρξῶν ἐκείνων ὡς τε ἴνα μηδ' ἐν εἰσπῶν μηδ' ἔ-
 μα πορφήν φιλιππῶν, ἐδ' ἀφίμῃ ἀφίμῃ ἀλλ' ἀδ-
 ξείν, κ' ἐν ἐταί, π' ἄρ' ἐν ὄποῦ αἰρεῖται παρ' ὑμῶν μ' ἄλ-
 λων, ἢ φιλιππῶν τ' ποῖσαι μὴ πορφ' ἢ δ' ὄνῳ. καὶ τοῖς, τίς ἢ
 κοινωσία, τίς ἢ πορφή πορφοῖα ὑπὸ φιλοκράτους αὐτῆς,
 ὅς εἰ τὰ κ' ἄλλισα, καὶ πάντα τὰ συμφορῶντα ἐπ' πορφ-
 βόλκεις, κ' ἡμῶντα δ' ὡμολόγει λαβεῖν ἐκ τῆς πορφασί-
 ας, ὡσπερ ὡμολόγει τ' ἐτο γε αὐτὸ πορφ' καὶ διδ' λαβη-
 θῶντα τ' πορφ' πορφ' βόλκεις πορφ' κ' ἡμῶντα
 ἐταί τὸ καὶ αὐτὸν ἐ τίνω πορφ' οἶμαι τ' ἐτ' αἰχίνης
 ταῦτ' οὐ φανερόν, ὡσπερ ἀδ' ἡμῶντα, ταῦτ' ἐχ' ἡ βοῶ καὶ
 λέγει, ὅπ' κ' ἡμῶντα εἰληφεν αἰχίνης, καὶ πορφ' ἐστιν ἀρ-
 γυρίου σιωπῶν, οὐ δ' ἀβελθηῖαν, οὐ δ' ἀγνοῖα, οὐ-
 δ' ἐποτυγχανῶν, καὶ τίς μου κατὰ μ' ἡμῶντα φησι, δ' ὡρ
 λαβεῖν, τ' ἐτο γὰρ ἐστὶ τὸ λαμ' πορφ' τὰ πορφ' αἰχί-
 νη, ἀπερ π' ὄτατα ἐστὶν ἀπάντων καὶ οὐκ ἐνεστιν εἰπεῖν ἐδ'
 αἰτιάσασμαι, ὡς ἢ πορφ' ἡμῶντα, ἢ κατὰ μ' ἡμῶντα ἐστὶ
 τοιαῦτα ἀλλ' οἱ ἀπερ αὐτὰ πορφ' καὶ ἀφ' ἡμῶντα οὐ
 πορφ' ἡμῶντα οὐδ' ἐταί πορφ' φαίνεται. πορφ' δ' ἐ
 τοῖς πορφ' ἡμῶντα, αὐτὸς ὡσπερ δ' ἡμῶντα κατὰ μ' ἡμῶντα
 πορφ' ἡμῶντα γὰρ δ' εἰδ' ὡρ αἰασαί μοι. οὐ γὰρ δ' ἡμῶντα
 ἀπορφ' ἡμῶντα, ἐ φησὶς ἐχ' ἐν, ἐ π' ἡμῶντα. ὅς γὰρ ἀγῶνας
 καμνοῖς, ὡσπερ δ' ἡμῶντα, καὶ τούτοις ἀμῶντα πορφ'
 δ' ἡμῶντα ἡμῶντα τίνω ἢ ἡμῶντα αἰρεῖς δ' ὡρ ἡμῶντα
 δ' ἡμῶντα οἶμαι. πολλῶν τίνω καὶ δ' ἡμῶντα ὄντων ἡμῶντα
 πορφ' ἡμῶντα αἰχίνης τούτῳ, καὶ πολλῶν καμῶν ἐχόντων,
 ὡς καὶ ὑμῶντα οἶμαι δοκεῖν, ἐδ' ἐστὶν οὐ μέλλω λέγειν, ὡς
 ἐγὼ κ' ἐν, δ' ἡμῶντα οὐ δ' ὁ, π' ἡμῶντα δ' ἡμῶντα
 κ' ὁτ' αὐτὸν ἐπαυτ' ὡρ, ὡσπερ αὐτὰ πάντ' ἐξελ' ἐξεί.
 ἐπειδὴ γὰρ ἀπεσέλατ' αὐτῶν αὐτὸ ἔστιν τοῖς πορφ' βίαις
 ὡς τ' φιλιππῶν, ἐπ' ἡμῶντα καμῶν καὶ μεγῶν ἐλπίσι
 ταῦταις αἰς ἐδ' ὑπ' ἡμῶντα ἐχειροθνήσασται καὶ τ' ἐτον,
 καὶ ἐμῶντα, καὶ τ' ἡμῶντα τοῖς πλείστοις τοῖς αὐτοῖς. ἐγὼ μὲν
 δ' ἡμῶντα, ὡσπερ αὐτὸν δ' ἡμῶντα, καὶ πορφ' ἡμῶντα π-
 νῶν, καὶ κ' ἐδ' ὄντων κατὰ μ' ἡμῶντα, οὐκ ἀφ' ἡμῶντα ἀπελ' εἶν. οὐ-
 τος δ' ἐκ' ἐχειροθνήσασται. ἐπειδὴ ἢ ἀφ' ἡμῶντα ταῦτα ἢ ἐκ-
 κλησία, σιωπῶντες ἐβουλοῦντο οὗτοι, ἴνα αὐτὰ κατὰ
 λείψουσιν. ἐπ' γὰρ ἡμῶντα πορφ' ἡμῶντα ὄντων μετ' ὡρ, καὶ
 μέλλοις ἀδ' ἡμῶντα σὺλλογοῖ καὶ λόγοι παρ' ὄδοποι καὶ
 ἐγὼ ἐν ἐγῶν ὄντων τότε. ἐφορῶντο δ' ἡμῶντα ἐκ' ἡμῶντα
 ἡμῶντα ὡσπερ αὐτὸν δ' ἡμῶντα ἐξελ' εἶν. εἰτα ἀκούσαντες ὑμῶντα ἐμῶν

A est, istum Philippo se vendidisse, spectate. Proculdu-
 bio nostis, dudum, cum proditionis reum ageret
 Hyperides Philocratem, me progressum dicere, v-
 num quendam in accusatione mihi restare scrupu-
 lum: quo pacto solus Philocrates tot & tantorum
 scelerum causa fuisset, novem legati nullius, atque
 id ita se habere negavi. nullam enim eius per se fu-
 turam fuisse auctoritatem, nisi adiutores illorum ali-
 quos habuisset. Ut igitur, inquam, neque absoluam,
 neque criminer quenquam, sed res ipsa & noxios
 inueniat, & criminis expertes absoluat: surgat qui-
 cunque volet: & progressus in conspectum vestrum,
 declaret se non esse socium, nec probare acta Phi-
 locratis, atque eum qui ita fecerit, absoluo ego, in-
 quam. Hæc meministis, ut ego arbitror. Nemo
 autem prodiit, nec ostendit se. Ac cæterorum qui-
 dem singulis aliqua causa fuit. Nam alius rationes
 retulerat, alius fortasse non aderat, alius affinem il-
 lic habebat. Isti autem causarum illarum nulla erat:
 sed usque adeo se prorsus vendiderat, neque in præte-
 ritis tantum suam locarat operam: ut non dissimul-
 let, se in posterum etiam, si nunc absolutus fuerit, il-
 li præstare futurum contra vos. Quare cauet, ne quod
 vel verbum Philippo non iucundum sibi excidat:
 nec ut missum faciamus, missum fecit: sed laborare
 infamia, accusari, quidvis apud vos perpeti satius es-
 se ducit, quam aliquid minus gratum Philippo facere.
 Quæ verò illa est societas? quæ tanta illa solli-
 citudo de Philocrate? Quem, si omnem legationem
 præclarissimè obisset, & pecuniam tamen se
 propter legationem accepisse fateretur: illud ipsum
 fugere & sollicitè cauere incorruptum legatum con-
 ueniebat, & testari suam integritatem. Sed id non
 fecit Aeschines. Hæc nonne perspicua sunt, Athe-
 nienfes? Hæc nonne clamitant & loquuntur, pecu-
 niam accepisse Aeschinem, & propter argentum per-
 petuò esse improbum, non ex simplicitate, aut igno-
 ratione, aut per calamitatem, & quis, inquit, testi-
 ficatur, me accepisse munera? Hæc enim est præcla-
 ra illa defensio. Res ipsæ, Aeschine, quæ sunt fide
 omnium dignissimæ, neque dici potest, aut prætexi
 vel ex persuasione alicuius aut gratificandi studio
 eas esse tales: sed quales prodèdo & corrupèdo tu
 eas effecisti: tales in exquirendo apparent: & præter
 res ipsas iam tute in te dices testimonium. Age
 huc assiste, & responde mihi: neque enim per impe-
 ritiam habere te negabis, quid dicas. Cum enim no-
 uas causas tanquam fabulas, easque sine testibus ad
 præfinitam diem accusator vincas: ex eo constat, te
 esse acerrimum. Quanquam autem multa sunt &
 atrocia scelera Aeschinis, & magna improbitate re-
 ferta, ut vobis etiam, nisi fallor, videtur: nullam ta-
 men, meo quidem iudicio, est atrocius, aut eviden-
 tius corruptelarum eius argumentum: aut quod ma-
 gis ostendat, palamque demonstrat, eum accepisse
 munera, & vendidisse omnia, eo quod & nunc dicā.
 Cum iam tertium legatos missuri essetis ad Philip-
 pum, propter præclaras & magnas illas spes earum
 rerum, quas iste pollicebatur: delegistis & istum,
 & me, & ex reliquis plerisque eisdem. Ego progres-
 sus statim eiuravi. Tumultuantibus autem quibus-
 dam, & me ire iubentibus negavi me abiturum. I-
 ste autem delectus erat. Deinde cum concio surre-
 xisset, congressi isti, consultabant, quem hic relictu-
 ri essent. Dum enim etiamnum in motu essent om-
 nia, & incerta futurorum expectatio: tum & cōgres-
 sus, & verba varia in foro fiebant. Metuebant enim,
 ne subito concio indiceretur: & vos, audita ex me

B

C

V. Eiurata
 infidiosè
 legatio, &
 postea vi-
 trè obita;

veritate, aliquid opportuni de Phocensibus decerneretis, & Philippus gerendarum rerum occasionē amitteret. Nam si decretum duntaxat fecissetis: conseruati essent. Non enim licuisset Philippo nisi vos decepti essetis, manere diutius. Neque enim frumentum erat in agris, propter bellum incul- tis: neque etiam inuchi potuisset, vestris trirēmibus ibi praesentibus, & mare obtinentibus: & Phocen- sium vrbes multae erant, & expugnatae difficiles, nisi mora, & obsidione. Nam si singulis diebus singulas cepisset vrbes, duae & viginti fuerunt numero. Pro- pter ea igitur omnia ne quid eorum mutaretis, in quibus decepti eratis, istum hic reliquerunt, sed eiur- rare, nulla allata causa, non ferendum erat, & vehe- menter suspectum. Quid ais? Ad tot & tanta bona quae nunciasti, non abis, nec legatione fungeris? sed manendum erat. Quid fit? morbum simulat: frater eius, adducto Excesto medico curiam ingressus, co- ram senatu iurat, aegrotare istum: eius vice ipse deli- gitur. Ut autem perierant Phocenses, quinque die- bus aut sex post, & ea locatio ab isto confecta erat, quasi aliud quiddam conduxisset: Dercyllus Chal- cide reuertus, vobis concionem in Piræo habentibus nunciat, Phocenses periisse: quo vos Athenien- ses audito, & illorum vicem dolebatis, vt par erat: & ipsi perterriti, liberos & vxores ex agris in vrbe transferendos decernebatis, & castella instauranda, & Piræam muniendum, & Herculana sacra in vrbe facienda. Cum haec fierent, & tanta perturbatio, tantusque tumultus vrbe inuasisset: tam iste vir elo- quens & sapiens & vocalis, nec a senatu, nec a po- pulo delectus, legatus abijt ad eum, qui illa perpetra- rat: nulla habita ratione vel morbi: quo simulato le- gationem dudum eiurarat: nec quod alius ipse loco legatus erat: nec quod lege talia facinora capite sancita sunt: nec quod absurdissimum esset postquam renunciarat, se a Thebanis esse proscriptum, cum ij prater Bœotiae totius imperium, etiam Phocensium regionis potiti essent, tum in medias Thebas, & Thebanorum castra vadere. Verum ita erat extra se raptus, ita totus in quæstum & largitionem im- mersus: vt sublatis & despectis cæteris rebus omni- bus abiret. Quae res cum talis sit, multo etiam gra- uiora sunt ea, quae postquam illuc venit, perpetravit. Cum enim vos, qui ad eitis omnes, & cæteri Athenienses, tam miserè & crudeliter cum miseris agi Phocensibus duceretis, vt neque senatorios spe- ctatores, neque Sexuiros ad Pythiam mitteretis, sed patrium spectaculum defereretis: iste ad triumphales epulas, negociis & bello confecto, quas The- bani & philippus in honorem eorum intruxerat accessit: & cum libationum, tum votorum fuit par- ticeps, quae ille ob sociorum nostrorum mentia & agros & arma perditam nuncupabat: & vnâ co- ronam gestauit, & Præana concinuit cum Philippo, & familiariter propinavit. Neque ego haec sic, iste aliter narrare poterit: sed eiuratio inter pu- blica vestra monumenta in tabulario, quibus minister publicus praestit, asseruatur & decretum palam de ista re est scriptum. Quae autem ibi perpetrarit, collegati eius, & ij qui adfuerunt, tes- timonium in eum dicent: qui iidem haec mihi re- tulerunt. Neque enim ego vnâ in legatione fui, sed eam eiuravi. Age, recita mihi decretum, & lite- ras, & testes accersite.

καὶ πάντες, καταμνησθήσονται, ὅτι περὶ ἐμοὶ ταῦτα διηγουμένοιο, ἡ γὰρ ἔγωγε αὐτοῖς συνεπαρῆσθόμην, ἀλλ' ἐξω- μοσάμην, καὶ μοι λέγε ψῆσμα, καὶ τὰ γράμματα, καὶ τοὺς μάρτυρας κἀλεῖ.

A τὰληθῆ, ψήφισαθε τὴν δέοντων ἑστῶν τῶν φωκίων καὶ τὰ παλαιὰ ἐπισημασθέντα ἐπιλιπώον. εἰ γὰρ ἐψηφισάμενοι, καὶ μικρὸν ὑπερήνατε ἐλπίδα ἡμῶν πρὸς αὐτοῖς, ἐστὶν ἐπι- σταν αἰ. οὐ γὰρ ἐν ἡμῶν, οὐκ ἐν ἡμῶν, μὴ ὡς ἀκριβοῦς ἔσται ὑμῶν, μείνασθαι τὴν φιλιππῶν. εἴτε γὰρ σίτος ἐν ἡμῶν ἐν τῇ γῆ, αὐτὸ ὅ- ρον ἔσται τὸ πόλεμον γεροντῆα ἐξ ἡ σιτοπομπία δὲ ἡμῶν ἐπι- ἔσται οὐσῶν ὑμετέροισιν ἐκεῖ καὶ τῆς θαλάττης κεραιου- σῶν αἴ τε πόλεις πολλὰ καὶ χαλεπὰ λαβῆσθαι τῶν φω- κίων, μὴ οὐ χρόνον καὶ πολιορκία. εἰ γὰρ ἐν ἡμέρα πόλις ἡ- ρει, δύο καὶ εἰκοσὶν εἰσὶν ἀριθμοὶ, ἔξ δὲ τὰ ταῦτα πάντα, ἵνα μὴ ἐν μετὰ τῆσδε ὡν ἐξῆπατηθεῖ, τὸν αὐτὸν κατέλιπε. * ἐξωμοσάμενοι μὲν δὴ μὴ μετ' αἰτίας τῶν, δεῖνόν μιν, ὅ- τι ὑποψία μεγάλη καὶ λέγει, ὅτι τοσαῦτα καὶ τληκῶντα ἀ- γασθῶν καὶ βαδίζεις ἀπαγγέλλας, οὐδὲ φρεσβόλους, ἐδὲ ἐ- ἴδμεν. πῶς οὖν; ἀρρωσῆν φροφασίξει, καὶ λαβῶν ἐξ ἡ- κέσων τὸν ἰατρὸν ἀδελφὸς αὐτῆ καὶ φροσελθῶν τῇ βου- λῇ, ἐξωμοσάτο ἀρρωσῆν τοιοῦτον καὶ αὐτὸς ἐχειροτονήσῃ. ἐπειδὴ ἡ δόξα ἡμῶν οἱ φωκίαι, ὑστερον ὑμέτεροις περὶ ἡ ἐξ, καὶ τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα, ὡς περ αἰ ἀλλοτὴ πύ- τω, καὶ ὁ δερύλλος ἐκ τῆς χαλκίδος ἦεν ἀνασπείρας, ἐ- ἀπήγαγεν ὑμῖν ἐπιλησπάζουσι ἐν πειραιῇ. ὅτι φωκίαις δόξα ἡμῶν καὶ ὑμεῖς, ὡς ἄδρες ἀδελφῶν, ταῦτα ἀπέσταν- τες, εἰκότως καὶ ἐκείνοις συνήθηθε, καὶ αὐτοὶ ἐξέπειπτε. καὶ παῖδας ἐ γυναικας ἐν τῶν ἀρχῶν κατακομίσαν ἐψηφίσατε. καὶ τὰ φροφασίαι ὅτι σπιδάσει, καὶ τὴν πύραϊα περὶ ζῶν, καὶ τὰ ἡρακλεια ἐν ἀσει δεῖν ἐπειδὴ ταῦ- τὰ ἐ τοσαῦτα ἔσται καὶ τοσοῦτος φόρυθος φρεσβόλων, ἐπὶ ἡ πόλις πνικῶντα ὁ δεῖνος, καὶ σοφὸς ὄδῃ, καὶ ἔφρωνος, οὐτε βουλῆς οὐτε δήμου χειροτονήσαντος αὐτὸν, ὥστε φρεσβόλων, ὡς τὸ ταῦτα πεποινηκότες οὐτε τῶν ἀρρωσῶν, ἐφ' ἡ τότε ἐξωμοσάτο ὑπολομοσάμενος, οὐδ' ὅτι φρεσ- βόλος τῆς ἀλλοτῆς ἦντο αὐτ' αὐτῆ, οὐδ' ὅτι τῶν τοιοῦτων ὁ νό- μος δάματον τῶν (ἡμῶν ἐπὶ) κελύει, οὐδ' ὅτι πάντων ἐπὶ ὄσιν ἀπήγαγεν, ὡς ὅτι κηρύσσεται καὶ ἡμῶν αὐτῆ ἐ- ἀπῆγαγεν ἐπειδὴ θεβαῖοι φρεσ τῶν τῶν βουκῶν ἀπάσαι ἔχεν, καὶ τῆς φωκίων γῆρας ἐκρεταῖς γερονταῖς τιμι- καῦτα εἰς μέσας τὰς θεβας, καὶ τὸ τῶν θεβῶν φρατῆρι- δον βαδίζεν. ἀλλ' ἔπος ἐκφροσ ἡμῶν, καὶ ὅπως φρεσ τῶν λήμματα ἐ τῶν δωροδοκημάτων, ὡς τε πάντα τὰ ἀλλὰ ἀ- νελῶν καὶ παρελῶν ὥστε, καὶ τοιοῦτον τὸ φρεσ γματος ὄντος, ἐπὶ πολλῶν δεῖνότερῶ ὄσιν ἀ ἐκείσε ἐλθῶν διεφρο- ξάτο. ἀ πάντων γὰρ ὑμῶν τούτων, καὶ τῶν ἀλλων ἀδελφῶν οὐτὸ δεινὰ ἐ ἀέτλια ἡ γουμῶν τοῖς ταλαιπώροις πᾶ- ρεν φωκίαις, ὡς τε μή τε τοῖς ἐκ τῆς βουλῆς φρεσ, καὶ τε τοῖς δεσμοδέτας εἰς τὰ πύθια πέμψαι, ἀλλ' ὑποψία τῆς παρῆρι φρεσ. ὄδῃ εἰς τὰ ὅπνικια τῶν φρεσ γμα- των καὶ τὸ πολέμου, ἀ θεβαῖοι καὶ φιλιππος ἐδουο, εἰσα- το ἐλθῶν, καὶ σπονδῶν μετέγχε καὶ ὄρχων, ἀ ὅτι τοῖς τῶν συμμάχων τῶν ἡμετέρων τείχεσι ἐ χῶ. αἰς, καὶ ὅποιος ἀ- πολωλθῶν, ἡ γὰρ ἐκείνος, ἐ συνεφρανοῦτο, καὶ συνε- παμῶνιζε φιλιππῶν καὶ φιλοποσίας φροφασίαι ταῦτ' οὐκ ἔνεσιν ἐμοὶ μὲν οἷτα, πούτω δὲ ἀλλοτῶ πῶς εἰπῆν. ἀλλ' ἑστῶν τῆς ἐξωμοσίας ἐν τοῖς κοινῶν τοῖς ὑμετέροισι γράμμασιν ἐν τῶν μισθῶν, ταῦτ' ὄσιν, ἐφ' οἷς ὁ δημοσος τεταχται. ἐ ψήφισμα ἀπῆκε φρεσ τῆσδε * ὄνοματος γῆ- γραπται. ἑστῶν ὡν ἐκεῖ διεφροξάτο, οἱ συμφροσβέοντες

Ψήφισμα

Φήσιμα. Γεμίματα. Μάρτυρες.

Τίνας οὐδὲν ἀλλὰ ὑπολαμβάνετε εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς τὸν φίλιππον, ὅτι ἔσται δὲν ἢ τοῖς θεβαίοις; ἀρ' οὐ κρείττος πολέμου, καὶ νίκης αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις διδόναι, καὶ τὰ πάντα τοῖς ἡρώδεω; οὐκοῦν ταῦτα συνήχθητο εὐχῆ, καὶ κατέβητο τῆ πατρίδι, ἀνὴρ εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτῶν δὲ ἔεφα. οὐκοῦν ἀρχὸς μὲν ἔσται τὸν νόμον, ὃς θάνατον κελύσει τούτων τὴν (ἡμίαν εἶ). ἐλθὼν ἡ ἡμεῖς, ἐτέρον θανάτων ἀξία ποιῶν πέραν. τὰ δὲ ἡμεῖς ποιεῖν πεπεσμένους, καὶ πεπεσμένους ἡμεῖς τούτων, ὅσοι εἶναι ἀπὸ τὸν δικαίως. σκοπεῖτε πίνω πὶ τμήματα εἶμα, ὃ ταύτῃ ἐξ ἡ ἀξία, ὡς τε ποσούτων ἀδικημάτων ἀξιοχρεῶν φαίνεται. πῶς γὰρ οὐκ αἰσθῶν, ὡς ἀνδρες ἀθληταί, δημοσίᾳ μὲν ἀπάντας ὑμᾶς καὶ ὅλον τὸν δήμον, ἅπαντες τοῖς πεπεσμένους ἐκ τῆς εἰρωμένης ἔπιπυμα, καὶ μήτε ἡμεῖς ἐν ἀμφικτυπέσι κοινωνεῖν ἐθέλειν, δυσκόλως τε ἔχειν καὶ ὑποπίως ποιεῖ τὸν φίλιππον, ὡς ἀσεβῶν καὶ δεινῶν ὄντων τῶν πεπεσμένων καὶ οὐτε δικαίων, οὐδ' ὑμῖν συμφερότων, εἰς τὸ δικασθῆναι εἰσελθόντας, τὰς ἡμεῖς τούτων διδύμας δικαστίας, καὶ τὸν ὄρκον τὸν ἡμεῖς τῆς πόλεως ὁμομοσίως, τὸν ἀπάντων τῶν κακῶν αἰ πον καὶ ὃν εἰλήφατε ἐπαυτοφόρῳ τοιαῦτα πεπονημένα, τῆτον ἀφέναι; καὶ τίς οὐ δικαίως ὑμῖν ἐγκαλέσει τῶν ἄλλων πολιτῶν, μάλλον ἢ ἀπάντων τῶν ἐλλείων; ὅσον φίλιππον μὲν ὑμῶς ὀργίζουσι, ὅς ἐκ πολέμου μὲν ποιούμενος τὴν εἰρωμένην, ὡς τὸ πωλούτων τὰς πολεμίας ἐνοείτο, ὡς ἅμα πολλῶν συγγνώμῃ ἔχον δεσποτέων ὄμιλος τοῦτον ἢ ἀριέντας, ὃς τὰ ὑμῶν οὕτως αἰσθῶν ἀπέδοτο, τῶν ὅμων τὰ ἔχοντα τὰ πόντων ὀπιπύμα, εἰς τις ταῦτα ποιεῖ. τὰ γὰρ τοῖσι ἴσως καὶ τοῖσι οὕτως ἡμεῖς τις λόγος παρὰ τούτων, ὡς ἀρχὴ γηθήσεται τῆς πολεμίας φίλιππον ἔχουσα, εἰ τῶν πεπεσμένων τὴν εἰρωμένην καταληφθῆναι. ἐγὼ δὲ εἰ τῆς ἐστὶν ἀληθῆς, οὐκ ἔχω σκοπούμενος ὄρεϊν, ὃ πούτου μείζον κατηρησῶ. εἰ γὰρ ὅτις εἰρωμένης χρεῖματα ἀναλώσας ὡς τε τυχεῖν, εὐδὲ οὕτω νῦν γέρονε φοβερός καὶ μέγας, ὡς τε τῶν ὄρκων, καὶ τῶν δικαίων ἀμελήσαντας, ὑμᾶς ἡδη τὴν φίλιππον χειρεῖσθαι σκοπεῖν τὴν παθόντες ἀπὸ τούτων αἰ ποί, τὴν πολεμίας σκώσαν δὴ μὲν δεδωκότας εἶμα; οὐ μὲν, ἀλλ' ὅτι καὶ φιλίας ἀρχὴν συμφερούσης ὑμῖν μάλλον ἐκ τῶν ἐπὶ τούτων γηθήσει, καὶ τῆς οἰμῆς δέξεται. εὐ γὰρ εἰδέναι χρεῖ τῆς, ὅτι καὶ κατὰ φρονεῖ φίλιππος, ὡς ἀνδρες ἀθληταί, τῆς πόλεως τῆς ὑμετέρας οὐδ' ἀχρηστοτέρας νομίσεις ὑμᾶς θεβαίων ἐκείνοις εἶλετ ἀπὸ ὑμῶν ἀλλ' ὑποτῶν ἐδιδάχθη, καὶ ταῦτ ἡκουσεν, ἀπερ καὶ ποτέρον ποτ' εἶπον ἐγὼ πολεμίας ὑμᾶς ἐκ τῆς δήμου, καὶ τούτων οὐδεὶς ἀντίπειν ὡς ὅτι μὲν δήμος ἐστὶν ὄχλος ἀσαθμητότατον ὡς ἅμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσωπέτατον ὡς ἀπερ ἐκ θαλάττης πανεύμα ἀκατάστατος, ὡς ἀπὸ τῆς κινουμένης. ὃ μὲν ἡλθον, ὃ δὲ ἀπὸ ἡλθε, μέλει δὲ οὐδὲν τῶν κοινῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. δὲ δὲ πνας οἰλοῖς ὑπαρχῶν τοῖς ἔμας πολεμίας ἐκ τῆς ὑμῶν αὐτῶν, ὃ διονήσονται. οἷον ἀπὸ αὐτῶν δοκῆ. καὶ περ αὐτῶν τῶν κατὰ σκεδάσθη, πῶς ὃ, πᾶσι βέλῃται, παρ' ὑμῖν βελῶν δὲ πολεμίας. εἰ μὲν ἐν ἡκουσεν, οἷμα τοῖς τῶν τῶν τῶν πολεμίας αὐτ' εἶπο, ὡς ἅμα χρεῖματα, ὡς δὲ ἐπὶ θανάτῳ, ὅσοι τετυμπανισμένοις ἐποίησεν ἀπὸ τῶν τῶν βασιλεί. τὴν δὲ ἡμεῖς ἐποίησεν, ὅσοι ἀπαπιδεῖς ὑποπληθόρου, καὶ τετάρκοντα τάλαντα, ὡς λέγει, δεδωκότας αὐτῶν, εἰπεδὴ παρ' ὑμῖν ἐπέδοτο αὐτῶν τεθνεῶτα, καὶ οὐδὲ τῶν τῶν ὄντων κύριον αὐτῶν ἐβλαψάμη μή πῃ ὃ ἀμείνω τότε ὑπαρχῶν ὡς ἅμα ἔγνω τὴν μὲν οὐχὶ τῶν κελύει τῶν πολεμίας.

Quæ igitur vota putatis nuncupasse diis Philippum cum libaret, aut Thebanos? Nonne ut in bellum & victoriam ipsi & sociis largirentur, & horum contraria Phocensium fœderatis? ite porro eadem precabatur & imprecabatur patriæ: quæ nunc vos in eius caput conuertere oportebit. Itaque abiit contra legem, quæ id facinus capitale esse iubet. Illic autem profectum aliis mortibus luenda designasse constat. Iam eius acta priora, & obita propter hæc legationes, meritò eum interfecerint. Quare considerate quæ litis æstimatio ea magnitudine sit, ut tot sceleribus non minor esse videatur. An non turpe fuerit, Athenienses, cum publicè vniuersi vos & totus populus omnia ea quæ pacem consecuta sunt, reprehendatis: cum nec Amphictyonum decretis assentiamini, & irascamini Philippo, eum que suspectum habeatis, tanquam impia sint & crudelia illa facta, & neque iusta, neque vobis conducibilia: si in curiam ingressi, ad rationes de illis redditas diiudicandas, & iureiurando pro repub. dato, malorum omnium autorem, quem in talibus facinoribus palàm deprehendistis, eum absoluetis? Equis cæterorum ciuium, vel potius Græcorum omnium, non iurè vos reprehendet, qui videat vos irasci Philippo: qui pacem è bello ut faceret, negocia ab us qui vendere solent, mercatus, rem agit omnino venia dignam: istum autem absolueret, qui vestram tam flagitiosè vendidit, cum legibus extrema supplicia talibus facinoribus sint constituta? Fortassis etiam talis ab istis ratio adferetur, principium hoc iure inimicitiarum cum Philippo, si pacis interpretes damnaueritis. Ego verò, id verum si est, quod grauius isti crimen impingam, nulla ratione reperio. Si enim is qui pecuniam impendit, ut pacem impetraret, ita nunc factus est formidabilis & magnus, ut vobis, neglecto iureiurando, & iustitia, videndum sit iam, quare gratum Philippo faciatis: quo supplicio afficiendi erunt eius rei autores, ut dignas dent pœnas? Verùm enim uero eam rem amicitie vobis utilioris etiam, principium futurum esse, quantum coniectura licet assequi, id quoque me ostensurum opinor. Hoc certò tenendum vobis est Philippum, Athenienses, non contemnere vestram urbem: neq; eò quòd vos inutiliores putarit quàm Thebanos vobis illos prætulisse: sed ab istis edoctū esse & audiuisse, id quòd prius etiam publicè vobis exposui, nemine istorum refragante: populum esse turbam, rem omnium inconstatissimam & stolidissimam, ut in mari vndam fluctuantem, quæ fortuitò agitur: alium accedere, alium abire, rem publicam autem curæ esse nemini: ac quid actum sit, ne meminisse quidem: habendos autem aliquos amicos, qui ei apud vos singula conficiant, atque eius arbitratu gubernent. Quod si in primis sit consecutus: eum à vobis facile, quicquid libitum fuerit, impetraturum. Si igitur eos, qui tum illa ad eum dixerant, statim, ut huc redierant, in crucem actos audiuisset: fecisset idè quòd rex Persarū. Quid autè fuit quòd ille fecit? Deceptus à Timagora, cui quadraginta, ut ferunt, talenta dederat: ut audiuisset eum à vobis interfecit: ac ne suam quidem tueri vitam, nedum quæ pollicitus fuerat, præstare potuisset: animaduertit, se pecuniam non ei numerasse, penes quem

Cōclusio, Damnam dum esse Aeschinē.

Refutatio per inuersionē: Non propter cauendā Philippi offensionem, veniam esse dandam Aeschini.

summa esset autoritas. Proinde primū Amphipolim urbem, vestro imperio denuo subiecit, quam hactenus sociam suam & amicam esse scripserat: deinde nemini vnquam postea pecuniam dedit. Idem igitur & Philippus fecisset, si horum aliquem pœnas dare vidisset: idque etiam nunc, si viderit, facturus est. Sed cum audiat, eos conciones habere, florere gloria apud vos, aliis creare pericula: quid facere conetur? multum impendat, cum liceat pauciora? an omnes colere velit, cum duos aut tres liceat? insaniret profecto. Neque enim Thebanorum urbi Philippus benefactum publicè voluisset: multum certè abest. Sed à legatis est ei persuasum, quo autem pacto, dicam ego vobis. Venerunt Thebis ad eum legati, cum & nos à vobis missi, illic effemus: iis pecuniam illi dare voluit, eamque, ut aiebant, omnino magnam, non admiserunt, nec acceperunt eam Thebanorum legati. Post, in sacrificio quodam & cœna, potans cum eis Philippus & humanum erga illos se præbens, cum alia multa, ut captiuos & eius generis alia, tum pocula tandè argentea & aurea eis offerebat. Ea illi omnia repudiabant, nec vsquam sui obliuiscabantur. Postremo, Philon, vnus legatorum, habuit orationem, Athenienses, quam non pro Thebanis, sed pro vobis habitam esse oportuit, aiebat enim: Se, cum Philippum videret, magno & humano in ipsos esse animo delectari & gaudere: sed se iam antea ipse esse hospites, & amicos, etiam sine illis muneribus. Perere autem, ut ad negocia urbis, quæ tum illa ageret, ea humanitate conuersa, aliquid, & seipso dignum & Thebanis præstare: ita polliceri & se & totam urbem ei fore addictam. Iam spectate, quid hoc pacto Thebani consecuti sint, & quid vobis acciderit: & verè æstimate, quanti sit non vendere negocia ciuitatis. Primū, pace potiti sunt, laborantes & afflicti iam bello, & succumbentes. Deinde hostes Phocenses ad internecionem deleti, eorumque mœnia & oppida sublata è medio. Nunquid sola hæc? non medijsfidius: sed accesserunt etiam Orchomenus, Coronea, Corintha, Tilphosium, Phocensis agri quantum voluerunt. Thebani igitur hæc è pace consecuti sunt, quibus vtique maiora nec optarint. Thebanorum autem legati quid? nihil, nisi quod eorum opera hæc patriæ contigerunt. Id verò præclarum est, Athenienses, & egregium, si virtutis & gloriæ ratio ducatur: quas res isti pecunia vendiderunt. Conferamus iam quid Atheniensium respublica è pace consecuta sit, & quid legati Atheniensium: & considerate, num similia respublica & isti ipsi. Respublica igitur, ut cesserit omnibus, & possessionibus, & sociis: ut iuravit Philippo, si quis alius illas inuaserit, vobis ut restituat, vos prohibituos, & qui vobis eas tradere voluerit, eum pro inimico & hoste habituros: qui eripuit, pro socio & amico. Hæc enim sunt quæ & Aeschines defenderit, & adiutor eius Philocrates decreto sanxerit. Item cum ego pridie superior, vobis persuasisset, ut sociorum decretum confirmaretis, & legatos Philippi accerferetis: iste cauillationibus ea re in posterum diem reiecta, persuasit, ut in Philocratis sententiam iretis, in qua & hæc & alia multò his grauiora continentur. Ac respublicæ quidem hæc ex pace contigerunt, quibus flagitiosiora nec inueniri facillè possunt. Legatis autem quid, horum autoribus? Cætera omnia taceo, quæ ipsi vidistis: ædes, ligna, frumen-

Legatorū
perfidiam
nocuisse A
theniensibus:
exemplum Theba
norum, do
cet.

των δεδωκώς. & γάρ τει, παρ' αὐτῶν μὲν ἀμφίπολι, πόλιν ἡμετέραν δούλιον κατέστησεν, ὡς τότε συμμαχῶν αὐτῆς καὶ φίλῶν ἐγραψεν. εἴτ' ἐδὲν πρότερον ἔδωκε χρηματὰ τῶν λοιπῶν. ταῦτ' οὖν τὸ τρίτον ἔστ' αὐτῶν ἐποίησε φίλιππος, εἴ τινα τέτατον εἶδε δούλιον διδόντα καὶ νῦν, αὐτῶν ποιήσει. ἐπειδὴν δ' ἀκούσῃ λέγοντας, δούλιον μου ὄντας ἐν ὑμῖν, ἐτέρας κείνων τας ἢ καὶ ποιῶσιν (ἡτοίμασεν πολλὰ ἀεὶ ἀλίσκην, ὅσον ἐλάττωται: & πάντα διεπραΰνει βελήσει), δύο ἢ εἰς ὄξυζυμὰ νοῖτο μὲν τ' αὐτῶν. οὐδὲ γὰρ τὴν τῶν Θεβαίων πόλιν εἰλεῖτο δημοσίᾳ ποιεῖν ὁ φίλιππος εὐ πολλοῦ γὰρ καὶ δειῖ ἀλλ' ὑπὸ τῶν παρ' ἐσβίων ἐπίδησεν ὅτι ἔρωτων, φράσω περὶ ὑμᾶς ἐγὼ ἠλθὼν περὶ αὐτῶν παρ' ἐσβίους ἐκ Θεβῶν, ὅτι περὶ καὶ παρ' ὑμῶν ἡμεῖς ἠδὲν ἐκεῖ. τούτοις χρηματὰ ἐκείνοις ἔβηλετο δούλιον, καὶ πάντα γὰρ, ὡς ἔφασαν, πολλὰ. οὐκ ἐδέξατο ἐδὲν ἔλαβον ταῦτα οἱ τῶν Θεβαίων παρ' ἐσβίους. μὴ ταῦτα ἐν θυσίᾳ πνιέει δὲ πᾶσι πᾶσι, καὶ φιλιπποῦ παρ' ἐσβίους περὶ αὐτοῖς ὁ φίλιππος, ἀλλὰ τε δὴ πολλὰ, οἷον ἀρχαῖα καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ τελευτῶν, ἐκπαλαιὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, παρ' ὑμῶν αὐτοῖς. ταῦτα πάντα ἐκείνοις ἐδωκεν, καὶ οὐδ' αὖτε παρ' ἐσβίους ἐλάττωσε. ἐαυτοῖς, τελευτῶν δ' ἐφίλων εἰς τὰ παρ' ἐσβίους εἰπὼν, ὡς ἀπὸ ἀθηναίων, λόγον ὅτι ἐγὼ ὑπὸ Θεβαίων, ἀλλ' ὑπὸ ὑμῶν ἀξίον εἰρησάμην. ἐφ' ἣν γὰρ, τὸν φίλιππον ὁρῶν μεγαλοψύχως καὶ φιλιπποῦ παρ' ἐσβίους ἔχοντα περὶ αὐτοῖς, ἠδὲν αὐτῶν καὶ χαίρειν. αὐτοῖς μὲν οὐκ ἔπαρξεν αὐτῶν φίλοι καὶ ξένοι καὶ αἰεὶ τῶν παρ' ἐσβίους. εἰς δὲ τὰ τῆς πόλεως παρ' ἐσβίους ἐν οἷς ὡς τότε τὴν φιλιπποῦ παρ' ἐσβίους αὐτῶν ἠξίον ταῦτ' αὐτοῖς, ἀξίον πᾶσι καὶ αὐτῶν καὶ τῶν Θεβαίων παρ' ἐσβίους καὶ ὅλων τῶν πόλεων οὕτω καὶ σφας ἀμολόγησεν ὑπαρξέν αὐτῶν. καὶ γὰρ τοὶ σέβασται, τί τοῖς Θεβαίοις γέρονται ἐκ τούτων, καὶ τί συμβέβηκε, καὶ δεῖσασθε ἐπὶ αὐτῆς τῆς ἀληθείας, κίλιον ὅτι τὸ μὴ πωλεῖν τὰ τῆς πόλεως παρ' ἐσβίους. παρ' ἐσβίους μὲν τὸν εἰρήνην γέρονται αὐτοῖς ὡνοῦσι, καὶ τὰ παρ' ἐσβίους μὲν ἡδὲν τὰς πολέμους, καὶ ἠτῶν μὲν οἷς. εἴτα τῶν ἐχθρῶν σωκένων ἀφ' ἧν ὅλας εἰς καὶ ὅλων τῶν τευχῶν, καὶ τῶν πόλεων ἀνείρεσι. ἄρα καὶ μὴ ταῦτα; οὐ μὰ δὴ, ἀλλ' ἐπὶ περὶ τούτοις, ὀρθομύθος, κοροσμία, κοροσία, τὸ πλῆθος αἰών, τὸ φωνεῖν ὅσον ἔβηλετο. τίς μὲν δὴ Θεβαίοις, ταῦτα ἐκ τῆς εἰρήνης γέρονται, ὡν οὐδ' αἰ εὐξαμένη δὴ περὶ μείζονα. τοῖς δ' ἐσβίους τοῖς τῶν Θεβαίων, πᾶσι δὲν, πᾶσι τὸ τέτατον ἀπὸ τοῦ γερῆσθαι τῆ παρ' ἐσβίους. τὸ δὲ καλὸν, ὡς ἀπὸ ἀθηναίων, καὶ σεμνὸν εἰς ἀρετῆς λόγον καὶ δόξης, ὡς οὗτοι χρημάτων ἀπέδοτο. ἀπὸ τῶν μὲν δὴ, πᾶσι τῶν ἀθλων πόλεος γέρονται ἐκ τῆς εἰρήνης καὶ τῶν τοῖς παρ' ἐσβίους τοῖς τῶν ἀθλων καὶ παρ' ἐσβίους εἰς ὄξυζυμὰ πᾶσι τῆ πόλεος καὶ τούτοις αὐτοῖς. τῆ πόλεος μὲν τῶν, ἀφ' ἐσβίους μὲν ἀπάντων καὶ τῶν κτημάτων, καὶ τῶν συμμαχῶν ὁμομυκένων τῶν φίλιππου, καὶ πᾶσι ἄλλοις ἢ ποσὶ ἐπὶ αὐτὰ βελόμυθος σάξεν, ὑμᾶς κωλύσειν καὶ τὸ μὲν ὑμῶν βελόμυθος ὡς ἀθλων, ἐχθρῶν ἢ γῆσθαι καὶ πολέμους τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως, συμμαχῶν ἐφίλων. ταῦτα γὰρ ἐστὶν ἀσυνεπῆ μὲν ἀχίνας ἐσβίους, ἐγραψεν δὲ ὅτι ταῦτα συμμαχῶν φιλοκράτης καὶ κεραιώτος ἐμοῦ τὴν περὶ τῶν ἡμερῶν, καὶ περὶ τῶν ὑμῶν, τὸ τῶν συμμαχῶν δόγμα κωλύσειν, καὶ καλέσαι τοὺς παρ' ἐσβίους τοὺς τῶν φίλιππου. ἐκείνοις ἐδὲν εἰς τὴν ὑπερβαίαν, τῶν φιλοκράτους γνώμην ἐπέσειν εἰλέσθαι ἐν ἡ καὶ ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα ἐπὶ τῶν δει-

νόπερ' ἐστὶ γερῆσθαι. τῆ μὲν δὴ πόλεος ταῦτα ἐκ τῆς εἰρήνης γέρονται. ὡν οὐδ' ἀρετῆς ἀχίνας ῥάδιον. τοῖς δὲ παρ' ἐσβίους τῶν ταῦτα παρ' ἐσβίους: τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πάντ' ὅμα ἐγράψατε ὑμῖς, οἰκίας, ξύλα, πυρρῆς: ἀλλ'

ἐν τῇ δ' ἀπολωλότων συμμάχων χάρα, κτήματα ἔγωγε ἄνω γὰρ παμπληθεῖς φιλοκράται μὲν τάλαντον ἔχουσι παροδοῦν τέτρω δ' αἰχίνην, ξιάκοντα μνας, καὶ τοῖσι πῶς οὐ δύνατον, ὡ ἀδρες ἀθηναῖοι, καὶ χέτλιον, τοῖσι τῶν ὑμετέρων συμμάχων συμφορᾶς παροδοῦσι τοῖσι παροδοῦσι τοῖσι ὑμετέροις γεγενησὶ, καὶ τὸ αὐτὸ εἰρήνην τῇ μὲν ἐκ πεμφάστη πόλει, τῇ μὲν συμμάχων ὀλεθρον, τὴν κτημάτων ἀπόστασιν, ἀπὸ τῆς δόξης, αἰχίνην γεγενησὶ τοῖσι ὑμετέροις, τοῖσι καὶ πόλεως ταύτης παροδοῦσι, παροδοῦσι, ἀπορίας, κτήματα, πλοῦτον, ἀπὸ τῶν ἐχάτων ἀπορίας, ἐργασίαι, ἀλλὰ μὲν, ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, καὶ λέγει μοι τούτων τοῖς ὀλυθίοις μάρτυρας.

Μάρτυρες.

Οὐδὲν οὖν θαυμάσιον αἰεὶ ἐκ τῶν τοιούτων τολμήσθαι λέγειν, ὡς ἐκ τῆν καλλίω δ' ὅταν ἤξιν ἐξω τείρω μὲν ποιήσασθαι, κακῶς τὰ πολέμου τὴν στρατηγῶν κεραιμύων, αἰ δὴ ταῦτα λέγει, παρὸς θεῶν ἐροτήσασθαι αὐτὸ μνημύροι, πότρον, ὅτι ἐτέρας πινὸς ἀρχῆς παροδοῦσαν πόλεως, ἢ ταύτης τῆς αὐτῆς, εἰ μὲν γὰρ ὅτι ἐτέρας, μὲν κεραιμύων τὰ πολέμου φήσας, ἔχουσι τοῖς στρατηγῶσι εἰκότως κτήματα εἰληφέναι, εἰ δὲ ἐκ ταύτης αὐτῆς πινὸς ἐνεκα ἐφ' οἷς ἢ πάλαι σα πόλις τῆν αὐτῆς ἀπέστη, ὅτι τούτοις ἐδὲ ἀδρα παροδοῦσαν φάμεν; τῆν γὰρ αὐτῆν ἔδει, τὴν τε πεμφάσταν πόλιν τυγχάνειν καὶ τοῖς ἐκ ταύτης παροδοῦσι, εἰπέρι τῆν διχάμων ἐγγίγναι, ἐπὶ τῶν κακῶν σκέψασθαι, ὡ ἀδρες ἀθηναῖοι, ποτέρῳ οἴεσθε, πλεόν φωκείας θεβαίων ἢ φίλιππων ἰμῶν κεραιμύων τὰ πολέμου; εἰ μὲν γὰρ εἰ οἶδ' ὅτι φωκείας θεβαίων, εἶχον γὰρ ὄρχομύων, καὶ κορόνεια, καὶ τὸ πλφωσάμον, ἔτοις ἐν νέωσιν ἀπειληφείσαν αὐτῶν, καὶ ἐβδουμήκοντα καὶ δεκαοσίοις ἀπεκτόνεσαν ὅτι τὰ ἡδυλείω, καὶ ἔσπαγιν εἰσῆκει, καὶ ἰπακορέτων. Ἐκακῶν ἰλιας περὶ σῆκας θεβαίους, ὑμῖν ὅ, τοιοῦτο μὲν οὐτ' ἔγωγε, οὔτε γὰρ ἰστοῦ τὸ δὲ μὲν τὸ δεινότατον τὸ παρὸς φίλιππων πολέμου, οὐκ ἐδύνασθε κακῶς ἢ νίκα ἐβέλεσθε ποιεῖν ἐκείνων. τὴν ἢ μὴ πάρα, ἐπ' αὐτοῖς, πᾶσαν ἀδειαν ἤγαγε, τί ποτ' ἐν ἐκ τῆς αὐτῆς εἰρήνης, τοῖς μὲν θεβαίοις, τοῖς τοσοῦτω κεραιμύων τὰ πολέμου, καὶ τὰ αὐτῆς κομίσασθαι καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν παροδοῦσαν εἰσέρουσι τοῖς ἰθιμύων ὑμῖν, καὶ ἀ τὰ πολέμου διεσώζεσθαι, ταῦτ' ὅτι τὴν εἰρήνης ἀπολωλέκεν, ὅτι τὰ ἐκείνων μὲν, οὐκ ἀπέδοτο οἱ παροδοῦσι, τὰ δὲ ὑμέτερον, οὐτοῖς παροδοῦσαν, ἀλλὰ νῆ δια τοῖς συμμάχοις ἀπειρηκέναι φησὶ τὰ πολέμου, ὅτι γὰρ ταῦτα οὐτὸν πᾶσι, καὶ ἐκ τῶν ὅτι τῶν ἐπὶ μάλλον εἰσεσθε, ἐπειδὴ γὰρ ἢ μὲν εἰρήνη τέλος εἶχεν αὐτῆ ἢ φιλοκράτοις, ἢ σωθεῖσαν ἐδὲ, οἱ ὅ παροδοῦσι ἀπῆρκεσαν οἱ τῶν φίλιππων, λαβόντες τὰς ὄρκοις, καὶ μέχρι τῆς γὰρ ἐδὲ ἀπῆρκεσαν ἢ τῶν παροδοῦσαν, ἀλλ' αἰετὰ μὲν ἢ εἰρήνη καὶ ἀειξία τὴν πόλεως ἀπὸ δὲ τέτων δὴ τὰ θαυμάσια ἀγαθὰ ἢ μὲν ἐμελλεν εἰσεσθαι ἢ ξίαν ὑμῶς ἐγὼ, καὶ τέτοις ἐλεγον, πλεῖν τὴν τῆς ἐλ- λησσοῦν, καὶ μὴ παροδοῦσαν, μὴ δὲ εἰσθαι κατὰ χεῖν φίλιππων μὲν ἐν τὰ μετὰ τὸν χρόνον τῆν ἐκεῖ τὴν χωρίων, ἢ δὲ γὰρ ἀκείβως, ὅτι πᾶσι ὅσα αὐτὸ ἐκ πολέμου γιγνομῆναι εἰρήνης παροδοῦσαν, ταῦτα τοῖς ἀμελήσασιν ἀπόλλυται, οὐδέ τις γὰρ πᾶσι τῶν ὄλων παιδείας εἰρήνην ἀγῶν, ἔσθαι τῶν ἐχθρῶν ἀλειψθέντων ὄξαρχῆς ἢ εἰρησε παολεμῖν, ἀλλὰ ταῦτ' οἱ παροδοῦσαν ἔχουσι, χωρὶς δὲ πύτων, δυοῖν κεραιμύων οὐ δὲ ἀμῆρτήσασθαι τὴν πόλιν ἢ γρούμην, πλοῦσαν τῶν ἢ μὲν ἢ γὰρ παρόντων, καὶ κατὰ τὸ ψήφισμα αὐτὸν ὄξορκισάντων, ἀ μὲν εἰληφέναι τῆς πόλεως, ἀποδοῦσαν, τῶν δὲ λοιπῶν ἀφῆξασθαι ἢ μὴ ποιόντος τέτων ταῦτα ἀπαγγέλλειν ἢ μὲν οὐδέ τις δὲ ὄξως τὴν ἐκ ἐκείνοις τοῖς παρῶν, καὶ ἐλαττοῖσι τὴν πλεονεξίαν,

tū Sed in sociorum qui perierunt regione, possessiones & fundi plurimi, quæ Philocrati talentum, Aeschini tricenas minas pensitant. Nonne verò graue est & miserabile, sociorum vestrorum calamitates, reditus legatis vestris esse factas? eandemque pacem vrbis, à qua missi fuerunt, & sociorum in teritum, & possessionum iacturam, & pro gloria de decus attulisse: legatis autem qui rempublicam violarunt, reditus, opes, possessiones, diuitias, pro extrema inopia peperisse? Et hæc verè à me dici vt cōfiter, voca testes harum rerum * Olynthios.

TESTES.

Neque verò mirabor, si etiam tale aliquid dicere audebit, non licuisse præclaram, neque qualem ego postularim, facere pacem, cum duces malè ré bellicam administrassent. Quod si dixerit, obtestor vos vt memineritis eum interrogare, vtrum ex alia vrbe legatus abierit, an ex hac eadem? Nam si ex alia, quam bello superiore fuisse dicet, ac bonos duces habuisse: merito pecuniam accepit. Sin ex hac ipsa: qua gratia, propter quæ vrbs, à qua missus erat, suis bonis cessit, ab ea ipse accepisse dona cernitur? Eadem enim & vrbi mittenti tribuenda fuerunt, & missis ex ea legatis: si quid rectè factum esset. Iam & illud considerate, Athenienses, plûsne putetis à Phocenibus Thebanos, an à Philippo vos bello superatos? Equidem compertum habeo à Phocenibus Thebanos. Tenebant enim illi Orchomenum, & Coroneam, & Tilphossæum: & suos, qui Neotibus fuerant, receperant & septuaginta & ducentos occiderant ad Hedyleum: & trophæū crexerant: & equestrî prælio superiores erant & malorum Iliæ Thebanos circūderat. Vobis aut nec tale quicquam acciderat, & absit vt accidat in posterum: sed illud erat in Philippico bello grauissimum, quod ei cum volebatis, nocere non poteratis: ne verò noceretur vobis, minimè timebatis. Quod si factum est igitur, vt per eandem pacem Thebanis, qui bello vsq; adè inferiores erant, & sua recipiendi, & hostium opes adiungendi potestas data sit: vobis autem Atheniensibus, etiam ea quæ bello defendebantur, pace facta, perierint? quod illorum legati opes eorū non vendebant: veltras isti vendiderunt. At dicet hercule, socios fuisse bello defatigatos, * Nam hæc ita fuisse acta, ex iis etiam quæ sequuntur, magis intelligetis. Vt enim pax ista Philocratis facta autoritate, confecta fuit, cui iste suffragatus est, & Philippi legati discesserant, exacto iure iurando (& hæc tunc quidè nihil erat actū atrocius: sed turpis pax erat, & aliena à dignitate reipublicæ: loco autem dedecoris huius admiranda illa bona percepturi eramus) postulabam ego, & istis dicebam, vt primo quoq; tēpore in Hellepontū nauigarent, neve quicquā negligenter: aut Philippum occupare quicquam interiecto tempore paterentur, ex locis illius regionis. Comperitū. n. habebā, quæcunque bello in pacem cōuerso proiecta fuerint: ea iis qui neglexerint perijisse. Nemo enim vnquā, cui persuasū fuit de totius imperij statu pacem iurare: pro iis quæ ab initio neglecta fuerunt, illum gerere voluit: sed ea tenent ij qui occuparunt. Ad hæc, si nauigassemus, duplici bono auctum iri putabam rempublicā. Aut enim, si adesset, & ex decreto iusiurādū ab eo exigissem: tū ea quæ reipublicæ nostræ perieris, rediditū, tū reliqua nō inuasorū: aut, nisi ille hæc faceret, nos statim huc renūciaturos: vt vos in remotis illis

Alia refutatio nō propter bellū malè administratum, sed perfidia legato rum pacē iniquam esse acceptā.

φιλοκράτους, ταύτα μὲν ἀπαλείψαι, γράψαι δὲ ἀντικρυς
 ἀδελφάοις, καὶ τοῖς ἀδελφάων συμμάχοις οὐκ ἐβέλτο ἔ-
 τον οὐκ ἀποκέναι τὸ ὄρκον οὐδένα τῶν αὐτῶν συμμάχων. καὶ γὰρ
 αὐτὰς συστράτους ἐφ' ἃ νῦν ἔχῃ τῶν ὑμετέρων ἐμελλον,
 ἀλλ' ἔξεν προφασιν τοῖς ὄρκοις ἕτε μῆνταις γῆρας τῶν
 ὑποσχέσεων, ἐφ' ἃς οὐδέποτε τὴν εἰρήνην ἐδέτετο δει-
 χθῆναι πάντι, ὅτι οὐκ ἄρα ἡ πόλις ἢ τῶν ἀδελφάων ἢ τῆς
 τῶν πολέμων ἀλλὰ φίλιππος ἔστιν ὁ τῆς εἰρήνης ὀπίσθιος,
 καὶ ὁ πολλὰ ὑπάρχον ἄνθρωπος τοῖς ἀδελφάοις, ὡς τε τυχεῖν τῆς
 εἰρήνης. ἵνα δὴ μὴ γῆνη ταύτη, ἀλέγω, φανερόν δ' ἔστι ταύ-
 τα ἄετο δὲν αὐτοῖς μηδαμῶς βαδίζεν. οὗτοι δὲ ἐχαρί-
 ζοντο πάντα, ἐν δεικνύμενοι καὶ ὑπεροχὰς κούοντες ἐκείνων.
 καὶ τοῖς αὐτῶν ὅταν ἐξελέγχων) πάντα, τοῖς χρόνοις ἀνη-
 λωότες, τὰ ἐν θράκη προέμενοι, μηδὲν ὦν ἐψηφίσαντε
 πεποικότες, μηδὲ ὦν συμφέρον ἡμῶν, τὰ ψεύδη δὲ ὑπὲρ ἀ-
 πηγαλότες πῶς ἐνεσι παρ' εὐ φρονούσι δικασαῖς, καὶ
 βουλομένοις διορκεῖν. * Τούτοις σαφῶς εἰδῆται, ἀλλὰ μὲν, ὅτι
 ταύτ' ἀληθῆ λέγω, λέγε προφάν μὲν τὸ ψήφισμα, ὡς ὄρ-
 κοῦ ὑποσχέσιν ἡμῶν. εἴτα τὴν ἐπιστολὴν τῆς φιλιππου
 εἴτα τὸ φιλοκράτους ψήφισμα εἴτα τὸ τῆς δήμου.

Ψήφισμα. Επιστολή. Ψήφισμα ἄλλο.

Καὶ μὲν, ὅτι τὸν φίλιππον ἐν ἑλλάδι ὄντα κατελάβομεν
 αὐτὸν, εἴπερ ἐπέδωτό μοι, καὶ τὰ προσημασμένα ὑφ' ὑμῶν
 ἐποίησεν τὰ ψήφισμα, καὶ λέγει τοῖς ἐκείθεν παρόντας μῆνται-
 ρας. Μάρτυρες. Λέγε δὴ καὶ τὴν ἑτέραν μῆνταιρ, ἀπὸ τοῦ
 διελείδην ὑπερὸν ἐλθόντα τούτῳ, ἀπεκρίνατο φίλιππος.
 Μαρτυρία. Ὅτι τοίνυν οὐδὲ ἀνήσις ἔστιν αὐτοῖς, τῆς μὴ
 ταύτ' ὑπερφιλιππου προέειπεν αἰούσα τέ μου, ὅτι γὰρ τῆ
 προτέρων ἀπὸ ἡμετέρων προσημασμένα, τῆς εἰρήνης κή-
 ρυκα ὑμεῖς προσημασάτε, ὅς τις ὑμῶν ἀφείσεται. τότε
 μὲν τοίνυν ὡς τάχιστα εἰς ἡμετέρον ἦλθον, οὐκ ἀνέμενον τὴν
 κήρυκα, καὶ ἐποίησαν χρόνον οὐδένα. ἄλλο δὲ πολιορκου-
 μένου διέπλευσαν ὡς τῶν καὶ πάλιν ἐντεῦθεν πρὸς
 παρμενίωνα, τῆς πολιορκουμένης, ἐξελεθόντες, ἀπὸ ἡμετέρας
 τῆς πολέμων στρατὸς εἰς παραστάς καὶ προίοντες, ἀ-
 πῆνταν ἐν λαρίσῃ τῆς κήρυκα. τῶν αὐτῶν αὐτοῦ καὶ προ-
 θυμία τότε ἔχοντες. ἐπειδὴ δὲ εἰρήνη μὲν ἡμῶν, ἀπασα δὲ
 ἀσφάλεια ἵεναι, καὶ προσημασμένα παρ' ὑμῶν ἀφείδειν τη-
 νικαῖα ἕτ' ἐπέειπα βαδίζουσιν, οὐτε πλεῖν αὐτοῖς
 ἐπῆρει. τί δὴ ποτε; ὅτι, τότε μὲν τῆς εἰρήνης ὡς τάχιστα
 γῆρας, τῆς ὑπερφιλιππου νῦν δὲ, τὸ ὡς πλείον, τὸν
 μεταξὺ χρόνον διαφείδωμαι, πρὸς τῶν ὄρκους ὑπολα-
 βεῖν. ἀλλὰ μὲν, ὅτι τῶν ἀληθῆ λέγω, λέγε μοι, καὶ
 ταύτην τῆς μῆνταιρ. Μαρτυρία. Ἐσιν οὐδὲ ὅπως αὐτῶν
 μῶλλον ἀφείδοι πάντ' ὑπερφιλιππου προέειποντες ἐ-
 ξελεγχθῆναι, ἢ τῶν αὐτῶν ὁδόν, ἡνίκα μὲν ἀφείδειν ὑπερ
 ὑμῶν εἰδῆται, καὶ δὴ μὲν ὅτι οὐ βαδίζεν προσημασμένα, πρὸν
 ἐλθόν τὴν κήρυκα ἐπειγόμενοι, ὅτι τοίνυν χρόνον ἡμῶν
 οὐκ ἔχοντες, καὶ κατὰ μῆτρα ἐν πάλλῃ σέφασατε τῆς προσημασμένα ἕκα-
 σος ἡμῶν ἀφείδειτο. ἐγὼ μὲν τοίνυν τοῖς ἀιχμαλώτοις
 ἀνασώζειν, καὶ ζῆτειν, καὶ παρ' ἡμαυτῶν γῆρας ἀνα-
 λίσκειν, καὶ φίλιππον ἀξιοῦν, ὡν ἡμῶν ἐδίδου ξενί-
 ων, τούτοις λύσαιτα. αὐτῶν δὲ, αὐτῶν ἀκούσεσθε, τί
 ποιῶν διετέλεσε; τί οὐκ ἡμῶν τῶν κοινῶν τὸν φίλιπ-
 πων γῆματ' ἡμῶν δίδοναι. ἵνα γὰρ μηδὲ τῆς ἀγνοήτε
 ἐκείνος ἡμῶν διεκωδῆσεν ἀπαντας, ἐκείνῳ πᾶσι τῶν
 ὡν προσημασμένων ἴδια, καὶ πολὺ γὰρ, ὡς ἀδρας ἀθη-
 ναῖοι, διδοῖς χρυσίον. ὡς δὲ ἀπετύχησεν ὅτου δὴ ποτε (οὐ γὰρ ἐμέ γε εἰπεῖν ἡμαυτὸν δεῖ, ἀλλὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ
 προσημασμένα αὐτὰ δηλώσει) τὰ κοινῶν δίδοντα, ἀπαντας ἡγεῖτο δὴ τῶν δὴ τῶν ἀφείδειν. ἀσφάλεια οὐκ

A Philocrates id delere, ac perspicue ponere, Athe-
 nienfes & Atheniensium socios noluisse id iusiur-
 andum ab ullo sociorum suorum dari. Neque
 enim ea quae nunc vobis erepta tenet, oppugnatum
 illi iussent, sed iusiurandum excusassent: neque eos
 confcios esse voluisset pollicitationum, quibus pa-
 cem impetrasset: neque id ostendi palam omnibus
 non civitatem Atheniensium succubuisse bello, sed
 Philippum esse qui pacem expeteret, & ab Atheniē
 sibus pacem multis pollicitationibus impetraret.
 Ne igitur haec quae dico palam fierent: propterea
 censuit eis nusquam esse abeundum. Isti autem ei
 omnia gratificabantur, cum ostentatione, & insigni
 assentatione. Verum, si horum omnium conuin-
 centur, consumpsisse tempus, neglexisse Thraciam,
 nihil ex decretis egisse vestris, aut ex utilitate repu-
 blicae, falsa huc renunciassent: qui possunt isti a corda-
 tis iudiciis & religiosis conservari? Quae ut à me
 verè dici constet: recita primum decretum, quo pa-
 cto nobis fuerit exigendum iusiurandum: deinde
 literas Philippi: post, Philocratis decretum, mox ple-
 biscitum.

B DECRETVM. LITERÆ. DECRETA.

Iam ut appareat nos potuisse Philippum in Helle-
 sponto deprehendere, si quis mihi paruisset, & ve-
 stra mandata executus esset ex decretis: voca testes
 qui illic adfuerunt. Testes. Recita & alterum testi-
 monium, quid Euclidi post profecto Philippus re-
 sponderit. Testimonium. Eos igitur nec inficias ire
 posse, quin illa pro Philippo egerint, ex me audite.
 Cum priore legatione profecti sumus de pace faciē
 da: vos caduceatorem praemisistis ad impetrandam
 fidem publicam. Tum igitur, ut primum Oreum ve-
 nerunt, non expectarunt caduceatorem, neque vl-
 lam moram fecerunt: sed quamvis Alus obsideret-
 ur, tamen eò traiecerunt, & rursus inde ad Parme-
 nionem, qui oppidum obsidebat, egressi per hosti-
 lem exercitum, Pagas abierunt: & progressi, cadu-
 ceatori Larissae occurrerunt: tanto studio & alacri-
 tate tum proficiscebantur. Cum autem pax esset, &
 sine omni periculo ire liceret, & à vobis properan-
 di mandatum haberent: tum nec iter accelerare, nec
 nauigare in mentem eis venit. Cur tandem? quia

C tum è re Philippi erat, pacem quamprimum fieri:
 eo verò tempore, moram quam longissimam inter-
 poni, priusquam iusiurandum exigeretur. Sed ut &
 haec verè à me dici constet, etiam hoc cape testimo-
 nium. Testimonium. An igitur fieri potest, ut vlli
 homines magis cōuici possint, se omnia pro Philip-
 po agere, quàm qui in eodē itinere, cum pro vobis
 festinandū esset, defederūt: cum verò nō eundū esset
 an e caduceatoris reditum, festinarūt? Quo igitur te-
 pore illic fuimus, & Pellae defedim? cōsiderate quid
 quisque nostrūm facere instituerit. Ego, capiuos re-
 dimere & quaerere, & de meo pecuniam infumere
 & à Philippo petere, ut hospitaliū munerū vice, quae
 nobis offerbat, illos missos faceret. Iste autem quid
 perpetuò fecerit, statim audietis. Quid igitur illud
 erat? ut Philippus cōmuniter pecuniā nobis largire-
 tur. Ut autē nec illud ignoretis, ille nos perichitat? est
 oēs, ad singulos priuatim missitās, & multū fanè au-
 ri offerens. Ut autē frustra experiebatur quemcumque
 (neque .n. de me ipso mihi dicendū est, sed facta &
 res ipsa declarabūt) cōmuniter datam pecuniam v-
 niuersos putabat statim temerè accepturos: eos igitur

Narratio:
 Quid ante
 Philippi
 aduentum
 adū sit, ad
 sui cōmen-
 dationem,
 & aduerfa-
 riorum crī-
 minationē
 pertinens.

in tuto fore, qui se priuatim vendidissent, si vel minimum communiter data pecuniaz accepissent: eod dabatur: hospitalia autem munera prætexebantur. Ut autem ego prohibui: rursus isti de integro inter se partiti sunt. Cum verò peterem à Philippo vt eam pecuniam in captiuos impederet: neque opportunum illi fuit istos prodere, aut dicere illum vel illum accepisse, neque impensam fugere sed elusse, e ad Pana tenza illos amissurum pollicitus. Recita igitur testimoniū Apollophonis, deinde aliorum qui adfuerunt. Testimonium.

Age, vobis exponam etiam, quot ipse captiuos redemerim. Dum enim ante reditum Philippi Pellæ commorabamur, nonnulli captiuorum, qui vades dederant, diffidentes, vt mihi videtur, se post à Philippo id impetraturos, dixerunt, se velle semetipsos redimere, neque id beneficium acceptum Philippo relatuos: & mutuo sumpserunt, alius tres minas, alius quinque, alius prout cuique conditiones erant propositæ. Postquam autem Philippus pollicitus fuit, se cæteros missos facturum: ego conuocatis iis, quibus mutuam pecuniam ipse dederam, & actorū commonefactis, ne suam sibi festinationem fraudi fuisse putarent, neve suis sumptibus redimerentur tenuous homines, cum spes esset, fore vt cæteri à Philippo dimitteretur: dono dedi pretium redemptionis. Quæ vt verè à me dici constet, recita & hæc testimonia.

Occupatio & trillatio cause: Se posteriorē legationē obuisse, vt captiuos redimeret.

Quam igitur remisit pecuniā, & dono dedi calamitosis ciuibus, hæc est. Quid si mox iste ad vos dicet, cur tandem, Demosthenes, ex mea, vt ais, Philocratis defensione cū intellexisses, nos sani nihil agere: posteriori legationi ad iusiurandum exigendum missæ, interfuisti? cur eam non eiuisti? hoc memento, me promississe iis quos redemeram, & allaturum pecuniam, & eos, quantum in me esset, conferuaturum. Non committendum igitur erat, vt mentirer, & desererem calamitosos ciues. Neque etiam admodum honestum aut tutum erat, detrectata legatione priuatim illic oberrare. Nam nisi illos seruare voluissim: dij me omnes perdant & eradicent, si magnam mereri pecuniam voluissim, vt istorum in legatione collega essem. Cuius rei signum hoc est, quod ad tertiam legationem bis delectus à vobis, bis iureiurando reculaui, & in illa profectioe illis per omnia foi aduersatus. Quæ igitur in legatione mei arbitrij fuerunt: hoc se modo vobis habuerunt. In quibus autem isti, vt plures, vincebant: ea omnia perierunt. Quin & cætera omnia conuenienter his acta essent, si quis mihi paruisset. Neque enim ego ita infelix, aut vacors fui, vt pecuniam darem, cum alios accipere viderem, pro meo vestri studio: quæ autem & sine impensis confici potuissent, & vniuersæ ciuitati longe plus profuissent, ea fieri noluissem. Imò quid maluissem, Athenienses? Sed me vincebant isti nimirum. Agite verò quid inter hæc iste egerit, & quid Philocrates, spectate. Hæc enim inter se collata, clariora erunt. Primum igitur Phocenses & Alenses fœdere excluderunt, & Cerfobleptē, tū contra decretū, tū contra ea quæ ad vos relata erant. Deinde loco mouere atque immutare decretū, quod legati veniebamus, sunt aggressi. Postea Cardianos Philippo socios inscripserunt, & scriptas à meliteras ad vos nō mittendas cœsuerunt: ipsi aut vacordes suas literas miserunt. & tamē p̄clarus iste vir, me pollicitum esse Philippo dixit me

πρὸς ὑμᾶς, ἀπεψήφισαντο μὴ πέμψωσιν αὐτοὶ οὐδὲ ποῦν ὑγίης γραφῆντες, εἰδὲ ὁ γηναῖος οὐ τοσὶ, ἐμὲ μὲν, τὸν δῆμον ἔφη τὸν ὑμᾶτερον καταλύσει ἐπιτηγῆλασι φιλιππῶν: ὅτι ταῦτ' ἐπιπληττον οὐ μὲν

ἔσεσθαι τοῖς ἰδίᾳ πεπρακόσιν αὐτοῖς, εἰ καὶ μὴ μικρὸν τῆ κοινῇ λαβεῖν πάντες μετὰ χροῖον. δὲ ταῦτ' ἐδίδου ἔξνια δὲ ἡ ἡ πρὸ φασίς. ἐπειδὴ δὲ ἐκάλυσα ἐγὼ πάλιν πρὸς διενείμαντο ἔτσι. τῶ φιλιππῶ δὲ, ἐπειδὴ ταῦτ' εἰς τοῖς ἀιχμαλώτοις ἢ ἰουμ αὐτ' ἀαλίσειεν ἐγὼ, ἔτε καταιπειν τούτων εἶχε καλῶς οὐδ' εἰπεῖν, ὅτι ἀλλ' ἐχρυσον ὁ δεινα ὁ δεινα. ἔτ' φυγεῖν τὸ ἀάλωμα. ἀμολόγησε μὲν δὲ, διεκρέσατο ἧ, εἰς τὰ παναθλιώα φήσαις, δποπέμψεν. λέγε δὲ τ' ἄρτυείαν τ' ἀπολλοφατοῖς, εἶτα τ' τῶ ἄλλων τῶ παρόντων. Μαρτυρία. Φέρε δὲ ὁσοῖς αὐτὸς ἐλυστάμω τῶ ἀιχμαλώτων, εἶπω πρὸς ὑμᾶς, ἐν ὅσῳ γὰρ ἔχῃ παρόντος πῶ τ' φιλιππῶ διεξίβορον ἐν πάλῃ. ἐνοιτ' ἐαλωκότων, ὅσοι περὶ σάν ἔξῃ γημηδοί, ἀπισσοῦντες, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. μὴ δυνήσεσθαι μὴ ταῦτα πείσαι τὴν φιλιππων αὐτοῖς ἔφασαν βέλεισθαι λυσάσθαι, καὶ κινδύμιαν τούτε φιλιππῶ χάριν ἔχειν, καὶ ἐδανείζοντο, ὁ μὲν, ἔξ εἰς μιν, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ ὅπως συνίβαιεν ἐμᾶς τὰ λύξα. ἐπειδὴ τούτων ἀμολόγησεν ὁ φιλιππῶς τοῖς λοιποῖς λυσάσθαι, συγχελέσαις ἐγὼ τούτοις, οἷς αὐτὸς ἔχρησα τὰ ἀργύρια, καὶ τὰ πεπραγῆλα ἐπομήσαις ἵνα μὴ δοκοῖεν ἐλαττον ἔχειν ἐπιπληττες, μὴ δὲ ἐν τ' ἰδιῶν λελυξῶσθαι πῆντες ἀθροῖποι τῶ ἄλλων ἔσθαι τῶ φιλιππῶ πρὸς δοκοῦσθαι ἀφελήσεσθαι ἔδωκα δωρεὰ τὰ λύξα, καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγε καὶ ταῦτα τῶς μαρτυρίας.

Μαρτυρία.

Οσοι μὲν τούτων ἀφῆκα χρέματα, καὶ δωρεὰ ἔδωκα τοῖς αὐτήσασιν τῶ πολίτῳ, ταῦτ' ἐστίν. ὅταν ἧ δειτ' λέγη αὐτήκα δὲ πρὸς ὑμᾶς, πὶ δὲ ποτε, ὡς φησὶ, δὲ ἡμῶσθαι δπο τ' συνήπειν ἐμὲ φιλοκράτει, γνοῖς ἔδεν ἡμῶς ὑγίης κωρατότας, τ' μὴ ταῦτα πρὸς βείαν τ' ὅτι τῶς ὅπως σιωπρῆσθούσαις πάλιν, καὶ οἷκ ἔξω μῶσθαι; ταῦτα μὲν μνησθαι, ὅτι τέτοις ἀμολόγησεν ἦξεν, οἷς ἐλυστάμω καὶ κομῆεν τὰ λύξα, καὶ σῶσθαι εἰς δύναμιν. δεινὸν οὐδ' ἡμῶσθαι, ὁ πρὸς ἐδυσχεῖνας ἀθροῖποις πολίταις. ἰδίᾳ δὲ ἔξω μῶσθαι μῶσθαι ἐπὶ καλὸν ἐδ' ἀσφαλῆς ἡμῶσθαι πλανᾶσθαι, ἐπει εἰ μὴ δὲ τὸ τέτοις βέλεισθαι σῶσθαι ἔξω λῆσθαι ἀπολήμω καὶ κωραόλης, εἰ καὶ κωραόλης γ' αὐ ἀργύριον πᾶν πολὺ μὴ τέτων κωραόβουσα σημεῖον ἧ, ὅτι γὰρ πῆν ἔστιν κωραόβου δὲ με χροτονήσαντων ὑμῶσθαι, δὲ ἔξω μῶσθαι ὁ πρὸς ταῦτην δποδημίαν, πᾶντα τᾶνατῆα ἐκωρατότων τέτοις, ὡν μὲν τῶν αὐτῶ κωραόβου ἡμῶσθαι τ' κωραόβου τ' τῶν ἔχῃ τ' ἔσθαι ὑμῶσθαι, ἀ δὲ ἔτσι πλείους ὄντες ἐνικῶν ἀπαντ' ἀπολωλε, καὶ τοῖς καὶ πᾶλλα ἀπ' πᾶντα, ἀκωλούθῶς τέτοις ἐπὶ κωραόβου, ἡμῶσθαι ἐπείδεντ' μοι. οὐ γὰρ ἔγωγε ἔπας ἀθλιος, ἐδ' ἀφῆσαν ἡμῶσθαι, ὡς τε χρέματα μὲν δίδωνα, λαμβανόνας ὅσῳ ἐπείδεντ' μοι, ἡμῶσθαι πρὸς ὑμᾶς φιλομίας ἀ δὲ αὐτὸ μὲν δαπάνης οἷα τε ἡμῶσθαι κωραόβου, πολλὰ ἧ μείζονας εἶχεν ἀφελείας πᾶση τῇ πόλει. ταῦτ' οὐκ ἐβουλόμω γίγνεσθαι καὶ σφόδρα γε, ὡ ἀνδρες ἀθλιώασι, ἀλλ' οἷμαι, κωραόβου ἐμοι. φέρε δὲ, τὴ τέτω πρὸς κῆλα κῆλα κῆλα ταῦτα, καὶ τὴ τῶ φιλοκράτει, θεάσασθαι κῆλα κῆλα γὰρ ἐστὶ φανερότερον. κωραόβου μὲν τῶν φησὶς ἐκωραόβου ὁ δὲ ἀλῆς ἀπέφηναν, καὶ κωραόβου πῆν, ὁ πρὸς τὸ ψήφισμα, καὶ τὰ πρὸς ὑμᾶς εἰρημῆα. εἶτα τὸ ψήφισμα ἐπιτηγῆσαν κινεῖν, καὶ μετ' ἀφῆσαν, ἐπ' ὅ κωραόβου ἡμῶσθαι. εἶτα κωραόβου φιλιππῶ συμμῶσθαι ἀφῆσαν. καὶ τῶ μὲν γραφῆσαν ἐπιστολῶν ὑπ' ἐμοὶ

ου μόνον αὐτὰ νομίζων, ἀλλὰ καὶ δεδιὼς, μὴ συμφορὰ
 πόλωμα δὲ τοῖς αὐτοῖς ἵδία πάντα τὰ χρόνον ἐντυ-
 χάνων, ἐδοκίμην ἐπαύσατο φιλιππῶ. Ἐὰ μὲν ἀλλὰ, σὺ-
 πῶ. Δερκίλλος δὲ αὐτὸ ἐν φρεσὶς τὴν νύκτα ἐφύλαττεν,
 καὶ ἐγὼ τὸ παῖδα ἔχων τὸν ἐμὸν τουτόν, καὶ λαβὼν ὄξιν ἔτα-
 ἐκ τὸ φιλιππῶ σκηνῆς, ἐμοὶ τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ἐπαγ-
 γέλλειν, καὶ αὐτὸν μεμνησθαι, καὶ τὸ τελευταῖον ὁ βεβουλοῦ-
 ὄξιν καὶ ἀναδῆν, νύκτα καὶ ἡμέραν ἀπόντων ἡμῶν, ἀπελεί-
 φθη ὡς φιλιππῶ, καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὡς ἔσθον
 μὲν αὐτὸς ἐγὼ συγγραφεὺς ἰδὼς, καὶ καταστάσας ἐμαυτὸν
 ὑπὸ βίβλων, μαρτυρήσω. εἴ τ' ἄλλων ἀρεσέων ἐκα-
 στον καλῶ, καὶ δυνὸν διατρέχειν, ἢ μάρτυρεῖν, ἢ ὀξέμνου δὲ ἀ-
 ναγκάσω. εἰ δὲ ὄξιν ἔλαβον, ὅτι ποικιλῶν ὄξιν ἐλγῶ
 παρ' ὑμῶν φανερός. **Μαρτυρία.**
 Οἷός μιν ἴσμεν κακοῖς καὶ ἀδικίαις καὶ τὸ δποδημίαν
 ἀπασαν συνεχόμενα, ἐωρεσάμεθα. ἢ γὰρ αὐτοῖς ὄξιν ἐκεῖ
 ποιῆσαι, ἢ γὰρ ὄξιν τὸ δίδουτος, ἢ ὑμῶν ὄξιν ἔσθον ἢ καὶ π-
 μῆσαι κυρίων ὄξιν, καὶ τοῦ ἀνθόν κολλῶσαι, ἢ αὐτὰ ποιῆ-
 σαι, συλλογισάμεθα δὴ βέλτερον τὰ κατηγορημένα ἀπαρχῆς
 ἢ αὐτὰ ὑμῶν ὑπαρχόμενα ἀρχόμενος τὸ λόγου, δέξω πε-
 ποικιλῶς, ἐπεὶ δεῖξα ἔδωκεν ἀληθῆ ἀπὸ γελῶντα, ἀλλὰ φε-
 ναῖσιν αὐτῶν ὑμῶν, μάρτυσι τοῖς γρηγορήσοις αὐτοῖς, οὐ λό-
 γοις γρηγορήσοις ὅτι δεῖξα αἰπὸν γρηγορήσοις τὸ μὴ δελεῖν
 ὑμῶν ἀκούειν ἐμοῦ τάληθῆ, τοῖς ὑποχέτεσι, καὶ τοῖς ἐ-
 παγγέλλοις τοῖς τούτοις καταληφθέντας τότε πάντα τα-
 ναντὰ συμβεβούσαντα, ἢ ἔδειξεν τὴν μὴ τῶν συμφορῶν
 ἀντιπόντα εἰρήνην, τῆ ἢ οἰλοχέταις συναχρόδουσαν τὰ
 τοῖς χρόνοις καταξίφασα, ἢ αὐτὴ εἰ βέλτερον, δὴ αἰ-
 δεῖ ὄξιν εἰς φωνῆς καὶ ἀλλὰ ὅτι τὸ δποδημίαν, πολ-
 λα καὶ δεινὰ εἰργασμένων ὡς δεδωκότα πάντα, πεπερα-
 κότα, δὲ ὄξιν ἔχοντα, οὐδὲν ἐλλειποῦντα μορθησίας, οὐκοῦν
 ταῦτα ὑπαρχόμενα ἐν ἀρχῇ, ταῦτα ἐπεδείξα ὄξιν τῶν
 νῦν τὰ μετὰ ταῦτα. ἀπλοῖς γὰρ ὄξιν ὁ μέλλων λόγος ἔ-
 τοσὶ ὡς ὑμῶν ἢ δὴ ὁμομῶκατε ψηφισάμεθα καὶ τοῖς νό-
 μοις ἔτα ψηφισμάτα τὸ δήμου, καὶ τῆς βουλῆς τῶν πεν-
 τακοσίων. φανερὰ δὲ ὄξιν πάντα ταῦτα, τοῖς νόμοις,
 τοῖς ψηφισμασι, τοῖς δικαίαις πεπερασμένους. οὐκοῦν
 ἐαλωμέναι ὡς ὄξιν, ὡς ὄξιν γαυοῦ ἔχουσι δικασταῖς. εἰ
 ἄλλο μὴ δὲν ἢ δίκαι. δὴ τῶν πεπερασμένων ὄξιν ἰκανὰ
 αὐτὸν δποκτεῖναι. οὐ γὰρ μόνον φωνῆς, ἀλλὰ καὶ θράκη
 ὡς δεδωκε φιλιππῶ. καὶ τοῖς δύο χρησιμότεροι τό-
 πους τῆς οἰκουμένης, οὐδὲν ἄν εἰς ὅτι δεῖξα τῆ πόλει. καὶ
 μὲν γὰρ, πύλων ἐν θαλάτῃς ἢ τῆ ἐλλησπόντε. ἀ σπυ-
 αμφοτέρω οὐτὶ πεπερασμέναι ἀρχῆς, καὶ κατ' ὑμῶν ἐγ-
 νεχειρέασαι φιλιππῶ. τὸ τῶν αὐτῶν αἰνῶ τῶν ἄλλων,
 ἢ λίκον ὄξιν ἀδικίαις, τὸ θράκη καὶ τὰ τῆς ὡς δεδωκε
 μῦθια, δὴ αὐτὴ λέγειν, καὶ ὅσοι δὲ ταῦτα δπολώλασι
 παρ' ὑμῶν ὄξιν, ὅτι χρέματα πάμπολλα ὡφλήκασι, ἔχα-
 ληπὸν δεῖξα, ἐργασίους, κήρυσσοτος, τιμὸμαχος, τὸ πα-
 λαίον πεπερασμένους, διονύσιος, ἀλλὰ, οἷς ὄξιν δέω
 σὺμπαντας εἰπεῖν, ἐλθῆ τῶ τῶ πόλιν βεβλαφέναι γάτε.
 ἀλλ' ἐπ' ἢ γὰρ τότε, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, ἐν λογισμῶν τὰ δει-
 να ἐφύλαττετε ὑμῶν, καὶ ὡς ὄξιν ὄξιν. νῦν δὲ, πᾶν
 μὴ κατ' ἡμέραν ὑμῶν ὄξιν, καὶ παρὲν λυπή, παρὲν ὄξιν.
 εἴτα πνιγὰ ἔτα αὐτὰ ψηφισάμεθα, δποδοῦναι μὲν
 καὶ κερτοβλέπειν τὸ φιλιππῶν τοῖς ὄξιν, μὴ μετέχειν ἢ τῶ
 ἐν ἀμφηπύσιν, ἐπανορθώσασθαι δὲ τῶν εἰρήνων. καὶ τοῖς
 ταῦτων οὐδὲν ἄν τῶν ψηφισμάτων ἔδει, εἰ πλεῖν ὄξιν
 ἢ δελεῖ, καὶ τὰ ὡς ὄξιν ποιῆν. νῦν δὲ ἄ μὲν ἡμῶν παρ' ὑμῶν σὺν ὄξιν, ὡς δὲ ἔξιν καλῶν, δπολώλαμεν. ἢ δὲ εἰ πᾶσι

A rempub. vestram abrogaturum, quod illas repre-
 hendebam, quas non modò turpes existimabam,
 sed & verebar, ne infons ego meo interitu culpam
 illorum luerem. Aeschines verò numquam delitit
 priuatim congredi cum Philippo. ac cætera quidē
 taceo. Dercyllus autem Pheris eum nocte quadam
 obseruauit, non ego, adhibito puero hoc meo: eò-
 que deprehenso, è tabernaculo Philippi exeunte,
 puerum mihi renunciare iussit, & ipsum id memi-
 nisse. Denique nefarius iste, & impudens, noctem
 & diem, digressis nobis, remansit apud Philippum.
 Et hæc verè à me dici vt appareat, primum ego i-
 pse in tabellas referam, & meo periculo testifica-
 bor: Deinde cæterorum legatorum singulos cita-
 bo, & omnino aut testificari, aut eiuŕie cogam.
 Quòd si eiuŕarint: periuŕij eos manifestè in conspe-
 ctu vestro conuincam. **Testimonium.**
 Quibus igitur malis & negociis in toto itinere sim
 conflictatus, vidistis. Quid enim eos illic fecisse pu-
 tatis, dum prope largitorè essent: cum videntibus
 vobis qui habendi honoris, contraque irroganda
 multa: potestate valetis, ista designent? in summa
 igitur capita accusationis ab initio colligam, vt ea
 me præstitisse demonstrẽm, quæ in principio ora-
 tionis, me vobis ostensurum esse sum pollicitus.
 Demonstrauit eum nihil renunciaŕisse veri, sed fucũ
 fecisse vobis: ipsarum rerum non verborum testi-
 moniis vsus. Demonstrauit, eum in causa fuisse, ne
 vos vera ex me audire velletis: tum istius promissis
 & pollicitationibus occupati, cum is omnia con-
 tra quàm oportuit suafisset: & sociorum refragatũ
 esse paci, Philocraticæ suffragatum: tempora con-
 trariũ, vt nec si velletis, possetis educere copias in
 Phocidè: & alia multa & atrocia in itinere commi-
 sisse: prodidisse omnia, vendidisse, accepisse munera,
 nullum præterisse improbitatis genus. Hæc igitur
 in principio promissi: hæc demonstrauit. Iam quid
 reliquum sit. Simplex enim est quæ mihi iam vo-
 biscum erit oratio. Furastis vos pronunciaturos ex
 legibus & plebiscitis, & decretis senatus quingen-
 torum. Constat autem, istum omnia con-
 traria legibus decretis, institutis in legatione fecis-
 se. Eum igitur condemnari conuenit à cordatis iu-
 dicibus. nam si nihil aliud commississet, duo tamen
 eius facinora morte mulctanda essent neque enim
 Phocenses tantum, sed & Thraciam prodidit Phi-
 lippo. At duo loca utiliora reip. in orbe terrarum
 nemo possit ostendere: in terra, Pylis: Helleŕponto,
 in mari: quæ vtraque isti flagitiose vendiderunt, &
 vestro malo Philippo tradiderunt. Illud ipsum igitur,
 præter cætera, quantum scelus est, Thraciam &
 Muros prodidisse? Infinita dici possent, quàm multi
 propter talia facinora etiã interfecti sunt apud vos.
 alios aut magna esse pecunia mulctatos, ostensum
 non est difficile: vt Ergophilum, Cephisodotũ, Ti-
 momachum: vt olim aliquando Ergoclem, Dionis-
 sium, alios, quos vniuersos parum abest quin dicam
 minus quàm istum nocuisse reipub. Nam eo tem-
 pore Athenienses, pericula vos etiamnum consilio
 cauebatis & prospiciebatis: Nũc, nisi quod vos quo-
 tidie vexat: & præsentia sua molestis afficit, negli-
 gitis. Postea frustra hic decernitis, & Cerŕobletæ à
 Philippo dandum esse iusturandam, & Philippo nõ
 dandum esse locum inter Amphictyones, & pacem
 esse corrigendam. quorum decretorum nullo fuis-
 set opus, si nauigare iste, & officio fungi voluisset.
 Nunc quæ nauigando conseruare potuissent, ea
 dum ire iubet, perdidit. quæ dicenda veritate,

Aeschini nocturni congressus cu Philippo & mora.

Obiecta Aeschini crimina in summa colligit, iudicis que citat.

Refutatio. Eriam verborū reddendā esse rationem legato & oratori inlibera præferim cuiusque.

mentiendo. Indignabitur aut statim, vt ego audio, si soli sibi popularium oratorum, verborum ratio reddenda sit. Ego verò æquum esse, vt omnes eorū quæ dicant, si propter argentum dicunt, rationem reddant, præmittam, sed illud dico: Si Aeschines, vt homo rerum imperitus, deliravit alicubi, & frustratus est: ne seuerius inquitite: sed missum facite, veniam date. Sin legationem obiens, accepta pecunia, de industria vos fefellit, ne absoluite, neque admittite illud: pœnas verborum non esse dandas. Cuius enim alterius rei, quàm verborum ratio, a legatis reposcenda est? neque enim legatis committuntur triremes, aut loca, aut legiones, aut arces: nemo hæc legatis tradit: sed verba & tempora. Quòd si rei publicæ tempora non præripuit: non peccauit. Sin præripuit: peccauit. Verba autem si vera renunciauit, aut vtilia: absoluat. Sin & falsa, & corruptus, & inutilia: teneatur. Nulla enim re populus lædi grauius potest, quàm audiendis mendacijs. Quorū enim in verbis sita est respublica: quo pacto si ea vera non sunt, tutò geri potest respublica? Quòd si quis insuper ea quæ hostibus conducant, accepta mercede dicat: an non etiam in magno periculo eritis? Neque etiam eadem iniuria est, tyranno, aut oligarchiæ præripere tempora, quæ vobis: neque patum interest. in illis enim imperijs omnia ex edicto celeriter fiunt. apud vos autem in primis ad senatum omnia referenda, & ab eo decernenda sunt: idque duntaxat, cum præconibus & legationibus adscriptum fuerit, non semper. Deinde indicenda concio, eaque tempore legibus constituto. Post vincendi & superandi sunt iis qui rectissimè consulūt, illi qui ex inscitia, aut ex improbitate aduersantur. Post hæc autem omnia, cum iam & decretum aliquid fuerit, & iam conducibile esse videtur: spatiū dandum est multitudinis tenuitati, in quo ea comparent, quorum indigent, vt decreta etiam exequi possint. Qui igitur eo tempore sustulit in tali, qualis apud vos est, republica: is non tempora sustulit in tali, qualis apud vos est, republica: is non tempora sustulit, non: sed ipsas actiones planè vobis eripuit. Et si autem impromptu est quedam iis qui vos decipere volūt, omnibus, oratio: illi qui ciuitatem turbat: qui Philippū reipublicæ benefacere prohibent: iis tamè ego nihil respõdebo: sed literas vobis Philippi legæ, & tẽpora singula, quib⁹ decepti estis, redigã vobis in memoriã: vt sciatis, frigidū illud nomen, ad fastidiū vsq; repetitū decipiẽdis vobis illū cõsũpsisse. **LITERÆ PHILIPPI.** Cũ igitur tã turpia tã multa, omnia deniq; cõtra vos in legatione cõmiserit, passim dictitat: Quid de Demosthene est dicẽdũ, qui collegatos accuset? Mehercule siue velim, siue nolim, cũ sim & tot à te in toto itinere insidijs appetitus, & duarũ nunc mihi rerũ detur optio, aut vt taliũ actorũ vestrorũ socius esse videar, aut vos vt accusem. Ego verò tuum me collegam fuisse nego, & te in legatione multa non ferenda designasse: & ea me fecisse dico, quæ esset reipub. vtilissima. Philocrates quidẽ collega tu⁹ fuit, & tu illius, & Phrynõ. Vos. n. ista agitabatis: ista vobis omnib⁹ p̃babatur. Vbi aut sal? vbi mēsa? vbi libationes? Hoc, n. passim tragicè declamitat: quasi non homines iniurij, rerum illarum sint proditores: sed ij qui officio funguntur. Ego verò scio, eos omnes qui summæ rerum præfunt, semper rem diuinam facere, cõmuniter, & cõcœnare inter se, & vnã libare: neque tamẽ

Refutatio. cauillatio. nis de Philippi beneficentia.

Refutatio: rectè à se improbos collegas accusari: idq; omnium magistratũ exemplũ.

A τάλμηδῶν, ἡ δὲ δόρυμος ἀγανακτῆσει τῶν αὐτῆς δὴ μάλα, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, εἰ μόνος τῆς ἐν τῇ δῆμῳ λέγοντων, λόγων δὲ θύνας ὑπέξει. ἐγὼ δ' ὅτι μὲν πάντες αὐτῶν κότες ὦν λέγουσι δῆμῳ ὑπέχειν, εἴπερ ἐπὶ ἀργυρίῳ τί λέγουσιν, ὡς γὰρ λέγει ψα. ἀλλ' ἐπέκεινο λέγων. εἰ μὲν αἰσχίης ἰδιώτης ὦν ἀπελήρησε τι καὶ δὴ μῆρτε μὴ σφόδρα ἀκεβολορήσῃσθε· ἀλλ' ἐάσατε συγγνώμῳ ἔχειν. εἰ ὅμως βούλησθε ὦν, ἐπὶ χρεῖμασιν ὀξεπίτηδες ὀξήματα κεν ὑμῶς μὴ ἀφῆτε, μὴ δ' ἀγῶμασθε, ὡς εἰ δὲ δῆμῳ ὦν εἴπαν ὑποχρεῖν πῶς γὰρ ἄλλου δὲ δῆμῳ ὡς ὅτι πῶς βούλων, ἢ λόγων λαμβάνειν. εἰσὶ γὰρ οἱ πῶς βούλων, οὐδέ ἔστι τὸ πῶς βούλων, δὲ ὄπλιτῶν, εἰδ' ἀπερὸ πῶς βούλων (οὐδὲ γὰρ πῶς βούλων ταῦτα ἐργάζονται) ἀλλὰ λόγων ἔχοντων. τοῖς μὲν οὖν χρονοῖς, εἰ μὲν μὴ πῶς βούλων εἴτε τὸ πῶς βούλων εἴδῃ ἀπειλεῖν, ἢ δῆμῳ. τοῖς ὅμως βούλων, εἰ γὰρ ἀληθεῖς ἀπίστῳ κεν. ἢ συμφέροντας, ἀποφορῆσθαι. ἢ καὶ ψόδ' αἰσ, καὶ μισοῦ, καὶ ἀσυμφέροντας ἀλυσκέσθαι. εἰ δὲ γὰρ εἰδῇ ὅτι μείζονα αὐτῶν ἀδικήσεται, ἢ ψόδ' ἢ λέγων. οἷς γὰρ βούλων ὅμως ἢ πολιτείας πῶς, αὐτοῖς μὴ ἀληθεῖς ὦσιν, ἀσφαλὸς ἐστὶ πολιτεία βούλων; εἰ δὲ ὅμως βούλων ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέροντας, δωρὰ πῶς λαμβάνων λέγει πῶς οὐκ ἐστὶν κενδυνόσσετε; εἰ δὲ γὰρ τοῖς χρονοῖς ἐστὶν ἀδικήματα ὀλιγαρχίας, ἢ τυραννῶν παρελέσθαι, καὶ ὑμῶν οὐδὲ ὀλίγη γὰρ εἰδῇ ἐκείνας γὰρ οἷμα τῶν πολιτείας, πῶς ὅμως βούλων ὀξέως γίνεσθαι. ὑμῶν ὅμως βούλων μὲν πῶς βούλων τῶν βούλων ἀκούσθαι καὶ πῶς βούλων δὲ καὶ τῶν ὄλων, ὅτι καὶ κενδυνόσσετε καὶ πῶς βούλων πῶς βούλων οὐκ ἀεὶ εἴτε ἐκκλησίῳ ποίησθαι, καὶ ταῦτ' ὄλων ἐκ τῶν νόμων καθήκοντα ἐστὶν κενδυνόσσετε, καὶ πῶς βούλων δὲ τῶν βούλων λέγει τῶν ὄλων, ἢ δὲ ἀγνοῖαν, ἢ δὲ μολυβδίναν ἀπληροῦντων. ἐφ' ἅπανσι ὅμως βούλων, εἴπερ δὲ καὶ δεδογμένον ἢ, ἢ συμφέρον ἢ δὲ φανήσεται; χρονοῖς δὲ δεδογμένον τῆς τῶν πολλῶν ἀδυναμίας, ἐν ᾧ καὶ ποιεῖσθαι ταῦτ' ὄλων ἀπὸ δέων; ὅπως αὐτῶν δὲ βούλων, καὶ δυνήσονται ποίησθαι. ὅμως βούλων τοῖς χρονοῖς τοῖς ἀγαθῶν, τῶν οἷας παρ' ἡμῶν ἐστὶν πολιτείας: καὶ χρονοῖς ἀνερπικῶν οὐτος, οὐδ' ἀλλὰ τὰ πῶς βούλων ἀπλῶς ἀνήρη; ἐστὶν τοῖνυν πῶς πῶς βούλων λόγος, πῶς τοῖς ὄλων παταται ὑμῶς βούλων οἷς οἱ ταράττοντες τῶν πῶν. οἱ δὲ κενδυνόσσετε φιλίππων εὐ ποίησθαι τῶν πόλων. πῶς βούλων εἰδῇ, ὄλων μὲν οὐδὲν εἰδῇ, τῶν ὄλων πῶς βούλων ὑμῶν ἀναγνώσομαι τῶν τῶν φιλίππων, ἢ τοῖς χρονοῖς ἐφ' ὧν ἔκαστος ὄλων πῶς βούλων, ἢ μνησθῶ ἵνα εἰδῇ, ὅτι τὸ ψυχρὸν τῶν ὄλων, τὸ ἀρχεῖ κενδυνόσσετε παρελήλυθ' ὄλων φανακίζων ὑμῶς. ἐπιστολὴ φιλίππων. οὐτὸ τῶν αἰσθῶν, καὶ πολλὰ, καὶ πάντ' ὄλων καὶ ὑμῶν πῶς βούλων, ἀπὸ δέων λέγει, τί δὲ αὐτῶν πῶς βούλων δῆμοσθῶν, ὄλων συμφέροντων κενδυνόσσετε; καὶ δὲ εἴτε βούλων γὰρ εἴτε μὲν παρ' ὄλων μὲν τῶν δυνάμεων ὑμῶν τοιαῦτα ὄλων βούλων οἷος. δυνῶν ὄλων ἀφίσεων οὐσῶν μιν, ἢ τοιαῦτων ὄλων τῶν πῶς βούλων, δοκῶν κενδυνόσσετε ὑμῶν ἢ κενδυνόσσετε. ἐγὼ δὲ εἰδῇ συμφέροντων βούλων φημῶσσι πῶς βούλων μέγιστοι, σὲ μὲν πολλὰ καὶ δυνά, ἐμαυτὸ δὲ ὄλων τῶν τῶν βούλων. ἀλλὰ φιλοκράτης σοι συμφέροντων κενδυνόσσετε, καὶ κενδυνόσσετε καὶ φύνων, ὑμῶς γὰρ ταῦτα ἐπῶσθε τετε, καὶ ταῦτα ἀπασιν ὑμῶν ἦρεσθε. πῶς δὲ ἀπὸ πῶς βούλων, πῶς ἀπονδῶσθαι; ταῦτα γὰρ τῶν βούλων δὲ πῶς βούλων. ὄλων οὐχὶ τοῖς ἀδικουῦσθαι τῶν ὄλων πῶς βούλων, ἀλλὰ τοῖς δὲ ἀδικουῦσθαι. ἐγὼ δ' οἶδ' ὅτι πάντες οἱ κενδυνόσσετε οὐκ ἀδικουῦσθαι, καὶ οὐδὲ τῶν ὄλων πῶς βούλων ἀλλὰ τοῖς ποιεῖσθαι μιν μιν ὄλων. ἀλλ' εἰδῇ ἀδικουῦσθαι λαβῶσθαι αὐτῶν, τῆς βούλων.

τη βουλήν κη τω δήμω δηλοῦσι. κη η βελή τὰ αὐτὰ ταῦ-
 τα εἰσπείρα ἐδουσε, συμεισιάθη ἀπονιδῶν, ἰερόν ἐκοινώνη
 σαν οἱ στρατηγὸν, ῥεδδὸν, ὡς εἰπεῖν, ἀρχαί πασαι. ἀρ ουὺ
 δὲ τὰ ταῦτα τοῖς ἀδικούσιν αὐτῶν, ἐδωκεν ἀδειαν, πολλοῦ
 γε ἔδει. λέων πιμαγρὸν κατηγρῶρει, συμπεπρεσβυκῶς
 τέτταρ' ἐπ' εὐβουλος, ἀρρῆκος, κη σμικύθου, συσεσι-
 πικῶς κείων ὁ παλαῖος ἐμείνος, ἀδειμαίτε συστρατηγῶ-
 νας, πότεροι οὐδὲ τοῖς ἀλας, κη τὰς ἀπονιδῶς παρέβαινον,
 ἀρχῆνοι, οἱ περὶ δὸντες, κη ὡς ἀπεσβυδοντες, ἔοι δὲ
 εροδοκούτες ἢ οἱ κατηγροῦντες, οἱ ἀδικουῦτες δηλο-
 νότη τὰς ὄλης γε τῆς παρ' ἰδῶς ἀπονιδῶς ὡσπερ σὺ, κη οὐ
 μόνον τὰς ἰδῶς, ἵνα τῶν εἰδῆν, ὅπ οὐ μόνον τῶν δημο-
 σία ποτὲ ἐλιλυθῶτων ὡς φίλιππων ἀπ' ἐροῦτων, ἀλλ' κη
 τῶν ἰδῶν, κη πάντων, οὔτοι φωνότατοι κη ποιηρότατοι
 γεγόνασιν μὲν ἀκούσατέ μου ἔξω τὴν περὶ βείας
 τω τῆσι. ἐπειδὴ γὰρ εἶλεν ὀλυμπιον φίλιππος ὀλυμπια ἐ-
 ποιεῖ, εἰς τὴν θυσίαν ταύτην κη τῶν πανήγυριν, πάντας
 τοὺς τεχνίτας στυγῆρα, ἐστῶν δὲ αὐτοῖς, ἔσφαιων τοῖς
 ἑλωπηκότας ἢ εἰς ὁ σάτυρον τουτονί, τὸν κωμικόν, ἔσφρι-
 τίει, τὴν δὲ μόνος ἐδὲν ἐπαγγέλλεται, ἢ τίνα ἐν αὐτῶν μι-
 κροψυχῶν, ἢ περὶ αὐτὸν ἀπιδαν ἐνωρακῶς εἶπ; εἰσπεῖν
 δὲ φασὶ τὸν σάτυρον, ὅπ οὐ μὲν οἱ ἄλλοι δῖονται, οὐδενός
 ὦν ἐν γεῖα τυγχάνει, ἀ δὲ αὐτὸς ἐπαγγέλλεται ἢ δέως,
 ῥᾶσα, ἢ ὅτι φίλιππος δουῶν, κη χερσὶ σάτυρον πάντων
 δεδοικέναι, ἢ μὴ δὲ, ἢ τῆ κελύσαντος δ' ἐμείνει λέγειν,
 κη π κη νεικίον σαμῆρου τοῖσιν, ὡς οὐδὲν ὅπ ἐ ποιῶ-
 σει, εἰπεῖν αὐτὸν φασὶν ὅπ ἡ αὐτῶν ὄπλο φραῖης ὁ πύδ-
 νᾶος, ἔξενος, κη φίλος, ἐπειδὴ ἢ δολοφονηθεὶς ἐταλῶτι-
 σεν ἐμείνος, φοβηθέντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ὑπέξεδετο
 τὰς θυγατέρας, παμδία οὐσας, εἰς ὀλυμπιον. αὐτῶν νῦν ἐ-
 φη, τῆς πόλεως ἀλύσης, ἀχμάλωτοι γεγόνασι, κη εἰς
 ὡς ἔσσι, ἢ λικίαν ἐχρυσαι γάμου, ταύτας αὐτῶσε, ἔδει
 μου, δὲ μοι, βούλομαι δὲ σε ἀκούσαι, κη μαθεῖν, ἵαν μοι
 δῶσαι, δωρεαί, ἐὰν ἀρα δῶς, ἀρ ἢς ἐγὼ κερδανῶ μὲν ἐ-
 δὲν περὶ κη περὶ εἰς, ἐμδῶσω, κη ἐπὶ ἐμδῶσω πα-
 δουσας οὐδὲν ἀράξιον, οὐδ' ὑμῶν, ἢ τε παρ' ὅς, ὡς δὲ ἀ-
 κούσαι τοῖς παρ' ἰδῶς ἐν τῶ συμποσίῳ, τοσούτον κέρτον
 κη ἐπαμῖον ἔσφρυβον, ὡς ἔσσι πάντων χυμῶσαι, ὡς τε τὸν
 φίλιππον παθεῖν, κη δουῶν, κη τοῖ τῶν ὄπλο, ἢ ἐναῖ-
 των ἡ ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν τῆ φίλιππου, ἔδει ὁ ἀ-
 πολλοφραῖης, ὄξεται σάτυρον δὲ περὶ τὸ τῆ σάτυρου τῶ-
 του συμποσίον, ἔσφρυβον συμποσίον, τὸ τούτων, ἐν μακεδο-
 νία χυμῶσιν, κη δεῖσαδε εἰ ὡς ἀπλήσιον τούτω, κη ὁ-
 μοιον, κη δὲ τῶν γε οὐτοῖς περὶ ξενόφρονα, τὸν ἦν φαι-
 δμου, τῆ τῶν ξιάνοντα, ὡς ἔσσι. ἐγὼ δὲ ἐκ ἐποδῶδου, ἐ-
 πειδὴ ἢ ἦκον εἰς τὸ πίνειν, εἰσάγει πνῆ ὀλυμπιαν γυνῶ-
 κα, ὡς περὶ ἡ μὲν, ἐλδύθραν ἢ ἢ σάφρονα, ὡς τὸ τέλος
 ἐδήλωσε, ταύτην, τὸ μὲν περὶ τὸν, οὐτοῖς πίνειν ἡ ἀγ-
 κη ζον ἢ συχῆ, κη ξάγειν οὐτοῖς, μοι δοκεῖν, ὡς διηγεῖτο ἰα-
 φροκλῆς ἐμοὶ τῆ ὑπεραία, ὡς ἢ περὶ τὸ περὶ γμα, κη
 διηθερμαίνοντο, κη ἀκλίνας, κη τοῖς κη ἀδὲν ἐκέλε-
 νον ἀδημονούσης ἢ τῆς ἀπιδῶσαι, κη ἔτε ἐδελοῖσης, οὐτε
 ὄπλο, μὲν ὡς ἔσσι τὸ περὶ γμα, ἔφασαν, οὐτοῖς ἔσφρυ-
 βον, κη ἐκ ἀνεκτὸν εἶ, τῶν περὶς ἐχθρῶν τε, ἔσφριππων
 ὄλυμπιαν ἀχμάλωτον οὐσαν, ἔσφρυβον, κη κη λει παμδα,
 κη ἰμάντα τῆς φερέτω, ἢ κεν οἰκέτης ἐγὼν ῥυτήρα, κη πε-
 ποκότων οἰμα, κη μὲν ὄντων τῶν περὶ γμα ὄντων,
 εἰπούσης τῆς, κη δακρυούσης ἐμείνης, περὶ ῥῆξας τὸν ῥι-
 πτωσικόν ὁ οἰκέτης, ξάγειν κη τὰ τῆ νότου πολλὰς, ἔξω δὲ

A propterea boni malos imitantur: sed si quem suorum
 in facinore deprehenderint: apud senatum & popu-
 lum deferunt. Senatus item communia sacra
 habet auspiorum, communia conuiuia: una li-
 bant, una sacrificant duces: parum abest, quin ma-
 gistratus dicā omnes. Nunquid propterea collegis
 delinquentibus dant impunitatem? Minime verò.
 Leo Timagoram accusauit, cum quadriennium in
 legatione cum eo fuisset: Eubulus Tharream, &
 Smicythum, cum quibus communem mensam ha-
 buit: Conon antiquus ille, Adimantum, imperij mi-
 litaris socium. Vtri igitur, Aeschine, salem
 & libationes negligebant: imo qui prode-
 bant, & legationem ementiebantur, & largitio-
 nibus corrumpebantur: an ij qui accusa-
 bant? in nimirum, qui totius patriæ libationes vio-
 labant, ut tu, & non solum priuatas. Ut autem scia-
 tis istos non eorum modò qui publicè vnquam, sed
 eorum etiam qui priuatim ad Philippum venerūt,
 atque ad eum mortalium omnium nequissimos & im-
 probissimos extitisse: pauca ex me audite, quæ ad
 hanc legationem nihil attinent. Olyntho capta Phi-
 lippus Olympia celebrabat: ad id autem sacrificium
 & celebritatem, omnes artifices congregarat: quos,
 cum exciperet epulis, & victores coronis ornaret:
 interrogabat Satyrum, comicum histriionem, cur tã-
 dem sol' nihil postulareret: num in se aliquas sordes,
 aut aliquam animi erga ipsam offensionem perspe-
 xisset? Respondisse aiunt Satyrum. Quæ alij require-
 rent: eorum tibi nihil esse opus. Quæ verò ipse li-
 benter postularet: ea Philippo quidem datu esse om-
 nium facillima, & donatu: sed vereri se, ne repudiare
 tu. Cum autem ille dicere iussisset & iuuenilius ali-
 quid addidisset, se nihil non esse facturum: respon-
 disse illum ferunt, Apollophanem Pydnæum sibi
 fuisse hospitem & amicum: quo per insidias occiso,
 à cognatis eius, metu perterritis, filiolas eius puellu-
 las Olynthum, quò tutiores essent, esse missas. Ex
 nunc, inquit, expugnata vrbē, captæ, penes te sunt,
 atate iam nubili. Eas à te peto, & quæso ut mihi
 des. Quas si mihi dederis, quale munus daturus sis,
 audire & cognoscere te velim: quo ego lucri nihil
 faciam, sed eas dote data elocabo: neque committā,
 vt aliquid indignum vel nobis, vel patre patiantur.
 Quod vt conuiuæ audiuerunt: tantus plausus, tanta
 collaudatio, tantus tumultus excitatus est ab omni-
 bus, vt Philippus humanitate motus concederet.
 quanquam ex interfectoibus Alexandri, fratris Phi-
 lippi, fuerat is Apollophanes. Agite, conferamus
 cum hoc Satyri conuiuio, aliud conuiuium istorum
 in Macedonia celebratum: vt spectetis, an æquale
 huic & simile videatur. Inuitati isti ad Xenophro-
 nem Phædimi F. vnus è triginta tyrannis: properè
 abierunt. Ego verò non abij. Vt autè ad pocula ven-
 tum est, introducit is mulierem quandam Olynthiã
 formosam quidem illam, sed ingenuam & mode-
 stam, vt exitus declarauit. Eam primùm bibere pau-
 latim cogeant, atque edere (nisi fallor) isti, vt mihi
 postredie Iatrocles narrauit. Vt autè res pcedebat, &
 mero incalescēbat animi: assidere, atq; etiã aliquid
 canere iubebāt. Aestuante muliere, vt quæ neq; veller,
 neq; sciret: cōtumeliã id factū interpretantur iste &
 Phrynō, & nō ferēdū esse dicitāt, vt captiua ex diis
 inuisis & nefariis Olynthiis, delicias faceret. Age vo-
 ca seruū, inquit, & lorū aliquis afferat. Venit seruus
 scuticã gestās. Cum autè potassent scilicet, & leui de
 causa bilis moueretur: vt aliquid illa dixerat, & illa
 crymarat, lacerata & directa tunica, seruus crebras
 plagas tergō ingerit. Tū amēs animi præ dolore &

Digressio,
 qua petulā-
 tia Aeschi-
 nis in mu-
 lierem O-
 lynthiam,
 odiose exa-
 gicacolla-
 tione adhi-
 bita Satyri
 histriionis,
 à quo filiz
 hospitis
 sint libera-
 te.

Exclama-
tio, & infe-
ctatio vitæ
Aeschiniis.

rore mulier, subsiliens ad genua Iatrocli accidit, & A
mensam subuertit. Quod nisi is eam eripuisset: in-
terfecta esset in illa ebrietatis infania. Temulen-
tia enim istius impuri, crudelis est. Ac de hac mu-
liere & in Arcadia sermo fuit percelebris, inter de-
cem illa virorum milia: & Diophantus apud vos
renunciauit, quem mox dicere cogam testimoniū?
peruulgatus rumor fuit, & in Thessalia, & vbi que
gentium. Et tamen talium sibi conscius facinorum
impurus iste vos audebit intueri? & actam à se vi-
tam clara statim voce prædicabit? quæ res mihi spi-
ritum intercludit. Nam hi nesciunt, te à primor-
dio ætatis lectitasse libros matri initiati: & pue-
rum etiamnum in cœtibus. Liberi patris, & inter
ebriosos homines esse volutum? Post autem scri-
ptioni apud magistratus dedisse operam, & propter
binas aut ternas drachmas fuisse sceleratum? Po-
stremo, non ita olim alienis sumptibus ad tertias
partes acsitandas, cum bene tecum agi putares, vi-
ditasse? quam igitur vitam referes? quam non vixi-
sti? nam eam quidem quam vixisti, talem esse con-
stat. Sed o licentiam. Iste apud vos alium impudici-
tiae reum egit. Verum nondum hæc, sed testimonia
mihi prius ista recita.

Testimonia.

Non esse
sociū acto-
rū Aeschi-
nis, & sui
& legato-
rum factis
declarari.

Cum igitur ea quæ in vos commississe conuictus est
tot & tanta sint, Iudices, in quibus quid mali non
inesit? corruptus, assentator, diris obligatus,
mendax, amicorum proditor: omnia insunt
atrocissima: nihil horum defendet, neque
quicquam æqui aut boni respondere poterit. Quæ
autem ego eum responsurum esse audio, sunt illa
quidem infantiæ proxima: sed eum fortasse qui nul-
lam iustam habet excusationem, quiduis necesse est
comminisci. Dicturum audio, eorum me quæ ac-
cusem, socium sibi fuisse, & approbatorem & adiu-
torem omnium: ac deinde repente mutatum, accu-
sare. Quamquam autem actorum illa neque iusta est
defensio, neque conueniens, sed mei quædam accu-
satio (ego enim, ista si feci, nequam homo sum, res
autem propterea nihilo sunt meliores: neque mul-
tis verbis est opus) tamen officij mei esse puto, vtrum
que vobis vt ostendam, & mentiturum eam, si talia
dicet, & legitimam defensionem declinaturum. Quæ
ita fuerit iusta & simplex, si aut non fecisse se quæ
accusentur, ostenderet: aut acta quæ sint, profuisse
reipublicæ. Quorum iste neutrum facere poterit.
Neque enim profectò dicere poterit, expedire vt
Phocenses perierint, vt Pylas Philippus teneat, vt
Thebani sint potentes, vt milites in Eubœa ven-
sentur, vt Megaris infidix fiat, vt pax nullo sit iure iurā-
do confirmata: quibus tum contraria vobis nuncia-
uit, vt quæ & vtilia essent, & futura essent: neque il-
la non esse facta, persuadere vobis poterit, qui vidi-
stis ipsi, & comperta habetis. Reliquum est, nihil i-
storum omnium ad ræc attinere vt ostendam. Vul-
tis igitur me, cæteris omnibus ommissis, vt scilicet a-
pud vos in eos sim inuectus, vt in itinere eos offēde-
rim, vt eis omni tempore sim aduersatus: istos ipsos
producere testes, omnia inter me & illos contraria
esse facta? istos pecuniā cōtra vos accepisse, me recu-
sasse? Videte igitur, quæ in ciuitate fateamini ef-
se væcordissimū, & temeritatis atq; impudētiæ refer-
tissimū? neminē vestrū vel per errore aliū scio dictu-
rum, quā Philocratem. Quem autē omnium clamo-
sissimum, & quælibet clarissima voce pronuncian-
tū, aut amicum vestrū alium eū oīd' ὅτι φήσεν. ἢ φιλοκράτην. τῆνα δὲ φθίζεσθαι μέγιστον ἀπάντων, καὶ σαφέ-
στα-

αἰαπηθήσασα, προσήπει πρὸς τὰ γένητα τῶ ἱερο-
κλεί, & τὴν ξάπτεζαν ἀναξίπτι καὶ εἰ μὴ οὐκ εἰσὶν ἀφείλε-
το ἀπόλειτ' αἱ παροικητικαὶ γὰρ ἡ παροικία τῆ κατὰ
μαίος τοῦ ἐπὶ δυνῆ καὶ αὐτῆς τῆς ἀφ' ἑσπέρου, καὶ ἐν
ἀρχαία λόγος ἐν τοῖς μυθίοις καὶ Διοφάντος ἐν μὴν
ἀπὸ γαίαν, ἀ νυκτὸς μὲν τρεῖς αὐτὸν ἀναγκάσω καὶ καὶ
θετ' αἰαίαν πολὺς λόγος, καὶ πανταχοῦ καὶ τοιαῦτα συνε-
δῶς ἐαυτὰ πεπρωγμένα ὁ ἀγαθὰτος οὐ τοσοῦτο, τολμήσῃ
βλέψῃ εἰς ὑμᾶς, καὶ τὸ βεβιωμένον αὐτῶ βίον, αὐτῆς δὲ
μάλα εἰρεὶ λαμπερῶ τῆ φωνῆ; ἐφ' οἷς ἐγὼ γε ἀποκωλύ-
μα. οὐκ ἴσασι οὐτοῖ, τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς τὰς βίβλους ἀνα-
νώσκοντά σε τῆ μὲν τελευτῆ; & παρὰ ὅταν ἐν διασῆς
καὶ μεθύουσιν ἀφ' ἑσπέρου καλῶν δούλων, καὶ ταῦτα ἵ
ταῖς ἀρχαῖς ὑπογραμμὰ δούλα, καὶ δούλῃ ἢ εἰδῶν δρα-
χμῶν κωπηθῶν ὄντα; τὰ τελευτῆ δὲ, ἐναρχος ἐν χρη-
μοῖς ἀλλοθίοις ὅτι τῶ ξίτραγωνιστῆν ἀγαπητῶς κωρυ-
ξερφόμενοι, ποῖον οὐκ εἰρεὶς βίον; ὅν οὐ βεβιωκῆς ἐπει-
δὲ γε βεβιωμένος σοι, τοιοῦτος φαίνεται. ἀλλὰ δὲ ταῖς
ἐξουσίας ὁδοῖ ἄλλον ἐκεῖνε παρ' ὑμῖν ὅτι κωρητῆς. ἀλ-
λά μὴ πω ταῦτα; ἀλλὰ τὰς μὲν τυρίας μὲν λέγε πρὸς
τον ταυτασί.

Μαρτυρία.

Τοσοῦτον τοίνυν καὶ τοιοῦτον ὄντων, ὡ ἀδρες δικασταί,
ὡν ἀδικῶν ὑμᾶς ἐξελέληκα, καὶ ἐν οἷς τί κερδὸν οὐκ εἰς
δωρεδός, κόλαξ, τὰς ἀρχῆς ἐνοχός, ψεύστης, τῶ οἴλων
προσδοκῆς, πάντα ἐνεστὶ τὰ λεγόμενα πρὸς ἐν οὐδ' οὐδ' οὐδ'
τούτων ἀπολογῆσθαι. οὐδ' ἐξεί δικήμα ἐδ' ἀπλῶ εἰ-
πεῖν ἀπολογία οὐδεμίαν. ἀ δὲ ἐγὼ πέπυσμα μέλλει
αὐτὸν λέγειν. ἐστὶ μὲν ἐγγυτῆτα μανίας. ἐ μὲν ἀλλ' ἴσως
τῶ μηδὲν ἐχόντι δικήμον ἄλλο εἰπεῖν ἀνάγκη πάντα μα-
χανάσθαι. ἀκούω γὰρ αὐτὸν εἰρεῖν, ὡς ἀρα ἐγὼ, πάντων ὡ
κατηγεσθ, κοινῶς γέροντα, καὶ σωήροσε καὶ ταῦτα μοι, καὶ
σωέπρωτῶν αὐτῶ. ἐπειτα ἐξαιρήσει μετὰ βέλτη καὶ
κατηγεσθ. ἐστὶ ἵ ὑπὸ μὲν τῶ πεπρωγμένων, οὐτε δι-
κήμα, ἐπε πρὸς ἡσυχία τῶ ἀπολογία ἐμοῦ μὲν τοῖ
τῆς κατηγεσθ. ἐγὼ μὲν γὰρ εἰ ταῦτα πεπύκηκα, φάωτος
εἰμὶ ἀφ' ἑσπέρου ταῖς πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν βελτίω δὲ τῶ
ἐδὲ πολλοῦ δὲ. οὐ μὲν ἀλλ', ἐγὼ γε οἶμαι μοι προσπιπῶ
ἀμφοτέρω ὑμῖν ὅτι δὲ ἐξῆ καὶ ὅτι ψεύσεται, ταῦτα εἰ
λέγει, καὶ τῶ δικήμα ἢ τις ἐστὶν ἀπολογία φούξει. ἢ μὲν
τοίνυν δικήμα καὶ ἀπλῆ, ἢ ὡς οὐ πεπρωκῆται τὰ κατηγε-
ρημένα, δειξέτω ἢ ὡς πεπρωγμένα συμφέρει τῆ πόλει.
τοῦτον δὲ οὐδέποτε δύναιτ' αἱ οὐδὲ πύσση. ἐπε γὰρ ὡς
συμφέρει δὴ πύ φωκίας ἀπολωλένα, & πύλας φίλων-
πον ἐχέω, καὶ θηβαίους ἰσχυρῶν, καὶ ἐν δούβια στραπωτας
εἶ, καὶ μαγιστῆς ὅτι βουλεύειν, καὶ ἀνάμωτον εἶ τῶ εἰ-
ρήνῃ λέγειν αὐτῶ ἐνεστὶ οἷς τοτε ταναίτια ἀπὸ γαίε
πρὸς ὑμᾶς, ὡς συμφέρωντα καὶ χρησιμόμενα. ἐπε ὡς οὐ
πέπρωκῆται ταῦτα δυνήσεται πύσση τοῖς αὐτοῖς ἐωρα-
κότας ὑμᾶς & εἰ εἰδῶς, οὐκοῦν ὡς ἐ κεκοινώκηκα τῶ
τοῖς μηδενός, λοιπὸν μοι δειξέτω. βούλεσθε οὐκ, ὑμῖν, πάντα
τὰ ἀλλὰ ἀφείρε, ἀ παρ' ὑμῖν ἀπείπον, ἀ ἐν τῆ ἀποδημία
προσέπεσον, ὡς ἀπαντα πύ χρόνον ἠὲ ἀντιπώμα; αὐτοῖς
κωρυξέωμα μὲν τυρίας τουτουσί, ὡς πάντα ταναίτια ἐ-
μοι, καὶ τούτοις πέπρωκῆται καὶ χρησιμόμενα οὐτοῖ μὲν ἐχου-
σιν ἐφ' ὑμῖν, ἐγὼ δὲ οὐκ ἠδέλησα λαβεῖν; θεάσασθε
δὴ τῆνα τῶ ἐν τῆ πόλει φήσασθ' αἱ βεβιωμένον εἰ-
να, καὶ πλείστης ὀλιγωρίας καὶ ἀναδεδείας μεσον; οὐδὲ
στα-

σατ' αὐτὸν εἰπεῖν ὅτι βέλτοιο τῆ φωνῆ; αἰχίνω οἰδὶ ὅτι τε-
 τονί. τίνα δὲ οὐδὲ μὲν ἀπολμον κὶ δειλὸν πρὸς τοὺς ἑ-
 χλοῖς φασὶν, ἐγὼ δὲ δύλαβη; ἐμὲ δὲ ἐν γὰρ πώποτ' ἔτ' ἠνώ
 χλήσα, ἔτα μὴ βελωδῶν ὑμῶν βεβίασμα. οὐκοῦν ἐν
 πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις, ὅσα κίς λόγος γέρονε πρὸς τού-
 των, καὶ κατηγορευῶντος ἀκούετε μου, κὶ ἐλέγχοντος αἰεί
 τούτοις, κὶ λέγοντος ἀπικριε, ὅτι γρημάτα εἰλήφασι, καὶ
 πάντα πεπερασμένα τὰ πρῶτα τῆς πόλεως, καὶ τού-
 των ἐδίδεσ πώποτ' ἀκούων ταῦτα, ἀντίπτεν, ἐδὲ διήρε τὸ
 ζῆμα, οὐδὲ ἐδεδίξαν ἐμῶν. τί ποτ' οὐκ ἐστὶ τὸ αἶπον, ὅτι
 οἱ βελωδῶνται οἱ πάντων ἔργα ἐν τῇ πόλει, κὶ μέγιστον φθὸν
 γράμμοι, ἢ κὶ ἀπολμοτάτου πάντων ἐμῶν, καὶ οὐδενὸς μεί-
 ζον φθονοῦ μὲν. ποσοῦτον ἦ τῶν ταῦτα; ὅτι ταῖς κίς ἰσχυρῶν ἐ-
 σι, κὶ τοῦ ἀντιπῶν ἀδυνάτους, τὸ σωματικῶν πεπερασμένον ἐαν-
 τοῖς τὰ πρῶτα, τὸ πρῶτον ἀντιπῶν τῶν θεασύτητα
 τῶν τούτων τὸ πρῶτον ἀντιπῶν τῶν γλῶττων ἐμπερα-
 τει τὸ ζῆμα ἀγγεῖ. σιωπῶν ποιεῖ. τὸ τοῖνυ τελευ-
 τῶν, ἴσε διήπου, πρῶτον ἐν πειραμαί ὅτι αὐτὸν οὐκ εἰ-
 ἄτε πρῶτον βεβίασεν ὡς εἰσαγγελεῖ με, κὶ γράμματα,
 καὶ ἰκίον. καὶ τοῖ, ταῦτα μὲν ἐστὶ μακροῦν, καὶ πολ-
 λῶν ἀγώνων κὶ λόγων ἀρχὴ ἐκείνη ἢ ἀπλά, ἢ δὲ ἢ ἴσα
 ἴσως ῥήματα. ἀ καὶ ἐχθρὸς ἐωνηδῶν ἀντιπῶν εἰπεῖν
 δυνάμει. ἀδρες ἀθηναῖοι, τοῦ τὸ πρῶτον πάνδε πρῶτον
 ἔστιν οὐ ποσὶ κατηγορεῖ ταῦτα ἐμῶν, ὡν ἀπὸς κοινῶν γέ-
 ρονε καὶ γρημάτα εἰληφέναι φθὸν ἐμῶν, αὐτὸς εἰληφῶς, ἢ
 μὲν εἰληφῶς, τούτων μὲν τοῖνυ οὐδὲν εἶπεν, ἐδὲ ἐφθέρ-
 ξαστο, ἐδὲ ἠκουσεν ὑμῶν οὐδὲ ἀλλῶ ἢ ἠπείλει. ἔτα ἢ ἴσα
 πῶν ταῦτα ὑπὸ αὐτῶ σιωπῶν πεπερασμένον, κὶ δούλας ἦν
 ἔργα ῥήματα τούτων. ἐκίω πρῶτον πρὸς ταῦτ' ἢ ἴσα
 νοῖα. ἀλλ' ἀντιπῶν. ἐπλάμπε γὰρ αὐτοῖς τὸ σωματικῶν.
 ληδορεῖσθαι ἢ ἀλλῶ ἀπὸ, οὐδὲ ἐκώλυεν αὐτὸν οὐδὲ
 βλασφημεῖν. ὁ τοῖνυ μέγιστον ἀπῶντων, κὶ οὐ λόγος ἀλλ'
 ἔργον ἦδη. βελωδῶν γὰρ ἐμῶν τὰ δίκαια. ὡσπερ ἐπρῶτον
 βεβίασεν δις, οὐτῶ καὶ λόγος ὑμῶν δυνάμει πρῶτον
 αἰχίνης οὐ ποσὶ τοῖς λογισαῖς, ἔχων μὲν τυχεῖς πολλοῖς, ἀ-
 πηροῦσε, μὴ καλεῖν ἐμῶν τὸ δίκαιον, ὡς δεδωκό-
 τα δούλας κὶ οὐκ ὄντα ὑποδούλων. καὶ τὸ πρῶτον μὲν
 ὑποδούλων. τί οὐκ ἔτα; τῆς πρῶτον ἐκείνης πρῶτον
 βεβίας, ἢς οὐδὲ κατηγορεῖ δις λόγος, ἐκ ἐβέλετο αὐτῆς
 εἰσέναι πρὸς ταῦτα, ἢς νῦν εἰσέρχεται, ἐν ἢ πάντα τὰ ἀ-
 δικήματα ἐκίω. ἐν ἢ τῆ δις ἐμῶν εἰσελθεῖν, ἀνάγκη πα-
 ρεῖσθαι ἢ τούτων, πάλιν εἰσέναι. ἔτα ταῦτα οὐκ εἶα κα-
 λεῖν. καὶ τοῖ τῆ τὸ ἔργον, ὡ ἀδρες ἀθηναῖοι, ἀμφοτέρῳ ὑ-
 μῶν ἐπιδέκνυσι σαφῶς, κὶ κατηγορεῖ ἐμῶν ἔτα, ὡς τε
 μηδὲν νῦν ὑμῶν δυνάμει ἔχων ὑποδούλων ἀπῶντων αὐτῶ κὶ
 μηδὲν ἀληθῆς ἐργῶντα πρὸς ἐμῶν. εἰ γὰρ εἴχε, τότε αὐτὸν ἐλέ-
 γων, καὶ κατηγορεῖ ἔτα ἔτα. οὐ μὲν δὲ οὐκ ἀπῶντων
 ροῦ καλεῖν. ὡς τοῖνυ ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, καλεῖ μοι
 τούτων τοῖς μὲν τυχεῖς. Μαρτυρεῖ.

Αλλὰ μὲν, ἐὰν γὰρ πῶν τῆς πρῶτον βεβίας βλασφη-
 μῆ πρὸς ἐμῶν, κατὰ πολλὰ οὐκ αὐτὸν εἰκότως ἀκούοντε
 αὐτῶ. οὐ γὰρ ἐγὼ κείνομαι τῆμερον, οὐ δὲ ἐγγεῖ μα-
 τὰ ταῦτ' ὑδὲ οὐδὲ ἐμῶν. τί οὐκ ἔτα ταῦτα, πῶν δι-
 κῶν λόγων ἀπορία; τίς γὰρ αὐτὸν κατηγορεῖν ἔλοιτο κεί-
 νῶν, ἔχων ὅ, πῶν ἀπολογησεται; ἐπὶ τοῖνυ κακείνο
 σκοπεῖτε, ὡ ἀδρες δικασταῖ. εἰ ἐκείνῶν μὲν ἐγὼ, κα-
 τηγορεῖ δὲ αἰχίνης οὐ ποσὶ, φίλιππος δὲ μὲν ὁ κείνων
 εἶτα ἐγὼ μηδὲν ἔχων εἰπεῖν ὡς οὐκ ἀδικῶ, κακῶς ἔλεγον
 τουτονί, καὶ πρῶτον λακίσει ἐπιχειροῦν. οὐκ αὐτὸν
 εἶτα καὶ αὐτὸ τῆ ἀναγκῆσθαι τὸν φίλιππον, εἰ παρ' ἐκείνῳ τοῖς ἐκείνου τίς δυνάμει κακῶς λέ-
 ο 2

A tem? Aeschinem nimirum. Quem autem isti carere
 audacia, & timidum esse ad turbas dicunt, ego autē
 verecundum? me. Neque enim ynquam vobis mole-
 stus fui, aut coegi inuitos. Atqui in omnibus cōciq-
 nibus, quoties de his mētio facta est, & accusantem
 me audistis, & semper istos redarguentem, & palām
 dicentem, eos accepisse pecuniam, & omnia vendi-
 disse negotia civitatis. Quæ isti cum audirent: ne-
 monquam eorum iuit inficias, non os aperuit, nō
 se ostendit. Quæ igitur causa est, vt omnium va-
 cordissimi in ciuitate, & voce amplissima præditi, à
 me omnium timidissimo, & nemine clarius loquē-
 te, tantum superentur? Quia veritas est potens, con-
 trarium infirmum. Conscientia proditorum, eripit
 eis audaciam. Ea linguam reprimat, obturat os, an-
 git, silentium imponit. Postremū autem illud profe-
 ctō nostis, eum, cum nuper legatum ire non sineretis
 clamitasse, diem se mihi dicturum apud senatū,
 & accusaturum: & heu, heu. Atqui illa sunt longo-
 rum & multorum certaminum atque orationum
 exordia: hæc autem simplicia, & duo aut tria circi-
 ter verba, quæ vel heri emptum mancipium pro-
 ferre possit: Athenienses, negotium hoc perindi-
 gū eicit: iste me earū rerū accusat, quarū ipse socius
 fuit: & pecuniam accepisse me dicit, cum ipse acce-
 perit, aut in partem venerit. Horum quidem nihil
 dixit, nec locutus est, nec ex eo quisquam vestrum
 audiuit: sed alia minitabatur. Quamobrem? Quod
 ea à se esse facta sibi conscius erat, & hæc verba fer-
 uiliter reformidabat. Non igitur eō accedebat ani-
 mus, sed resiliēbat: retrahebatur enim à conscien-
 tia, alia verò quædā conuiciari, nemo eum prohibe-
 bat, & maledicere. Quod autē est maximū omnium,
 & non verba iā, sed res ipsa: cū ego vellem, quod æ-
 quum erat, vt bis legatus ieram, sic bis reddere vobis
 rationē: Aeschines multis testib' adductis, ad Ratio-
 num magistrōs accessit, mēque vocari in prætorium
 vetuit, vt qui rationē reddidisset, nec postulari pos-
 sem. Et res fuit per quā ridicula. Quæ igitur illa,
 fuit? cum de priore legatione rationem reddidisset
 quam nemo accusabat: nolēbat denuō in ius veni-
 re de hac, qua nunc reus agitur: in qua omnes iniu-
 riæ inessent. Quod autem ego me bis fuissebam, ex
 eoque & ipsi necessitas imponebatur, se denuō si-
 flendi: propterea citari me non sinebat. Id autem
 factum Athenienses, vtrumque vobis ostendit aper-
 te, tum illum semetipsum damnasse, vt iam nemo
 vestrum eum sine impietate possit absoluerē, tum
 nihil de me veri dicturū. Si enim habuisset, ibi & di-
 cendo & accusando protulisset: non mediūfidius ci-
 tari vetuisset. Hoc à me verē dici vt constet, voca mi
 hi huius rei testes.

TESTES.

Iam si quæ in me conuicia extra legationem dixe-
 rit, multis nominibus eum audire non debebitis.
 Non enim ego sum hodie reus, neque deinceps
 mihi quisquam infundet aquam. Quid igitur aliud
 illa sunt, quàm iustarum rationum inopia? Quis
 enim accusare velit, dum reus agitur, si, quo se
 defenderet, haberet? Illud etiam considerate, Iu-
 dices, si ego ipse reus essem, & Aeschines accusa-
 ret, Philippus autem esset iudex, atque ego non
 negare possem me deliquisse, sed isti maledi-
 cerem & eum exagitare instituerem: nonne pu-
 tatis illud ipsum agrè laturum Philippum, si quis
 apud eum hominibus de ipso benemeritis maledi-
 Conuicia
 Aeschinis
 nō esse au-
 diēda: nec
 credēdum
 testibus,
 aut magnā
 rudini vo-
 cis quic-
 quam con-
 tra cōscien-
 tiam tri-
 buendum.

ceret? Ne igitur vos deteriores sitis Philippo: sed ad ea respondere eum cogite, quorum accusatur. Recita testimonium.

TESTIMONIUM.

Ego igitur integritatis meæ conscientia fretus, & rationem reddendam, & quæ legibus iubentur, præstanda omnia ducebam. Ille contra. Quare qui fieri potest, ut in eodem negotio ego & iste fecerimus eadem? Aut qui convenit isti nunc apud vos ea dicere, quorum me antea nunquam infimulavit? nequaquam certè: sed tamen dicet, nec mehercule iniuria. Scitis enim utique hoc, ex quo nati sunt homines, & iudicia exercentur: neminem unquam, qui crimen fateretur, esse condemnatum: sed frontem perficiat, negant, mentiuntur, causas comminiscuntur, omnia faciunt ne pœnas luant. Quarum rerum nulla vos oportet hodie decipi, sed ex vestra conscientia de causa iudicare: nõ meis aut istius credere sermonibus aut testibus, quos iste paratos habebit ad quid uis testificandum, Philippo præbitore utens. Videbitis autem, quam pro eo sint expeditè dicturi testimonium: neque illud etiam vos moueat, si vox illius clara & magna est, mea verò tenuior. Neque enim de oratoribus, aut orationibus si sapitis, iudicium hodie facietis: sed ignominiam propter res flagitiosè & sceleratè perditas, susceptam in autores re torquebitis, negociis, quæ omnes nostis, examinatis. Quæ igitur illa sunt? quæ vos scitis: neque opus est, ea vos è nobis audire. Nam si ea, quæ vobis pollicitus est, omnia pacem sequuta sunt, tantæque ignavia & timiditate vos esse refertos fatemini, ut, (cum in agro nostro nulli hostes versarentur, cum neque mari oppugnaremur, neque vlla alia calamitas rei publicæ accidisset: sed & annona parvi emeretur, & nihilo peius quàm nunc vobiscum ageretur (etsi præscissetis, atque ex istis prius audissetis, & socios perituros & Thebanos potentes fore, & Thraciam Philippum occupaturum, & in Eubœa castella extructum iri ad vos oppugnandos & omnia quæ facta sunt futura esse, tamen cupidè facturi pacem fueritis: absolute Aeschinem, nec cum tot flagitiis periurium coniungite, neque enim vobis iniuriam facit: sed ego infans, & sum attonitus, qui eum nunc accusem. Sin omnia horum contraria, & multa benigna locuti, Philippum bene velle reipub. Phocenses conservaturum, Thebanorum insolentiam repressurum, quin vltra hæc maiora in vos quàm quæ cum Amphipoli conferenda sint, collaturum, si pacem impetrasset: Eubœam, Oropum redditurum: si hæc inquam locuti & polliciti, omnia fefellerunt, si fucum vobis fecerunt, si vobis tantum non Atticam eriperunt: condemnate, neque ad alias factas vobis contumelias (neque enim ego scio quo illa nomine alio appellanda sint) propter istorum corruptelas, vos diras & periurium domum reportate. Iam illud etiam considerandum Athenienses, quamnam ego de causa istos, infantes si essent, accusare instituissem? nullam enim reperietis. Num suaue est, multos habere inimicos? imò ne tutum quidem. At cum isto aliqua mihi similtas intercedebat? nulla. Quid igitur? de te ipse pertimueras, & propter metum hoc tibi salutis fore putabas? hoc enim eum dicere audivi. At nihil erat periculi Aeschine, nihil peccatum erat, ut tu ais. Nam si hæc dicet, considerate Iudices, si acta eiusmodi fuerunt, ut ego profus infans timerem, ne propter istos mihi periculum esset: quo

Nulla fuit se causam, cur infantes accusaret.

γρημη τόνου υμεις χείεις γρημη φιλιππου. αλλ' εσθ' αν αγωνιζεται, ωδε τουτων αι ακηζετε δπολογεισθ. Δεζε μοι την μαρτυριαν.

Μαρτυρία.

Ουκοιω εγω μηδεν εν τω μηδεν εμαυται συνειδεναι δεινον, και λογον διδοναι, η παντα τα εν τω νομον υπεχεν ωμιλω δειν. ετσι η ταινα πια. πως ουδ ταυτα εμοι η του τω ταυτα πτωρα πωρα η η πως ενει του τω ταυτα. ωδε υμεις λεγειν, α μηδ ηπατο ωρετερον πωποτε, εδαιμωσ δη του. αλλ' υμεις ερει και η δι εικοτας γε. ιτε γδ δη που τω ε, οπ, α ε γρηνασιν αι εροποι, και κεισεις γηνονται, εδεις πωποθι ομο λογων αδικειν, εαλω αλλ' αναχμω τωσιν, αρνουι τα, εδιδοντα, ωροφασεις, πλαιτονται, παντα ποιωσιν, ωδε τε μη δουωα δικη. αν ουδ αν δει ωδε ακουωδω η ημερον υμασ αλλ' α ε αν ιτε αυτοι, τα ωρα γωτα κειναι μη τοις εμοις λογοις, μη ητοις τουτου ωρεσεχεν. μηδε γε τοις μρτυσιν, οις εδαι ετοιμοις εχει μρτυρειν οπου, φιλιππω χρησθαι χρωμωσ: οφειδε δι ως ετοιμοις απδ μρτυρησουσ, μηδε γε ει κελον η μωρα εδαι φεργεται, μηδ ει φαυλον ερω. ου γδ ρητορον, εδε λογων κεισιν υμεις ημερον, επερ ευ φροειτε, ωροσκει ποιειν' αλλ' εσθ' ωρα γωταν, αι ρωσ, και δεινωσ εδπολωστων τλω υπαρχουσιν αι ρηνω εις τοις αιτοις απωσασται. τα πεωρα γωρα απαιτεσ επιεσασθι εζετασωντες. τινω ουδ ει ταυτα; α υμεις ιτε, και ε παρ ημω υμασ ακουσαι δε. ει μη γδ απαιτεσασα υπεχεθ' υμιν εν της ειρλωης, γερωε, και τοσαυτης αναδριασ και κηκιασ ομολογειτε υμεις εη μωσοι, ως τε μητε εν τη χωρα ηη πολεμιων οντων, μητε εν θαλασσης πολιορκουμωροι, μητε εν αλλω μηδενι δεινω της πολεωσ ουσης' αλλα και σιτον ευανον ωνουμωροι, και τα αλλα εδεν χειρον ωραπτοντες η νωω ωροειδοτες και ωρα κηκοτες ωρα τουτων, και τοις συμμωχοις δπολουμωροι, και θηβαιωις ιχωροις ρηουσωμωροι, ε τα εη θρακης φιλιππων ληφωμωρον, η εν διβοια κητασδουα εησωμωρα ορηπηεια εφ υμασ, και παντα α πεωρα κη ρηουσωμωρα' ετα τλω ειρλωω εποιησασθι αγαπητωσ, δποψηφισασθαι αι ρηου' και μη ωρεσ τοσούτοις αι ρηωις, και εηπορκιασ ωροσπησασθαι. ουδεν γδ υμασ αδικει' αλλ' ερω μαγωμα, και τετωφωμαι, νωω κητηροσιν αυτ. ει ε' απωρα τα ταινα πια τουτων, και πολλα, και φιλιπ' εροτα ειποντες, φιλιππων φιλειν τλω πολιν φακειασ σωσεν, θηβαιωις παυσεν της υβρωωσ' επ ωρεσ τουτοις μωζονα, η κητ' αμφιπολιν ευ ποιωσεν υμασ, αν τυχη της ειρλωης ευβοιασ, ωροπον δποδωσεν ει ταυτ' ειποντες και εσωρομωροι, παντα εηπατη κησιν, και πεφανα κησιν, και μωρον ου τλω απτλω υμωσ περηλωται κηταψηφισασθαι και μη ωρεσ τοις αλλωις οις υβρωεσθαι (ου γδ ερω η οιδι, ο, η κη η λεγειν αλλο) και εσθ' αν ουτοι δεδωροδοκησασιν, υμεις τλω αρη και τλω εηπορκιασ οικησθαι απενεγη κησθαι. επ τόνου κη κεινο σκωπειτε, ω ανδρες αθλωαοι, τινωσ ενεικα ερω μηδεν ηδινηκοτων τουτων κητηρορειν αν ωροειλωμωροι γδ δρησεται. ηδυ πολλωις εχρωις εχενωσ δι αυ ασφαλεις. αλλ' υπηρχε μοι ωρεσ τεσσοι απεχθεια πω, ουδεμια. η ουω; ερωβου ωδε σεαυτε, και ελε δειλιασ, ταυτλω ηγηστω σωτηριασ; και γα ταυτα ακηκοσ αυτον λεγειν και τοι, μηδενωσ οητος αισρηνη, δεινωσ, μηδε αδικηματωσ ως συ φησ. ει γδ αυ ταυτ' ερει σκωπειτε ω ανδρες δικασται, η εφ' οις ε μηδωποιω αδικων ερωβουμωλω ερω, μη ελε τουτοις δπολωμω η του-

ή τούτοις προσήκη παθεῖν, τοῖς αὐτοῖς ἠδυσκότηας, ἀλλ' ἄ
 οὐδ' ἄρα ταῦτα, ἀλλ' ὅτι σου κρατηροῦ, συμφορῶν τῶν
 δια. ἵνα ἀργύριον λάβω ὡς δὲ σὺ; καὶ πότερον κρείτ-
 τονίω μοι, ὡς δὲ φιλίππου λαβεῖν τὸ διδόντος πολλοῦ,
 καὶ μηδένος τούτων ἐλαττόν, καὶ φίλον κακείνον ἔχειν ἢ
 τούτους ἢ ἄν ἦσαν φίλοι μοι τῶν αὐτῶν κεκοινωνη-
 κόπ. οὐδὲ γὰρ νῦν ἔχθραν παρ' ἑαυτῶν ἔχουσι πρὸς ἐμὲ.
 ἀλλ' ὅτι τῶν προσεγγυμένων οὐ μετέσχηκα, ἢ ὡς δὲ τού-
 των, ἀφ' ὧν εἰλήφασαι, μεταίτην, κακείνων τὸ ἔχθραν εἶναι καὶ
 τούτοις; καὶ τοῖς αὐτοῖς ἀιχμαλώτοις ἐκ τῶν ἰδίων, τοσοῦ-
 των χρημάτων λιπαράται; μικρὰ δὲ ἀξιοῦ ὡς δὲ τού-
 των αἰσθῶς μετ' ἔχθρας λαμβάνειν; οὐκ ἐστὶ ταῦτα ἀλλ'
 ἀπήγχετα μὴ τάλιθῃ, καὶ ἀπεσχόμην τὸ λαβεῖν, τὸ
 δικαίου, καὶ τῆς ἀληθείας ἐνεκα, καὶ τὸ λοιποῦ βίου νο-
 μίζων ὡς περ' ἄλλοι πινὲς παρ' ὑμῖν, καὶ αὐτὸς, ὡν ὅτι πε-
 κῆς, πρὸς τὴν ἀσπίδα καὶ οὐκ ἀιταλακτέον εἶναι μοι τὴν
 πρὸς ἐμας φιλοτιμίαν, οὐδένος κέρδιος. μισῶ δὲ τού-
 τοις, ὅτι μορθηροὶ καὶ θεοὶς ἔχθρας εἶδον ἐν τῇ προσ-
 βεία, καὶ ἀπεσέρηναι καὶ τῶν ἰδίων φιλοτιμιῶν, ὅτι τὴν
 τούτων δωροδοκίαν, πρὸς ὄλιον δουλοπρεπὲς ὑμῶν τὴν
 πρὸς ἐμὴν ἐχθρότητα, κρατηροῦ δὲ νῦν, καὶ ὅτι τὰς δι-
 δωκάς ἤνω, τὸ μέλλον προσεγγυμένος, καὶ βουλομένος
 ἀγῶν καὶ δικασθῆναι μοι διωρεῖσθαι παρ' ὑμῖν, ὅτι τὴν
 πρὸς ἐμὴν καὶ τούτοις πρὸς ἀπείθειαν. καὶ δίδωκα, δίδωκα
 (ἐρήσειται γὰρ ὡς ἀδελφοὶ δικασθῆναι πάντα ἀφ' ἐμοῦ πρὸς ὑ-
 μῶν) μὴ τότε μὲν τούτοις συνωπιασάσθαι με τὸν μη-
 δοποιῶν ἀδικουμένῳ νῦν δὲ ἀιταλακτέον ἦτε. πάντα
 πασι γὰρ ὡς ἀδελφοὶ ἀβελήτοι, ἐκλελυθῆναι μοι δοκεῖτε, καὶ
 παθεῖν ἀιταλακτέον τὰ δεινὰ. ἐτέροις δὲ παρόντας ὄσον-
 τες οὐ φυλάττετε, οὐδὲ φροντίζετε τῆς πόλεως, πάλαι
 κατὰ πολλοὺς καὶ δεινοὺς ἔσποισ ἀδικουμένων, οὐκ οἴεσθε
 δεινὸν εἶναι καὶ ὑπερφύεις; (καὶ γὰρ εἰ π σιωπῶν ἐγνώκειν,
 νῦν λέγειν ἔξαρμα) ἴτε δὴ πρὸς πυδοκλία τοῦτοῖ,
 τὸν πυδοκλέου. τούτω παρὶ φιλοτιμίας ἐμερῆ-
 μιν ἐγὼ καὶ ἀπὸ ἐμοῦ καὶ τούτω γέγονεν, εἰς τὴν ἡμέ-
 ραν ταύτην, οὐδέν. εἶδ' ἐμὲ ἔπειτα με νῦν ἀπαντῶν,
 ἀφ' οὗ πρὸς φιλίππου ἀφικταί, καὶ ἀναλακτέον πού σι-
 τυχεῖν, ἀπεπείδησεν ὁ δέος, μὴ πρὸς αὐτὸν ἰδὴ λαοῦντα
 ἐμοί, μετὰ τὴν αἰχίνου πρὸς ἐμὴν τὴν ἀγροῦν κύκλῳ, C
 β. υλδεται, καὶ σκοπεῖ, ἐκούσθαι δεινόν, ὡς ἀδελφοὶ ἀβελή-
 τοι, καὶ χέλιον, τοῖς μὲν τὰ φιλίππου πρὸς ἀγροῦντα ἢ ἡ-
 μῶν πρὸς ἀβελή, οὕτως ἀκρεβῆ τὴν παρ' ἐμὴν
 πρὸς ἐμάς, αἰσθῶν ὑπερφύεις, ὡς ἐκαστον ὡς ἐρα-
 νει παρεστῆκός, ἀπὸ, μὴ δὲ ὡν ἀπ' ἐμάς πρὸς ἐμὴν. μηδὲν
 ἢ γὰρ ἐμὴν λήσων ἀλλὰ φίλους τὸ νομίζων οὐκ ἀπ' ἐμὴν
 δοκῆ, καὶ μὴ φίλους ἀσάτως, τοῖς δὲ πρὸς ὑμῶν ζῶσι,
 καὶ τῆς παρ' ὑμῶν πρὸς γλιχομένους, καὶ μὴ πρὸς ἐμὴν
 κόποι ταύτην, τοσαύτην κωρότητα καὶ τοσοῦτο σκοτός
 παρ' ὑμῶν ἀπαντῶν, ὡς τὸ πρὸς ἀληθείας τούτοις ὄξισου
 νῦν ἐμὲ ἀγροῦντα καὶ ταῦτα παρ' ὑμῖν, τοῖς ἀπαντῶν εἰ-
 δεῖσθαι. βούλεσθε οὐκ εἰδέναι καὶ ἀκούσθαι τὸ τούτων αἰ-
 πον; ἐγὼ δὲ φράσω. ἀξιοῦ ἢ μηδὲν ἀχθεσθαι μοι λέγοντι
 τάλιθῃ, ὅτι ἐμὴν ὡς ἐμὴν ἐμὴν ἐμὴν ἔχων καὶ ψυχῆ
 μίαν, παντὶ θυμῷ καὶ φιλεῖ τοῖς ἐαυτὸν εὖ ποιοῦν-
 τας, καὶ μισεῖ τοῖς πάντας. ὑμῶν ἢ ἡμεῖς, πρὸς τὸν
 μὲν, ἔτε τὸν εὖ ποιοῦντα τὴν πόλιν, αὐτὸν δὲ ποιεῖν ἢ
 γαίτε, ἢ τὸν κακῶς ἀλλ' ἔτε ὅτι ἐμὴν πρὸς ἐμὴν
 πρὸς, ὡς ὡν ὡς γὰρ πολλαί, ἐλεος, φθόνος, ὄργη.
 γαίτε, ἢ τὸν κακῶς ἀλλ' ἔτε ὅτι ἐμὴν πρὸς ἐμὴν

pacto eos tractari conueniat. qui ipsi deliquerunt?
 Verum non propter hæc, sed cur te accuso? Per ca-
 lumniam nimirum, vt abs te nummos extorqueam?
 vtrum autem præstabilius mihi fuisset, à Philippo
 accipere multum largiente, & nemine istorum mi-
 nus, & amicū etiā illū habere, & istos? (essent. n. essent
 amici mihi, si in earundem rerum societatem ve nif-
 sem. Neque enim nunc paternas inimicitias exer-
 cent mecum: sed propter actorum communitatem
 recusatam (an ab istis aliquid de acceptis emendica-
 tem, tum illius, tum istorum suscipere inimicitias?
 cum captiuos priuatis sumptibus tanti redemerim,
 pauca turpiter ab istis velle capere & per simulta-
 tem? Non ita sunt hæc. Sed & vera renunciaui, & à
 corruptelis abstinui, propter iustitiam & veritatem
 & vitam reliquam: existimans fore, vt mihi, quem
 admodum & aliis quibusdam apud vos, si bonus
 vir essem, honos haberetur: neque commutandum
 esse mihi vestri studium vlllo emolumento. Istos
 autem odi, quòd improbos esse, & sacrilegos, in le-
 gatione animaduerti: & per istorum corruptelas, e-
 tiam priuato in eo honore sum spoliatus, cum vos
 toti legationi succenseretis. Accuso autem nunc,
 & rationem reddi postulo, propter curam rerum fu-
 turarum: & lite iudicioque declarari volo apud vos,
 ea quæ à me & ab istis facta sunt, inter se pugnare o-
 mnia. Et vereor, vereor (dicā. n. iudices, quicquid
 sentio, apud vos) ne tum me quoque eodem cum i-
 stis retu implicetis, criminis omnis experte: nūc autē
 nimium ius negligentes, & supini. Prorsus enim,
 Athenienses, dissoluti mihi esse videmini, & eò vf-
 que differre feueritatem, dum in mala incidatis: qui-
 bus dum alios conflictari videris, non cauetis, neq;
 mouemini, tamen si res publica multis iam diu, & di-
 ris modis lædatur. An non graue ac penè incredibi-
 le videtur esse vobis: (Est enim aliquid reticere sta-
 tueram, nunc tamen facere non possum quin elo-
 quar) Nostis vtique Pythoclem istum, Pythodori F.
 cum eo ego coniunctissimè vixi, neque vlla inter me
 & illum in hunc vsque diem extitit offensio. Is nunc
 deuitat occursum meum, ex quo ad Philippum pro-
 fectus fuit. Et sicubi mecum congregari necesse ha-
 bet, resilit statim, ne se quis mecum videat collo-
 quentem. Cum Aeschine autem circunquaue o-
 bit forum, & deliberat, & meditat. Per acerbum
 profectò est. Athenienses, & indignum, in eos qui
 colere Philippum instituerunt, adeò excitatos eius
 in vtranque partem esse sensus, vt quisque putet, tan-
 quam eo semper assistente, ne vllum quidem suum
 hic factum clam fore: sed & amicos existiment, qui
 illi placuerint, & inimicos similiter: iis autem qui ad
 nutum vestrum viuunt, & honorem à vobis expe-
 tunt, eumque nullo emolumento commutatum vo-
 lunt, tantum surditatis, & tantum tenebrarum à
 vobis occurrere, vt ego nunc ex æquo cum nefariis
 istis dimicem: idque apud vos, quibus nota sunt
 omnia. Vultis igitur nosse & audire huius rei cau-
 sam? Dicam equidem. Peto autem, ne quid dicenti
 mihi verum succenseatis. Ille vnum habet corpus
 & vnum animum: toto pectore & amat bene de
 se merentes, & odit aduersarios. Veltrūm autem
 singuli, primū nec bene merentes de republica,
 bene de se mereri putāt, nec malè merentes: sed alia
 singulis maiori curæ sunt, per quæ sæpe abducimini
 ab officio, vt misericordia, inuidia, iracundia, sup-
 plicibus gratificando, aliis rebus infinitis. Nam vt
 alia effugias omnia, nunquam tamen eos effugies,

Reprehen-
 sio negligē-
 tiae magi-
 stratum:
 & vigilan-
 tiae Philip-
 pi commē-
 moratio.

Dehortatio à misericordia, per contumeliam, ab infamia, atque periculo.

qui neminem talem esse velint. At singulatim ita commissis delictis, paulatim progressa, vniuersè tandem cedunt in reipublicæ detrimentum. Quale nihil hodie vobis committendum est, Athenienses: nec dimittendus is, qui tantis vos affecit iniuriis. Quæso enim vos, qui de vobis sermones erunt, si istum absoluetis? Athenis legati ad Philippum ierunt quidam: Philocrates, Aeschines, Phrynon, Demosthenes. Quid tum? Hic præterquam quod nihil ex legatione accepit, captiuos priuatis sumptibus redemit: ille, qua pecunia vendiderat negocia ciuitatis, ea passim scorta emit, & pisces: & sceleratus ille Phrynon filium ad Philippum misit antequam in album virorum inscriberetur: Demosthenes nihil vel reipublica, vel se indignum fecit. Atque idem, cum & edilitates obiret, & triremes instrueret, etiam hos sumptus vltro faciendos existimauit, vt captiuos redimeret, neque vllum ciuium propter egestatem in ærumna esse pateretur: ille, tantum abstulit vt vllum de suo captiuum redimeret, vt totam prouinciam & amplius decies mille milites probè instructos, & simul plures mille equitibus è nostris sociis, vt captiuus Philippi fieret, adiutor fuerit. Quid igitur secutum est? Athenienses, cum is esset in iudicium adductus, olim norant. Quid autem? Eos qui pecuniam acceperant, & munera, qui probris affecerant semetipsos, Rem publicam, suos liberos dimiserunt: eos tum sapere, tum bene actum iri cum reipublica putarunt. De accusatore autem quid? esse attonitum, ignorare ingenium ciuitatis, non habere quod suos nummos abiciat. Ecquis, Athenienses, in hoc exemplum intuens, iustum se præbere volet? quis gratis agere legatum? si nec accipere, nec quam ij qui acceperint, plus apud vos inuenire fidei licebit? quare nõ modo iudicium de istis, hodie facitis, non: sed & legem sancitis istis in omne æuum, vtrum propter pecuniam flagitiosè legati omnes hostium vtilitatibus seruire debeant: an gratuito & sine corruptelis agere quæ vobis sunt vtilissima? Ac de cæteris nullo teste vobis est opus. A Phrynone autem missum esse filium vt constet, voca mihi testes.

T E S T E S.

Timarchi accusatiorem exagitat: & refutat argumentum de inuitatione legatorum, distinctione temporum.

Hunc non accusauit Aeschines, quod suum filium ad probrum misit ad Philippum: sed si quis adulescens, aliis forma præstantior, non cauens illam ex facie nasci solitam suspicionem, liberius postea vixit: cum impudicitia accusauit. Verum iam de inuitatione ac decreto vt dicam, faciendum est, parum enim abstulit, quin ea prima legationis acta, quæ me vobis in primis referre oportet, præterirem. Ego cum Senatûs cõsultum scriberem: ac rursus apud populum (cum quidem iis concionibus, in quibus de pace deliberatum erat, nihil dum neque de rationibus istorum, neque de iniuriis constaret) consuetudinis iure vsus, & laudavi istos, & in curiam inuitavi. Ac mehercule & Philippi legatos hospitio excepi, idque, Athenienses, omnino splendide. Nã cum viderẽ eos illic etiam eã rē gloriæ sibi ducere, vt beatis & splendidis: statim dixi me primum eis superiorem esse oportere, & magnificentia antecellere. Ea igitur iste nunc afferet & recesabit: ipse, inquiet, laudauit nos, & ipse legatos cõuiuio excepit: neque tempus illius facti distinguet. Facta aut illa sunt, antequam reipublica quicquam detrimenti cepisset, antequam palam factum esset, istos se vendidisse: cum legati primum recens aduenissent, & populo audiendum esset

τοὺς γράσαντες ὅτε ἀπὸ μὲν ἡκονοὶ κερσεβείας τὸ πρῶτον, ἀποῦσται ἢ εἴδει τὸν δήμον πὶ λέγουσιν. εἰ δὲ πῶ ἢ εἴδει

τοὺς πῶν οὐ διαβόλαια, ἢ εἴ εἰς ἐκείνου τούτου ἀμάρτυρα, καὶ μικρὸν ὑπορρέουσα, ἀθροῦς τῆ πόλει βλάβη γίνεται. ὡν μὲν δὲ ἀδελφοὶ ἀδελφοὶ, πάθητε τῆ μερῶν, μὲν δὲ ἀπὸ τῆ πόλεως, εἰς ὑμᾶς τῆλικα ἔτι ἠδύκεια. καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς τις ἐστὶ λόγος, καὶ ὑμῶν, εἰ τὸν ἀφήσετε ἀδελφῶν ἐκέρσε βόλαια πινες ὡς φίλιππον τῆτον, φιλοκράτης, αἰχίνης, φρεῶν, δημοσίου, πῶ οὐκ ὀκνῶ, καὶ τὸ μὲν δὲ ἐν τῆ κερσεβείας λαβῆν, τὸς αἰχμαλώτους ἐν τῆ ἰδίων ἐλύσατο ὅ, ὡν τὰ τῆ πόλεως κερσεβείας χρημάτων ἀπέδοτο, τούτων πόνας ἠγόραζε, καὶ ἰχθὺς κερσεβείας, καὶ ὀκνῶ, τὸν ἦν ἐπεμψεν φίλιππον κερσεβείας ἀδελφῶν ἐγγράφῃ, ὁ μαρὸς φρεῶν ὅ δὲ ἐδὲν ἀνάξιον οὐτε τῆς πόλεως, οὐτε αὐτῆς διακέρσεβείας, καὶ ὀκνῶ, χρηρῶν καὶ ἐπιμαρῶν ἐπὶ καὶ ταῦτ ὡς δὲ εἶν ἐδελον τῆς ἀναλίσκεν, λυεῖσθαι τοὺς αἰχμαλώτους, μὲν δὲ ἐν συμφορᾷ τῆ πολίτην δὲ ἐν δειαν κερσεβείας, ὅ, τοσούτου δὲ τῆ ὑπαρχόντων πῶ αἰχμαλώτων σωσῆ, ὡς δὲ ὅλον τῶτον, καὶ πλείους ἢ μυριάς μὲν ὀπλίταις, ὁμῶς δὲ πλείους ἢ χιλίους ἰππέας τῆ ὑπαρχόντων συμμάχων ὅπως αἰχμαλώτοι γίνον. φίλιππον συμπαρεσιδύασε, πῶ οὐκ ὀκνῶ, ταῦτα ἀδελφοὶ λαβόντες. ἢ δεσταν μὲν γὰρ πάλαι τῆ τοὺς μὲν κερσεβείας εἰληφῶτας, καὶ δωρεῶν, καὶ καταγκυλάτας ἑαυτοῖς, τῶ πόλιν, τοὺς ἑαυτῶν πῶδας ἀφίεσαν, καὶ νοῦν ἔχεν ἠγοῦσθαι, καὶ τῶ πόλιν διδιδυεῖσθαι, τὸν ἢ καταγκυλάτας πῶ: ἐμβεβροστέεισθαι, τῶ πόλιν ἀγορεῖν, οὐκ ἔχεν ὅποι τὰ ἑαυτῆ ρίπτει, καὶ τῆς, ὡ ἀδελφοὶ ἀδελφοὶ, τῆ τῆ ἰδίων τὸ κερσεβείας, δικαίον αὐτῶν κερσεβείας ἐδελέσει, τῆς κερσεβείας κερσεβείας, εἰ μὴτε λαβῆν, μὴτε τῆ εἰληφῶτων ἀξιοπιστότερον παρῶ μὲν εἶ, δοκεῖν ὑπαρξῆς, ὡς τε οὐ μόνον κερσεβείας τῆ μερῶν, οὐ, ἀλλὰ καὶ νόμον τούτοις τίθεσθαι εἰς ἀπαντα τὸν μὲν ταῦτα χρόνον, πότερον κερσεβείας ἀγορεῖς ὑμῶν τῆ ἐγγράφῃ κερσεβείας ἀπαντας κερσεβείας, ἢ κερσεβείας ὑμῶν τὰ βέλπετα ἀδελφῶν κερσεβείας, ἀλλὰ μὲν κερσεβείας μὲν τῆ ἀλλων, οὐδεὶς κερσεβείας κερσεβείας, ὡς ἢ τὸν ἦν ἐπεμψεν ὁ φρεῶν, κέραι μοι τούτων τοὺς μάρτυρας.

Μάρτυρες.

Τούτων μὲν τῶν κερσεβείας, ὅτι τὸν ἀπὸ πῶδας ἐπὶ αἰχμή κερσεβείας φίλιππον ἐπεμψεν. εἰ δὲ τις ὡν ἐφ' ἡλικίας, τῶ ἰδίων ἐτέρου βελίππον, μὴ κερσεβείας ὀκνῶ, ἐκείνης τῆς ὀφείας ὑποψίαν, ἰταμώτερον τῆ μὲν ταῦτα ἐκέρσεβείας βίαι, τῆτον ὡς πεπορῶ μὲν κερσεβείας. φέρε δὲ κερσεβείας τῆς ἐστῆσεως καὶ τῆ ψήφισματος εἶπω, μικρῶν γὰρ, ἀ μάλιστα με δεῖ κερσεβείας εἰπεῖν, παρῶ δον. τῆ κερσεβείας ἐκείνης κερσεβείας, γράφων τὸ κερσεβείας ἐγῶ, καὶ πάλιν ἐν τῶ δήμῳ, τῆς ἐκκλησίαις, ἐν αἷς ἐμέλλετε βουλεύεσθαι, καὶ τῆς εἰρήνης, εἰδεὶς ἔτε λόγου πῶ παρεστῆτον, οὐτ' ἀδικήματος ὅτιος φανερεῖ, τὸν νόμον ἐδος ποίων, καὶ ἐπήνεσα τούτοις, εἰς τὸ κερσεβείας ἐκέρσεβείας, καὶ νῆ δὲ ἐγῶ γὰρ, καὶ τοὺς κερσεβείας φίλιππον κερσεβείας ἐκέρσεβείας, καὶ πῶν γὰρ, ὡ ἀδελφοὶ ἀδελφοὶ, λαμκωρεῖς, ἐπεῖδὲ γὰρ ἐώρεση αὐτοῖς, καὶ ὅτι τοῖς τοιοῦτοις ἐκεί σερμυνομόνοισ ὡς δὲ δαίμονας εἰ λαμκωροῖς δὲ δὲ ἠγοῦμῶν ἐν τούτοις κερσεβείας αὐτοῖς κερσεβείας δὲν αὐτῶν, καὶ μεγαλοψυχότερος φανερεται. ταῦτα δὲ παρέξεται νῦν εἰδῆ λέγων, ὡς αὐτῆς ἐπήνεσεν ἡμᾶς καὶ αὐτῆς εἰς τὰς κερσεβείας τῶ, πότε οὐ διοκῶν, ἐστὶ δὲ ταῦτα κερσεβείας τῶ πόλιν ἠδύκεια π, καὶ φανερεῖς τούτοις κερσεβείας αὐτοῖς.

συνε-

συνεργόν δῆλος ἔστι φιλοχάρης, οὐτ' ἐκείνος τοιαῦτα
τα γράφων. αὐτὸ δὴ ταῦτα λέγει μὲν ἀπὸ τοῦ χρόνου,
ὅτι τῶν ἀδικημάτων εἰσὶ παλαιότερα. καὶ ταῦτα δ', οὐδὲν
ἐμοὶ πρὸς τοὺς οἰκείους, οὐδὲ κοινὸν γέροντα. λέγει τὴν
μῆντιαν.

Μαρτυρία.

Ἰσως τοίνυν ἀδελφός αὐτῶν συνερεῖ, φιλοχάρης καὶ ἀφρό-
βητος, πρὸς οἷς ἀμφοτέρους ὑμῖν, πολλὰ καὶ δίκαια ἐ-
στιν εἰπεῖν. ἀνάγκη δ' ἔσθ' ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, καὶ παρρησίας
δραλεθλίωσιν, μηδὲν ὑποσελλόμενον. ἡμεῖς ἀφρόβητοι, ὅ-
σιν φιλοχάρης, ἴσμεν σὲ μὲν τὰς ἀλαβαστροθήκας γρά-
φοντα, καὶ τὰ τυμπάνα, τοῦτο δ' ἡραμματαίης, καὶ τοῖς
τυρόντας ἀποφάσι. καὶ οὐδεμίαν κακίαν ταῦτα. ἀλλ'
οὐδὲ στρατηγίας γὰρ ἄξια. φρεσὶ βλαβίων, στρατηγῶν, τῶν με-
γίστων τιμῶν ἠξιώσασιν. εἰ τίνω μηδὲν ὑμῶν ἠδίκησε μη-
δέως. οὐχ ἡμεῖς χάριν ὑμῖν οὐδεὶς, ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῖν δι-
κῶς ἀπέχρησται τούτων. πολλοὶ γὰρ ὑμῶν μάλλον ἀξίους
τιμωρεῖσθαι, παρ' ἡμῶν. ὑμεῖς ἐσεμνύνοντες. εἰ δὲ δὴ
καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἐπιμύθετε, ἠδίκηκε τις ὑμῶν, καὶ ταῦτα
τοιαῦτα. πόσω μάλλον ἀμισοῖσθε δικαίως, ἢ σωζοῖσθε; Β
ἐγὼ μὲν οἶμαι πολλὰ βιάσονται τοίνυν Ἰσως, μεγαλό-
φωνοι καὶ ἀναιδέες ὄντες, καὶ τὸ συγγνώμη ἀδελφῶν βοη-
θεῖν, πρὸς ἐπιλήφους. ὑμεῖς δ' ἠμῶν τὰδε. ἐκείνο ἐνδυ-
μούμενοι, ὅτι τοῦτο μὲν τούτου πρὸς ἡμῶν φρονήσιν ὑ-
μῖν ἢ τῶν νόμων, καὶ ὅλης τῆς πόλεως, καὶ ὡς πάντα,
τῶν ὀρκῶν, οἷς αὐτοὶ κέθησθε ὁμομηκότες, καὶ γὰρ εἰ τινων
δεδύλωται τοῦτο ἢ σόξεν. πότῃ δ' ἀδικῶν φαίνε-
ται τὴν πόλιν, ἢ καὶ ἀδικῶν, σκοπεῖτε. εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδι-
κῶν, κατὰ νόμον δέειν. εἰ δ' ὅλως καὶ ὅποιον ἐπιτρέψιν
δεδύλωται, οὐ γὰρ ἐκρύβδλω ὅστις ἢ ψήφος, λήσει τοῖς
θεοῖς. ἀλλὰ καὶ τὸ, καὶ πᾶντων ἀρετῶν ὁ τιθεὶς τὸν νό-
μον εἶδε, τὸ κρύβδλω ψήφισσιν. ἀλλὰ τῶν τούτων μὲν
ἕδεις εἴσεται πνεύματα κεχαρισμένων ὑμῶν. οἱ θεοὶ δὲ
εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸν μὴ τὰ δίκαια ψήφισσιν ἰδόν.
παρ' ὧν κρεῖττον ὅστις ἐκείνῳ τὰς ἀρετὰς ἐλπίδας τῆς
πατρίδος καὶ αὐτῶν, τὰ δίκαια γνόντα, καὶ τὰ πρὸς ἡμῶν,
ἀξιολογεῖσθαι, ἢ τὴν ἀφαιρῆ καὶ ἀδίκην χάριν τοῦτο
καταδέσθαι, καὶ ἀφαιρῆ τῶν, ὅς αὐτῶν εἰσὶν καταμα-
ρτυρήσει. τίνα γὰρ αἰγίην μῆντιαν μείζονα ὡς ἀδικῶν
τῆς πολλὰ καὶ δεινὰ πεπρασθέντα σοὶ, ἢ σε καὶ σεαυτῶν;
ὅς γὰρ ἀήθης χεῖρα τὸν φανερόν τι ποιεῖσαι, βουληθέντα
τῶν σοὶ πεπρασθέντων μὲν, πηλικαυτῆ καὶ τοιαύτη συμ-
φορὰ ἀεὶ βαλεῖν. δῆλον ὅτι δεινὸν αὐτὸν παθεῖν σαυ-
τὸν ἠλπίσεις, εἰ πύθονθ' οὗτοι τὰ πεπρασθέντα σοὶ. τῆ-
το τίνω, ἀπὲρ ὑμεῖς δὲ φρονήτε, καὶ αὐτῆ συμβήσε-
ται τούτῳ πεπρασθέντα οὐ μόνον κατὰ τῆδ', ὅτι παρ' ἡμῶν
γεδεις σημεῖον ὅτι τῶν πεπρασθέντων μὲν ἀλλ' ὅτι καὶ κα-
τηγορῶν, ἐκείνοις τοῖς λόγοις εἶπεν, ὅτι κατ' αὐτῆν ἰδὼ ὑ-
παρῆσαν. ἀλλὰ ὡς εἶπες σὺ δίκαια, ὅτι τῶν ἡμεῶν ἐκείνους
ταῦτα δῆπου ταῦτα καὶ καὶ σοὶ πρὸς ἡμῶν τοῖς ἄλλοις
ἰσχυρῶν. ἔλεγε τοίνυν τότε πρὸς τοὺς δικαστὰς, ὅτι δ' ἀπολο-
γησεται δὲ δημοσθένης ἑστὶν αὐτῶν, καὶ κατηγορήσει τῶν ἐ-
μοὶ πεπρασθέντων μὲν. εἴτα αὐτὸ ὑμῶν ἀπαγάγη τὸ λόγῳ,
νεανίδεσθαι, καὶ ἀφαιρῆ ἐρεῖ πᾶσι; τίς τοῖς δικαστὰς ἀπα-
γαγῶν δ' ἀπὸ τῆς ὑποδέσεως, ἀγρόμην τὸ πρῶτον αὐτῶν
ὑπελόμηνος μὴ σὺ γὰρ ἀλλ' ὑπερῶν ἀγανίση, ἑστὶν τούτων
ἀπολογεῖται. τότε δ' ἠμῶν ἐκείνους, ὅτι κατὰ
γορεῖν καὶ λέγειν ὅτι ἐβούλου. ἀλλὰ μὲν, καὶ ὅτι τοῖς
δικαστὰς ἔλεγε. οὐδένα μῆντιαν ἔχων, ἐφ' οἷς ἐκείνους, τὸν ἀποφάσι
κατὰ νόμον ὡς ἀδικῶν.

A quid dicerent: cum nondum vel istum patrocinari
Philocrati, vel illum talia esse decreturū, constaret.
Si igitur talia dixerit, mementote temporum, quae
iniuriis antecesserunt. post autem nulla mihi cum
istis familiaritas aut societas intercessit. Recita testi-
monium.

TESTIMONIUM.

Fortassis autem frater ei patrocinebitur Philochares
& Aphobetus, quorum utriusque multa & aequa respō-
dere poteritis. Necessae autem est, Athenienses, li-
berè loqui, nihilque dissimulare. Nos Aphobete, &
tu Philochares, scimus te quidem alabastrothecas
pingere solitum, & tympana: illos verò notarios &
vulgares fuisse homines. Atque hæc ut ab omni
sunt improbitate remota, sic neque imperij dignita-
tem merentur. Legationibus, imperiis, maximis ho-
noribus vos ornauimus. quòd si nemo vestrum quic-
quam delinqueret: non nos merito vobis vlllo no-
mine, sed vos nobis de his iure gratiam haberetis.
Multis enim honore quàm vos dignioribus prateri-
tis, vos extulimus. Sed si quis vestrum in illis ipsis,
qui vobis habebantur, honoribus deliquit, idque tā-
ta in re: quanto magis odio quàm conseruatione di-
gni estis? multò equidem opinor. Vim autem for-
tasse facient, ut homines vocales & impudentes, at-
que illa re freti: non vitio vertèdum, fratri capitulari,
vos autem nolite succumbere: illud cogitantes, con-
uenire illis, ut istum curent vobis, ut leges & totam
republicam, & prater omnia, iusturandum,
quo dato ad iudicandum sedetis. Quòd si roga-
runt vestrum aliquos, ut illum seruaretis, illud
considerate: vtrum ita rogarint, si insons reperir-
retur: an, si in rempublicam iniurius? Si insons: &
ego censeo. Sin omnino, quicquid deliquisset: id
rogarunt, ut nullum periculum recusaretis. Non
enim si occulta suffragia sunt, latebunt deos, sed &
hoc vidit, & omnium rectissime prouidit legislator,
ut clam suffragia ferrentur. Cur? ut nemo reorū sci-
ret, quis ei esset gratificatus: sed dii sciret, & numen,
eum qui iniqua pronunciasset. A quibus praestabi-
lius est, singulos sibi & liberis, iusta quae sunt pro-
nunciando, spem bonam reservare, quàm obscuram
& incertam gratiam istorum captare, & absoluerè
istum, qui in se ipse dixit testimonium. Quo enim
alio maiore teste probem Aeschine, te multa, &
non ferenda in legatione designasse, quàm te
teste contra teipsum? Quòd enim eum, qui
aliquid eorum quae in legatione egisti, palam fa-
cere voluit, in tantam & talem calamitatem conii-
ciendum esse censuisti: ex eo constat, pessimè te-
cum actū iri te putasse, si tua facinora iudices com-
perissent. Illud igitur eius factum in eius fraudem, si
sapitis, esse factū intelligetis: nō ed dūtaxat, quòd in-
gens signum est, qua ratione legationem obierit: sed
quòd in accusando, ea verba protulit, quae nūc in eū
possint retorqueri. Quòd n. ius accusando Timar-
cho constituit: idē etiā ab aliis vsurpatū in te valere
debebit. Tū autē dicebat ad iudices: Defendat eum
Demosthenes, & meā legationē accusabit: & si vos
à causa abduxerit, strenuè declamabit, & passū ia-
tabit: quòmodo? quid? Abdaxi à causa, iudices, & sur-
repto eis negocio abij. Nequaquā verò sed quib. de
reb. cōtrouersia est, ad eas respōdet. Tū igitur cum
illū accusares, criminari tibi & dicere licebat, quic-
quid libebat. Quī & ad iudices dicebas te, qui nul-
lū actionis tuae testē haberes, ipsū hominē habere.

Deprecationi fratrum Aeschinis, non relinquendum esse locum.

Rursus accusatione Timarchi inuidiosè exagitat, & dicta quadā in aduersariū retorquet.

*Quam populi sermo celebrat creber, irrita nunquam
Fama cadit penitus: dea quadam cum sit & ipsa.*
Atqui & te Aeschine hi oēs dicūt ex legatione accepisse pecuniā. Itaque in te quoq; illud, profectō valet:
*Quam populi sermo celebrat creber, irrita nunquam
Fama cadit penitus.*

Nam quōd te longē plures quam illum criminantur, id cuiusmodi sit, considera. Timarchum, ne finitimi quidem omnes norant. Vos autem legatos, nemo vel Græcorum, vel Barbarorum est, qui pecuniā accepisse ex legatione non dicat. Quare si fama verax est: contra vos etiam valet vulgaris ille rumor: cui fidem esse habendam, quædam dea cum sit & ipsa. Et sapientem fuisse poetam versuum autorem, tu ipse definiisti. Præterea collegit iambos, si diis placet, & prolixè recitavit, veluti:

*Malam improborum consuetudo cui placet,
Is qui fiet vir, non rogo: sciens satis
Sodalium illum convenire moribus.*

Eum igitur qui ad gallos gallinaceos ingreditur, & cū pittalaco obambulat, & eius generis alia cum dixisset: ignoratis, inquit, cuiusmodi sit existimandus. Proinde & in te iam isti mihi nunc erunt opportuni, Aeschine: quos si ad iudices dicam, rectè convenienterque dicā: cui consuetudo placet Philocratidis, & eadem obeundæ legationis ratio: de eo nihil rogo: pecuniam eum accepisse sciens, vt Philocratem, qui constitetur. Cum autem orationum scriptores & sophistas alios cognominet, atque exagitare studeat: eum ipsum talem esse cōstabit. Hi enim iam bi è Phœnice sunt Euripidis: quā fabulam nunquam vel Theodorus, vel Aristodemus egit: apud quos iste tertias partes actitavit: sed Molon representavit, & quispiam fortassis alius veterum histriionum: Antigonom autem Sophoclis sæpe Theodorus, sæpe Aristodemus egit: in qua factos iambos præclarè & vobis utiliter, quos sæpe iste recitavit, & in promptu habet, prætermisit. Nostis enim hoc scilicet, in omnibus fabulis Tragicis, eximium veluti præmium virtutis hoc esse tertianis actoribus, vt tyrannorum habitu & sceptrā gerentes, in scenam ingrediantur. Eos igitur iambos in ea fabula considerate, quales poeta Aeschini Cræonti recitandos tribuerit: quos iste nec sibi ipsi dixit in legatione, neque iudicibus recitavit. Recita.

I AMBI SOPHOCLISEX

Antigona.

De tuenda patria.

*Pernosse mentem nullius queas viri,
Taciōse sensus pectoris deprendere,
Diu antequam versetur in republica.
Nam quisquis tibi cuius imperium gerit
Mecum subactis ora degeneri tenens,
Mutamque linguam: haud consulit salubriter,
Culrandus est & hoc & omni tempore.
Ictamque amicum patriæ qui prætulit,
Habetor improbus vir, & civis malus.
Sed ipse magnus idque Jupiter sciat,
Qui cuncta vigili semper lumine aspicit
Mimic tacebo, si quid ingruat mali
Urbi, vel vitæ cum periculo meæ.
Nec urbis huius hostis impius, mihi
Amicus esto. Nam considero satis,
Portum salutis patriam esse civibus:
Cui dum venius prosper aspiraverit,
Ex illa amicos nobis eligi decet.*

Οὐτ' ἀφ' φίλον ποτ' ἀδρα δυσμυῆ χθονός.
Ἡδ' ὅστιν ἢ σώζουσα, κ' αὐτῆς ἐπι,

Φήμη δ' οὐ τις πάμπαν δπόλλυ, λῶ πνα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζωσα. Διὸς γὰρ τίς ὅστι κ' αὐτή.

Οὐκοῦν αἰσχίνη καὶ σὲ, πάντες οὗτοι χεῖματ' ἐκ τῆς
πρεσβείας φασὶν εἰληφέναι. ὡς τε κ' κ' σοῦ δήπουθεν
Φήμη δ' οὐ τις πάμπαν δπόλλυ, λῶ πνα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζωσιν.

Ὅσω γὰρ αὐτὸν πλείους ἢ ἐκείνον ἀπώνεται, θεωρήσων
ὡς ἔχει τὸν μὲν τμήρχον, ἐδὲ οἱ πρεσβύωσι πάντες ἐγ-
γνωσκόν ὑμῶς ἢ τοῖς πρεσβύτοις, οὐδέ τις ἐλλείων, ἐδὲ βαρ-
βαρῶν ἑστ' ὅς τις οὐ φησι χεῖματ' ἐκ τῆς πρεσβείας εἰ-
ληφέναι. ὡς τ' εἴπερ ἀληθὴς ἡ φήμη καὶ καθ' ὑμῶν ὅστιν ἡ
πρῶτα τῶν πολλῶν. λῶ ὅτι πρὸς τῶν δέ, καὶ διὸς γὰρ τίς
ἐστὶ καὶ αὐτή. ὅτι σοφὸς λῶ ὁ ποιητὴς ὁ ταῦτα ποιήσας
σὺ διώρισας αὐτὸς. ἐπὶ τοίνυν ἰαμβεία δήπου συλλέξας
ἐπέγραψεν οἶον.

Ὅς τις δ' ὀμιλῶν ἢ δέ, κηκοῖς αἰήρ,
Οὐ πάποτ' ἠερότητα γινώσκων, ὅτι.

Τοιοῦτος ὅστιν οἷς περὶ σοῦ τὰ ξυμῶν.

Εἶτα τὸν εἰς τοῖς ὄρνις εἰσὶν (α, καὶ μ) πῖτταλακου πε-
ριόν (α, κ) τοιαῦτ' εἰπὼν. γνοεῖτ' ἔφη, ποῖόν τινα ἡγεῖσθαι
δεῖ; οὐκοῦν αἰσχίνη κ' κατὰ σοῦ ἰαμβεία ταῦτ' ἀμήσοι
νῦν ἐμοί. καὶ ἐγὼ λέγω πρὸς τοῦτους, ὀρθῶς κ' πρὸς-
κόντας ἔρεθ. ὅς τις δ' ὀμιλῶν ἢ δέ, κη ταῦτα πρεσβύτων
φιλοκράτει, οὐ πάποτ' ἠερότητα γινώσκων, ὅτι ἀργύριον
εἰληφεν ὁδοῖ, ὡς περ φιλοκράτης ὁ ὀμολογῶν. ἰσχυρῶς
τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοῖς ἄλλοις καὶ ὑβρίζων
πειροῦ μῦθος. αὐτὸς δ' ἐξελε χθῆσται τοῦτους ἀν' ἐνοχρ. ταῦ-
τα μὲν γὰρ τὰ ἰαμβεία ἐκ φοινίκος ὅστιν δριπέδου. τὸ
ἢ τὸ δράμα, ἐδὲ πάποτε, ἔτε θεόδωρος, ἔτε ἀριστόδημος
ὑπεκρίνατο, οἷς ὁδοῖ τὰ ξῖτα λέγων διετέλεσεν ἀλλὰ μὲν
λῶν ἡρώδης, καὶ εἰ δὲ τις ἄλλος τῶν παιλαίων ὑπο-
κρίτῃ ἀνιχνύων ἢ σοφοκλείους, πολλὰ κ' μὲν θεόδω-
ρος, πολλὰ κ' δὲ ἀριστόδημος ὑποκρίσθαι. ἐν ἡ πεποπι-
μῶν ἰαμβεία καλῶς καὶ συμφέροντος ὑμῖν πολλὰ κ'
δοῖτ' εἰρηκῶς, καὶ ἀκερβῶς ἐξέπιστάμυρος, παρέλιπον. ἴ-
σε γὰρ δήπου τὸ δ', ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς ξαρι-
κοῖς, ἐξαιρέτων ὅστι ὡς περ γέρας τῶν ξιταγωνιστῶν,
τὸ τοῖς τυράννοις, καὶ τοῖς τὰ σὺν πῖρα ἔχοντας εἰσέναι.
ταῦτα τοίνυν ἐν τῷ δράματι τούτου σκέψασθε, ὁ κρίων
αἰσχίνης, οἷα λέγων πεποιήται τῶ ποιητῆ ἄ οὔτε πρὸς αὐ-
τὴν ὁδοῖ ὑπὸ τῆς πρεσβείας διελέθη, οὔτε πρὸς τοῖς δι-
καστῶς εἰπε, λέγω.

I AMBEIA ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Ἐξ ἀνιχνύτης.

Ἀμήχανον ἢ παντὸς ἀνδρὸς ὄμμα δειν,
Ψυχλῶ τε ἔφρονα ἔγνώμιον, ὅρην αὐ
Ἀρχαῖς τε κ' νόμοισιν ἐνέβηκε φανῆ.
Ἐμοὶ γὰρ ὅς τις πᾶσαν διδρυῶν πόλιν,
Μὴ τῶν ἀρίστων ἀπτεται βουλοδύματων,
Ἀλλ' ἐκ φοβούτου γλώσσα ἐγκλείσας ἔχει,
Κάκιστος ἔσθ' νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ.
Καὶ μείζον ὅς τις ἀπὸ τῆς αὐτῆς πάξας
Φίλον νομίζει, τὸν οὐδαμῶν λέγω.
Ἐγὼ γὰρ, ἴσω Ζεὺς ὁ πᾶν δ' ὄρεθ' ἀεὶ,
Οὐτ' ἀσπῆσαιμι τλῶ ἀτλῶ ὄρεθ'
Στείχουσαν ἀσπίδα ἀπὸ τῆς σωτηρίας
Θεοῦ ἐμαυτῶν. τὸ γινώσκων ὅτι.

Πλείοντες ὀρθῶς, τοῖς φίλοις ποιούμεθα.

Τούτων ἔδεν αἰχίνης εἶπε πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ ποσειδέα. Α
 ἀλλ' αὐτὸν μὲν τῆς πόλεως, τὴν φιλιππου ξενίαν, καὶ φιλίαν
 πολλὰ μείζονα ἠγάσασθαι αὐτὸν καὶ λυσιτελεῖσθαι ἔβρω-
 σθαι πολλὰ φερούσας τὰ σόφω σοφικαί. τὸ δ' αὖ τὴν ἄρσιν
 φέρουσιν ὁμοῦ, τὴν ἔπι φωνέας φρασίαν, ἢ φερεῖται
 ἔδεν φερεῖται ἀλλὰ τουμάντιον, συνήκουσε, καὶ συ-
 νέφασε, καὶ τοῖς βελοναίοις εἰπεῖν, διενόησεν οὐκ ἀνα-
 μνησθεῖς, ὅτι ἠδὲ ἔστιν ἡ σάουσα, καὶ ταύτης ἐπιτελοῦσα
 μὲν ἢ μήτηρ αὐτῆς καὶ μητρίουσα, ὁ καρπὸν μὲν τῆς ἡ-
 ρωιδίαν οἰκίας, ὅτι ἐξέφευε τοσούτοις τούτοις διδάσκων
 δὲ ὁ πατὴρ γραμματῆα, ὡς ἐγὼ τῆς φρεσύτερον ἀκεία,
 πρὸς τὰ τῆς ἡρώς τῆς ἰατρῆς, ὅπως ἠδ' ἠγάσασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἐν
 ταύτῃ γὰρ ἐστὶν. ὑπογραμμὰ δὲ οὗτοι καὶ ὑπερε-
 πύτους ἀπάσας τῆς ἀρχαίς, ἀργύριον εἰληφισαν, καὶ τὸ
 τελευτῶν ὑπὸ ὑμῶν γραμματῆα εἰς χειρὸς ἔλαβον, ἐπὶ ἔτη
 διέτριψαν ἐν τῇ πόλει, φρεσβύον δὲ ἀπέσταλτο νῦν
 εἰδὲν ἐν ταύτῃ, τούτων οὐδ' ἐν ἐσπέρῃ. οὐδ' ὅπως ὁρῶν
 πλάσεται φρεσβύον ἀλλ' αἰετῆρα, καὶ κατέδυσσε, καὶ
 τὸ κατ' αὐτὸν, ὅπως ὅτι τοῖς ἐχθροῖς ἐστὶν παρεσκευασέν.
 εἶτ' οἱ σὺ σοφιστὴς καὶ ποιητὴς γὰρ οὐδ' ἰσορροπῶς, καὶ
 θεοῖς ἐχθροῖς ἢ ἀλλ' πολλοῖς ἠγωνίσω καὶ ἀειβῶς ἐ-
 ξηπάσασθαι, ἀφ' ἑβίης, ἢ ὅτι οὐδέποτε ἐν τῇ βίῳ ὑπε-
 κέρνω, ταῦτα ζητήσας ἐπὶ τῇ πόλει τῶν βλάψαι πᾶσα,
 εἰς μέσον ἠέχασε. φέρει δὲ καὶ πᾶσι τῶν σόλωνος ὅτι εἶπε
 λόγον, σκέψασθε. ἔφη γὰρ τὴν σόλωνος ἀνακείδεται τῆς τῆς
 τότε δημοκρατίας σὺ φρεσβύον φρεσβύον, εἶσω
 τῶν χεῖρα ἔχοντα ἀναβιβασθῆναι, ἐπιπλήττων τὴν καὶ
 λαοδουρῶν, τῆς τῆς πύργου φρεσβύον. καὶ τοῖς τὸν
 μὲν ἀδριανῶν τῶν, οὐπω πενήκοντα ἔτη σαυτὸν ἀνα-
 κείδεται σαλαμίνοι, ἀπὸ σόλωνος ὅτι, ὁμοῦ δ' ἀνάστα ἔστιν
 ἔτη, καὶ τεταρῆκοντα εἰς πέννυλόν χρόνον, ὡς δ' ὁ δημοκ-
 ρατὴς ὅτι τὸ πλάσσει τὸ ἔργον, οὐ μόνον οὐκ αὐτὸς ἠδ' κατ'
 ἐκείνων τὸν χρόνον ἀλλ' οὐδ' ὁ πάππος αὐτῆς. τῆς μὲν
 τὸν πέννυλόν εἶπε τοῖς δικασταῖς, καὶ ἐμνήσασθαι, ὅτι τῆς ἡμά-
 τος ἠδ' οὗτου πολλὰ τῇ πόλει λυσιτελεῖσθαι, τὸ τὸ ὑ-
 χλιν τῆς σόλωνος ἰδὲν, ὅτι τῶν ἡρώων, ταύτην οὐκ ἐμ-
 νήσασθαι, ἀλλὰ πᾶν τουμάντιον. ἐκείνος μὲν γὰρ ἀρεση-
 κίας σαλαμίνας ἀδριανῶν, καὶ θάνατον ζημίαν ψηφισα-
 μῶν, αὐτῆς εἶπε κομίζεσθαι τὸν ἴδιον κίνδυνον ὑποθεῖς
 ἐλεγεία ποιήσας ἢ δὲ τῶν μὲν χεῖρα ἔστωσε τῇ πόλει
 τῶν δὲ ὑπαρχουσιν αἰχμῶν, ἀπὸ τῆς ἡρώων. εἶδεν δὲ ἠδ'
 βασιλεὺς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ὑμετέρας, ἔγνωσαν ἀμ-
 φιπολι, ταύτην ὅτι ἔδωκε, καὶ ἀπέδοτο, καὶ τὰ ταῦτα γὰρ
 φρονι σὺ εἶπε φιλοκράτει, ἀξίον γὰρ οὐδ' ἠδ' ἠδ' σόλωνος αὐ-
 τῶν μεμνήσασθαι, καὶ οὐ μόνον ἐν ταῦτα ταῦτα ἐποίησεν ἀλ-
 λά καὶ κείσε ἔλθων, οὐδὲ τουμάνια ἐφθέγγετο τῆς ἡρώ-
 ρας, ὡς ἢ ἐφθέγγετο, καὶ ταῦτα αὐτὸς ἀπήρθε πρὸς
 ὑμῶν, μεμνήσασθαι γὰρ δήπου λέγοντ' αὐτὸν, ὅτι πᾶσι ἀμ-
 φιπολεως ἔχον μὲν καὶ γὰρ λέγειν, ἢ δ' ἐγὼ δὲ δημοκ-
 ρατῆς πᾶσι εἰπεῖν, παρέλιπον, ἐγὼ δὲ παρέλιπον, οὐδὲν
 ἔφω τῶν ὧν ἐβέβητο εἰπεῖν πρὸς φιλιππον ἔμοι πα-
 ραλιπῆν. πᾶσι γὰρ αὐτῶν αἵματος, ἢ λόγου μετὰ δουρῶν
 πᾶσι, ἀλλ' οἷμα χεῖρατ' εἰληφῶσα, καὶ ἠδ' ἀπὸ τῆς φρεσ
 φιλιππων, ἢ ὡς τῆς δὲ δὲ δὲ ὅπως ἐκείνου μὴ ἔστω-
 δά. λέγει δὲ ἡμῶν λαβῶν καὶ τὰ τῆς σόλωνος ἐλεγεία ταυτ'
 ἢ εἶδεν, ὅτι ὁ σόλων ἐμνήσασθαι, τοῖς οἷος εἶδεν, ἀφ' ἑβῶν.
 οὐ λέγει εἶσω τῶν χεῖρα ἔχοντα αἰχμῶν δὲ, οὐ. ἀλλὰ
 φρεσβύον εἶσω τῶν χεῖρα ἔχοντα, οὐδ' ἐκεί φρε-
 σβύον καὶ ὑποχρῶν ὅτι καὶ τῆς ἡρώων τῶν, ὅτι δὲ σεμνο-
 λογῆς καὶ λογῆα δὲ δὲ μελετήσας καὶ φωνασήσας. οὐκ εἶπε δὲ κἄν δάσειν τηλικούτων καὶ τοσούτων ἀδ-

Horum nihil sibi proposuit Aeschines in legatione: sed republica neglecta, Philippi hospitium & amicitiam longè pluris aestimavit, sibi que utiliora fore censuit: nihil motus omnino sapientis poetae Sophoclis autoritate. & cum noxam unà cum expeditione in Phocenses pergere videret, non prædixit, non antè denunciavit: sed contra occultavit, & adiuvit, & dicturis oblitit: non recordatus, hæc esse portum salutis, & in ea initiatè matrè suâ & Iustratè & fruem eorum qui eius opera uterentur, opibus, istos tantos viros educasse: & patrem suum (vt ego è natu maioribus audio) ad herois medici sanum docentem literas, vt potuerit illum quidem, sed in hac vrbe vixisse tamen: se verò & suos scripturæ operam dantes, & omnibus magistratibus inferuentes, nummos accepisse: denique scribas à vobis delectos, biennium in Tholo esse enutritos: & nunc se ex hac vrbe legatum esse missum. Horum nihil consideravit, neque vt reipublicæ prosper ventus aspiraret, procuravit: sed eam euertit & demersit: & quantum in se fuit, operam dedit, vt in hostium potestatem redigeretur. Nónne tu igitur literator es, & improbus? nõnne tu scriptor orationum, & diuinifus? qui, quæ in scena sæpe recitaras, & memoria probè tenebas, præterieris? Quæ verò in tua vita nunquam repræsentaras: ea exquisita ad lædendū civem quen dam, in medium attuleris? Agite verò & de Solone quid dixerit, considerate. Dixit Solonem dedicatum esse exemplum modestiæ oratorum, manum intra vestem tenentem: quo reprehendit & exagitat Timarchi petulantiam. At istam statuam nondum ante annos quinquaginta fuisse dedicatam, dicunt Salamini. A Solone autem omnino ducenti sunt anni, & quadraginta, ad hanc ætatem. Quare artifex, qui eum gestum effinxit, non ipse solùm eo tempore non fuit: sed nec auus eius. Hoc igitur dixit iudicibus, & imitatus est. Id autem, quod gestu illo multo esset reipublicæ utilius, & animus Solonis inspiceretur, & mens: id non est imitatus, sed omnia potius contra fecit. Nam ille, cum Salamin desciisset ab Atheniensibus, & capite sancitum esset, nequis eius recuperandæ esset autor: priuatim periculum sibi deposcit: & elegiacos versus quos fecerat, cecinit, & prouinciam reipublicæ restituit, & susceptum de decus aboleuit. Ille autem, quam rex Persarum, & omnes Græci vestram esse decreuerunt, Amphipolim, eam tradidit & vendidit: & eius senatusconsulti autorem defendit Philocratem, præclarè sanè. Neque enim ei Solonis recordari vacabat, neque id hic solùm fecit, sed & illuc cum venisset, ne mentionem quidem fecit eius regionis, propter quam legatus abierat: idque ipse vobis renūciauit. Meministis, n. profecto dicere eū. De Amphipoli & ego verba facere potuissem: sed vt Demostheni de ea dicendi esset locus, ideo præterij. Ego verò progressus dicebam, cum nihil eorum quæ ad Philippum dicere voluisset, mihi reliquisset. Facilius enim sanguine, quàm dicendi loco cuiquã cedere: sed putasse, accepta pecunia, aduersari Philippo non licere: qui pecuniã ea de causa largitus esset, ne id oppidū redderet. Age cape Solonis elegiã illam, & recita: vt sciatis etiã Soloni homines istius similes fuisse inuifos. Non cõcio habenda est, Aeschine, manu in sinu condita: sed obœnda legatio manu in sinu condita. Tu verò, cum eam illic porrexeris, & exhibueris, & hos contumelia affeceris: hic differis magnificè & propter miseram sententias, quas meditatus es, & vocis exercitationem, & pœnas esse daturum non putas, tot & tantorum sce-

Detorqueat versus Sophoclia ad exagrandu Aeschinis & natalis & præditionem.

Aeschinis dictum de statua Solonis cauilatur.

A E O T S

Ierum: etsi pileolo capiti imposito obambularis & A in me conuicia dixeris: Recita tu.

ECEGIACI VERSVS SOLONIS.

De causis respublicas tum euercentibus, tum conferuandis.

Nostra quidem, fato Iouis, urbs non occidet unquam, Propriisq; diis salua manere potest. Nam Ioue nata, ferox hastaque, atque egide Pallas, Hanc regit, hostiles disficietq; minas. Mœnia sed ciues stolidi, cupidiq; lucrorum Ardua subuerit per sua fœta student. Atq; ducum populi mala mens, elataq; corda, Accersunt pœnas & mala multa sibi. Non etenim placida didicerunt munere diuûm, Mentis finit, futuri nec temere modum. Despoliant ararium, & ipsa altaria diuûm, Per fas atq; nefas quo cumulentur opes. Furantur, rapiunt omnes datur unde, nec iram Iustitiæ curant, scitaq; sancta dea. Illa tacet veterum memor, & presentia cernens, Sæua, sed ad pœnas post vitura graues. Urbibus hinc hinc hinc venit in medicabile curæ, Ut iuga seruitij mox odiosa ferant. Seditio uel oritur, seditio uel bella mouentur, Bella, quibus pubes leta perire solet: Urbs etenim qua nulla tenet socialia iura, Est subito hostili disperitura manu. Hac agitant populum mala, sed paupercula turba Venditur, & peregræ vincula dura gerit. Nec sunt experies cladis quos ampla beat res, Et sua diuitibus pœna luenda venit. Publica sic intrant priuatos damna pœnas, Excludi foribus nec mala tanta queunt. Transiliunt muros altos: fuga nulla tuetur, Sive petas thalamum, sive sub antra ruas. His ego Palladios monitis prius instruo ciues, Ut sapiant, vigilent, nil petulanter agant. Inuehit heu quantas legum uolatio clades? At iusta leges cominoda quanta ferunt? Compèdibus stringunt sceleratos, ordinis aequi Conseruatrices, nil nisi recta sinunt. Aspera complanant, sed ani falsidias, frinant Indomitos, abigunt semina quæq; mali. Iura regunt, mansuefaciuntur genti: a corda, Compescunt misera seditiõnis opus. Iurgia luis acerba premunt, ac deniq; uitam Humanam erudiunt, ut sapienter erant.

Propter accusationem Timarchi, & conditionem temporum nulla uenia danda Archini.

Auditis Athenienses, de isto genere hominum Solon quid dicat, & de diis, a quibus urbem conferuari asserit? Ego uero semper hanc orationem ueram esse puto, & opto, conferuari urbem nostram diuinitus: & quodammodo existimo, & sic accipio ea que nunc acciderunt omnia in accusatione hac, diuinæ cuiusdam erga rempublicam beneuolentiæ signum extitisse. Idque sic considerate. Homo qui multa in legatione, & atrocia scelera designauit, qui prouincias tradidit, in quibus deos a nobis & sociis coli debebat: ignominia notauit quendam, qui eius accusatorem se profiteri non dubitauit. Cur? ne ipse delictorum suorum ueniam, aut ullam misericordiam consequeretur: sed & illo accusando in me inuicere instituit, & rursus pro concione accusationem mihi inicitus est, & eius generis alia. Quamobrem? ut optima cum uenia apud uos ego, qui scelera istius optime noui, & omnia comperta habeo, accusarem. Quin etiam cum omni superiori tempore

grauia, & alia, & dicitur eorum omnia, & in me conuicia dixeris: Recita tu.

κρημάτων, κἄν πλίσθιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλῆν, & εὐνοῦσῃς, κἢ ἐμοὶ λοιδορήσῃ. λέγε σύ.

ΕΛΕΓΕΙΑ ΣΟΛΩΝΩΣ.

Ἡμετέρα ἡ πόλις, κἢ μὴ δῖος οὐ ποτ' ὀλεῖται. Αἴσαν κἢ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων. Τοῖν γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάξι. Πάλλα δ' ἀθλιωαῖν, χρίσας ἵπερθεν ἔχει. Αὐτοὶ δ' ἐφείρεν μεγάλλω πόλιν ἀφραδίῃσιν, Ἀσοὶ βουλοῦνται χεῖμασι παιδοῦμοι. Δήμου δ' ἡγεμόνων ἀδικος νόσος, οἷσιν ἐτοῖμον. Ὑβριος ἐν μεγάλλης, ἀλγέα πολλά παθεῖν. Οὐ γὰρ ἐπίσταται κρατέχειν κόρον, οὐδὲ παρρύσας. Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτῆς ἐν ἡσυχίῃ. Πλουτῆσι δ' ἀδίκους ἐργασίαι παιδοῦμοι. Οὐδ' ἱερῶν κτεαίων, οὐτε τῆ δημοσίων. Φειδοῦμοι κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῆ ἄλλοθεν ἄλλος, Οὐδὲ φυλάσσειν ἀσεμνὰ δίκης δέμαλα. Ἡσιγῶσι σῴσι δὲ τὰ γιγνώμενα, ἄροτ' ἐόντα. Τῶ δ' ἡ χρόνον πάντας ἦλθ' ἐποπτομαδίη. Β Ταῦτ' ἡδη πάση πόλει ἐχέει ἔλκος ἀφυκτόν. Εἰς ἡ κακῶν ταχέως ἠλυθε δουλοσιλίη. Ἡσάσιν ἐμφυλον, πόλεμον δ' εὐδοντ' ἵπερθεῖς. Ος πολλῶν ἐρατῆν ὤλεσαν ἠλιπίη. Ἐκ γὰρ δυσμερέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ, Τρύχεται ἐν σωόδοις τοῖς ἀδικούσι φίλοις. Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ σφέρεται κακὰ τῶν ἡ πενησῶν, Ἰκνοῦνται πολλοὶ, γαῖαν ἐς ἄλλοθεν πλώ. Πραδέντες, δειμοῖσι τ' ἀσεμνίοισι δεθέντες.

Ὅτω δημόσιον κακὸν ἐχέτω οἴκαδ' ἐκείσῳ. Αὐλεῖσι δὲ τ' ἔχειν οὐκ ἐδέχουσι θύρα. Ὑψηλὸν δ' ἔσθ' ἔρκος ἔσθ' ἄροτον, εὐρε ἡ πάντων. Εἴ γε τις ἡ φύλων ἐν μυχῶν, ἡ θαλάμα. Ταῦτα διδάξαι θυμὸς ἀθλιωαῖος με κελεύει. Ὡς κακὰ πλείστα πόλει δυσνομία παρέχει. Εὐνομία δ' εὐκόσμη, καὶ ἀρῆα πάντ' ἔδοφαίνει. Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφοῖν πῆδησιν πείσας. Τεταχέως λειψίνει, παύει κόρον ὕβριν ἀμαυροῦ.

Αὐαίνει δ' ἄτις ἀθέα φύβηρα. Εὐδυνεῖ δ' ἴσθας σοκολίας, ἔσθ' ἡ φανὰ τ' ἔργα. Πραδέντες παύει δ' ἔργα διχροσασίης. Πάυει δ' ἀρπαγῆς ἐρείδος χρόνον, ἐστὶ δ' ὑπ' αὐτῆς.

Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἀρῆα, καὶ πικυτά. Αἰκούετε, ὦ ἀνδρες ἀθλιωαῖοι, καὶ τῶν τοιοῦτων ἀνθρώπων οἷα σόλων λέγει, καὶ τῶν θεῶν οἷα φησι τὴν πόλιν σώζειν; ἐγὼ δ' αἶψα μὲν ἀληθῆ τὴν λόγον εἶπὼν ἡρώμαι καὶ βούλομαι, ὡς ἄρα οἱ θεοὶ σώζουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν ἔσθ' ὅσον δὲ πᾶσι ἡρώμαι καὶ βούλομαι, καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα πάντα ὅτι ταῖς ἀθλιωαῖς ταῦτα, δαιμονίας, πνός ἀνοίας ἐνδείμα τῆ πόλει γερῆρα δαμνοπεῖτε γὰρ ἀνθρώπος πολλὰ δὲ δεινὰ πρὸς βούσας, καὶ χύσας ἐνδιδωκῶς, ἐν αἷς τοῖς θεοῖς ἐφ' ὑμῶν καὶ τῶν συμμάχων πᾶσι δὲ πρὸς ἡμᾶς, ἡ τῶν ὑμῶν ὑπακούσαντά τινά αὐτῶν κατῆροσιν. δεῖται; ἵνα μήτε ἐλέου, μήτε συγγνώμης, ἐφ' αἷς αὐτὸς ἡδίκησε, τῆ γὰρ ἄλλα καὶ κατηγόρων ἐκείνου, κακῶς λέγειν παρεῖλετο ἐμὲ καὶ πάλιν ἐν τῷ δήμῳ γραφαὶ ἐποιήσεν, καὶ τοιαῦτα ἡπέλει. δεῖται; ἵνα ὡς μὲν πλείσθης συγγνώμης παρ' ὑμῶν, ὅ τὰ τοῦτου πονηροῦ μετὰ ἀκεμβέσασα εἰδὼς ἐγὼ καὶ παρηκολουθηκῶς ἀπασι, κατῆ-

ἰερός τῆς ἀγορῆς πρυτανίᾳ, καὶ πολλῶν δούρασιον
 ἐχούσης, ὡς δὲ τὴν χαλκίαν τὴν μεγάλην ἀθηναίαν ἐν δεξιᾷ
 ἔστηκεν ἡ πόλις τῆς πόλεως τοῖς βαρβαροῖς πο-
 λέμου, δούρασιον ἐλλώων τὰ χεῖματα ταύτα, ἀνέθηκε τὴν
 μὲν τοῖνον οὐτὸς σεμνὸν ἡ δὲ δίκαιον, καὶ τὸ κολοῖζεν τὴν
 τὰ τοιαῦτα ποιήσας ἐπιμονῶς τε τὴν αὐτὴν ἤξειστο εὐσεως
 τὸ, τε ἀριστὸν τὸ θεοῦ, καὶ αἱ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀδικούντων π
 μωραῖα, νυῖν ἡ γέλωτος, ἀδεία, αἰχμητή, ἐμὴ τὴν ἄραν ταύτην
 ὀξυοῖαν χήστετε νυῖν ὑμεῖς, νομίζω τῶν ὑμῶν, ὡ ἀν-
 δρες ἀθλιώτατοι, καὶ ἐν πῶν τοῖς περὶ ἡμᾶς μιμημέ-
 νοις, ὁρθῶς ἢ ποιεῖν ἀλλὰ ἔκ τῶν πάντων, ὅσα ἐπεσπῆτον ἐ-
 φέξῃς, ὁμῆνοι τῶν ὑμῶν, ὡς ἀπαντὲς εὐοῖσι ὅτι τὸ λόγον τῆ-
 τον ὠμολόγησθε, καὶ ἄλλαν τὴν ἰπποπόικου, τὴν ταύτην τὴν ὑπὸ πάν-
 των θρυλλομένην εἰρήνην παρεσβύσαντα, ἰπποπόικου μὲν
 δρόμον ἢ μέσας πᾶσι μὴ καταβαίνειν ὅτι τὴν δαίμονα τὴν
 βασιλείαν ἐν τῷ ἡελιδωίων καὶ κυανέων, πλοῖα μακρὰ
 μὴ πλεῖν ὅτι δάρα λαβεῖν ἐδόξε παρεσβύσας, μικρὰ μὲν
 ἀπέκλεισαν, ἐν ἧ τῶν οὐθιῶν πενήκοντα ἐπεσπῆσαν το
 τάλαντα, καὶ τοῖς καλλίω ταύτης εἰρήνην, ἔτε περὶ τὸν
 εἶθ' ὑπερῶν, οὐδεὶς αὐτὴν εἰπεῖν ἐχοι πεποικημένον τὴν πόλιν.
 ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἐσκόπου τουτου μὲν γὰρ ἡγήθη τὸ ἐαυτῶν ἀρε-
 τὴν, καὶ τὴν πόλεως δόξαν, αἰτίαν εἶναι τῆς ἡμετέρας, ἢ μὴ,
 τὴν ἑσποῖν τὴν παρεσβύσασθαι τὸν οὐδὲ δίκαιον ἡξίον παρεχέ-
 σθαι καὶ ἀδελφὸν τὸν παρεσβύσασθαι τοῖς κοινοῖς. ὁμῆνοι
 μὲν ἐν οὕτως ἐχθρὸν ἡγούμενον τὸ δωροδοκεῖν ἔδωκεν ἄλυσι-
 λῆς τῆ πόλει ὡς τε μήτ' ὅτι περὶ ἡμᾶς μηδεμίαν, μήτε
 ἐπὶ ἀπὸς ἐάν γινεσθῆι ὑμεῖς ἡ ἀνδρες ἀθλιώτατοι, τὴν
 αὐτὴν εἰρήνην ἐωρακότες, τὰ μὲν τῶν συμμάχων τὴν ὑμα-
 τέρον τείχη καθηρηκίαν, τὰς ἧ τῶν παρεσβύσαντων οἰκίας οἰκο-
 δομοῦσαν ἔτα μὲν τὴν πόλεως κτήματα ἀφρηκίαν, τῶν
 τοῖς δὲ ἀμὴ ὄναρ ἡλπίσαν πῶποτε, κτισσάμενοι, ἐκ αὐ-
 τοῖς τούτοις ἀπέκλεισαν, ἀλλὰ κατηγόρου παροδίδε, καὶ
 λόγον κέρτετε, ὡν ἔργα τὰ ἀδικήματα πᾶσι ὄρεσιν, οὐ
 τοῖνυ τὰ παλαιὰ αὐτῶν ἐχοι μόνον εἰπεῖν, καὶ δὲ τούτων
 τῶν ἀδικημάτων ὑμῶν ὅτι πωροῖαν ὡς ἀδικημά-
 σαι, ἀλλ' ἐφ' ὑμῶν τούτων τῶν ἐπὶ ζώτων ἀνθρώπων πολ-
 λοὶ δούρασιον δέδωκεσαν, ὡν ἔργα τῶν ἀλλοῖς ὡς ἀδικη-
 μῶν, τῶν δὲ ἐκ παρεσβύσας, ἢ πολὺ ταύτης ἐλάττω καὶ τὴν
 πόλιν εἰρησασαί, θανάτῳ ζημιωθέντων ἐνός ἢ δύοῖν ὅτι
 μνησθήσομαι, καὶ μοι λέγε τουτὶ τὸ ψήφισμα λαβών.

Ψήφισμα.

Κατὰ τουτὶ τὸ ψήφισμα, ὡ ἀνδρες ἀθηναῖοι, τὴν παρεσβύσαντων
 ἐκείνων ὑμεῖς θάνατον κατεργάσασθε. ὡν εἰς ἡμᾶς ὅτι παρεσ-
 βύσας, αἰτῆρ, ὡς ἐργὰ τῶν παρεσβύσαντων ἀκούω, ἀπουδαίος ἔ
 πολλὰ χεῖματα τῆ πόλει καὶ τῶν ἐκ παρεσβύσας καταγα-
 γῆτων τὴν δῆμον, καὶ ἄλλως δημοτικῶς, ἀλλ' ὁμῶς ἐδὲν αὐ-
 τῶν ὠφέλιμα τούτων. δικάως, οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῶν χεῖρα
 εἶναι δεῖ, τὸν τὰ τηλικαῦτα διοικεῖν ἀξιοῦντα, καὶ δὲ τοῖς πᾶσι
 θλιῶν παρεσβύσαντα παρ' ὑμῶν, εἰς τὸ καὶ τῶν δούρασιον
 κακοῦργεῖν καταρῆσθαι, ἀλλ' ἀπλῶς μηδὲν ὑμῶν ἀδι-
 κείν ἐκόντα, εἰ τοῖνυ τῶν τούτων ἀπεσβύσαντων τούτοις, ἐφ'
 οἷς ἐκείνων θάνατος κατεργάσασθε, ἐμὲ δὲ ποτὶ εἶνατε ἡδη.
 οὐδεὶς γὰρ, ἐπειδὴ ὡς τὰ χεῖματα τῶν παρεσ-
 βύσαντων ἐκείνων, καὶ τὸ ψήφισμα ἔτ' ὅτι τῶν ἐγκλημά-
 των τὸ περὶ τῶν οὐτοῖς ἡ ὡς τὰ χεῖματα, οὐ τὸ μὲν
 ψήφισμα ἀθηναίως, καὶ τοῖς ἀθλιώτων συμμάχους εἶναι
 καλῶς τῶν εἰρήνην, καὶ τῶν φωνέας ἐκαστὸν οὐδὲν ἀπέσβυ-
 ναν, καὶ τὸ μὲν ψήφισμα τοῖς ἀρχοῖς ὁμοῦ τοῖς ἐν τῶν πόλεσιν, οὐτοῖς ἡ οἷς ὁ φίλιππος αὐτοῖς προσέπεμψε, τῶν
 τοῖς ὠρῶσαν, καὶ τὸ μὲν ψήφισμα ἐδάμαξ μόνους ἐπιτυχεῖν φιλιππῶν, ἔτοι δὲ ἐδὲν ἐπαύσαντο ἰδία χεῖματιζόν.

A hæc tota arx sit sacrosancta, & amplum spatium oc-
 cupet: iuxta aream illam & magnam Mineruam, ad
 dextram sitū est: quam in victoriæ memoriâ Bar-
 barici belli, data pecunia illa à Græcis, respublica
 consecravit. Ac tum quidem tanti fiebat iustitiæ,
 tantoque studio fontes plectebantur, ut eadem sta-
 tio & deæ præmio, & talium scelerum supplicio tri-
 bueretur: nunc autem risus, impunitas: dedecus, nisi
 vos immodicam istam licentiam nunc reprimetis.
 Existimo autem rectè vos esse facturos, si non vnâ
 tantum in re maiores, sed ex æquo in omnibus
 ea imitemini, quæ illi fecerunt. Illi igitur, quod vos
 omnes audivisse compertum habeo, Calliam Hip-
 ponici F. qui legatus celebratam illam pacem fe-
 cit, ut nec intra spatium, quantum cursu equi vno
 die confici posset, Rex Persarum cum exercitu ad
 mare descenderet, nec ad Chelidonias & Cyneas
 longa naue accederet: quod in legatione munera ac-
 cepisse visus fuit, parum abfuit quin occidissent: in
 referendis certe rationibus L. talenta ab eo exege-
 runt. Atqui pulchriorem ea pacem neque potest, ne-
 que prius vllam à ciuitate nostra esse factam, quis-
 quam dicet. Verùm non illud spectabant. Id en-
 nim suæ virtuti & reipublicæ autoritati acceptum
 referebant: an verò gratis fieret, necne, legati inge-
 nio. Ab eo enim qui ad rempublicam esset accessu-
 rus, morum integritatem & abstinentiam flagita-
 bant. Illi igitur ita inimicas ducebant largitiones,
 & reipublicæ perniciosas, ut nec in actione vlla, nec
 viro locum habere paterentur. Sed vos, Athenien-
 ses, cū videritis eandem pacem & mœnia vestrorū socio-
 rū diruisse, & legatorū ædes extruxisse, & reipublicæ
 suas opes eripuisse: istis autem ea quæ nec per somnium
 vnquam sperabant, contulisse: non ipsi eos occidi-
 stis, sed accusatore indigetis, & verbis disceptatis
 causam eorum, quorum iniurias re ipsa omnes vi-
 dent? Neque verò vetera duntaxat referri possunt,
 & per exempla vos ad vltionem incitari: sed ve-
 stra ætate, qui adhuc viuistis, pœnas dederunt,
 Quorum ego alios præteribo: eorum autem qui
 propter legationem, hac multò minus nocentem
 reipublicæ, capite multati sunt, vnus atque alte-
 rius mentionem faciam. Agè cape hoc decretum,
 & recita.

DECRETVM

C Ex hoc decreto, Athenienses, legatos illos capitis
 vos condemnastis, quorum vnus fuit Epicrates, ho-
 mo (vt ego è natu maioribus audio) frugi & multum
 utilis reipublice, & ex eorum numero, qui populam
 è Piræo reducerunt, & alioqui popularis: sed tamen
 nihil ei horum profuit. meritò. Neque enim ex
 semisse bonum oportet esse eum, qui tanta ne-
 gotia suscipit: nec si fides ei adiungatur à vobis
 ea abuti ad maiorum scelerum licentiam: sed pla-
 nè vos nulla iniuria de industria afficere. Si quid
 igitur eorum isti non perpetrarunt, propter quæ illi
 capitis sunt damnati, me iam occidite. Rem au-
 tem ita considerate: cum contra literas, inquit, lega-
 tionem obierint illi, & decretum: atque hoc pri-
 mū crimen est. An verò isti non contra literas? Non
 ne decretū iubet pacem ad Athenienses & ad Athe-
 nensium socios pertinere: isti autem Phocenses fœ-
 dere excluderunt? Nonne decretum iureiurando adi-
 gi vrbium magistratus: isti autem, quos Philippus
 ad ipsos miserat, iureiurando adegerunt? Nonne
 decretum, nusquam solos cum Philippo colloqui: i-
 sti autē priuatim cum eo agere nunquā destiterunt?

Cōfert Ae-
 schinisa-
 ta cum a-
 tis legato-
 rum qui in-
 terfecti
 sunt: iudi-
 ces cōcitat-
 reum exa-
 gitat.

σον γδ ἐδημηγόρει χρόνον πύργου πολυῦ ἐκοῦν τῆτον
λιῦ ἀρχίνης ἀπαιτῶ ἐν τῇ πόλει, καὶ εἰς πῶποτε ἠγορεύσει
σεν, εἰς δὲ δεινὸν ἠγήσατο εἶ) τὸ πρῶτον, εἰς ὅτις τις λείψ,
εἰς εἰς μακεδονίαν ἐλθόντων, εἰς αὐτὸ ἐμίθωσεν. Λέγει δὲ μοι
τὸ ψήφισμα λαβῶν αὐτὸ τὸ πύργου.

Ψήφισμα.

Ο μὲν γίνωσκον ὑμῶν γράφας, καὶ ἀγνὸν ἐν τῷ πολέμῳ
πρὸς φίλιππον ὅπλα εἶ) καὶ μὴ, θανάτῳ ζημιούσας ἀπό-
λωλε, καὶ ὀβρισταί. ὃ γ) εἰ τὰ τῶν ὑμετέρων συμμάχων ὀ-
πλα ἐκείνων ὡς ἀδούτως ἐποιεῖ, καὶ κατηγορεῖ, καὶ πρὸς πορνεί-
ας ἐλεγχῶ, ὡς γ) καὶ θεοὶ δυοῖν μὲν κηδεσθῆναι παρεστηκότων,
εἰς ἰδόντες αὐτὸ ὑμεῖς, ἀνακράζοιτε, νικήτε τε καὶ βδελυρῶ, ὅς
εἰαυτὸν ἐμίθωσεν εἰς ἀγνητὸν χαβεία, καὶ τῆ καυτεροῦ
κηρυβιῶνος, ὅς ἐν ταῖς πομπαῖς, αὐτὸ τῆ πορρωπείας κα-
μῆζει, καὶ τί τῶν ταῦτα; ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν ὄρεθν ἀφρόβητον.
ἀλλὰ δὴ τὰ αὐτῶ ποταμῶν ἐκείνην τῇ ἡμέρᾳ πάντες ὅσοι
οἱ πρὸς πορνείας, ἐβύβισαν λόγῳ, καὶ μὲν εἰς ὄσιν ἀπρίμην
τὴ πόλιν ὑμῶν, ἢ τοῦτου πορνεία, καὶ ψεύδολογία κατὰ στή-
σασα ἔχει, πᾶντα τὰ ἀλλὰ ἀφείρε, ὃ πάντες ὑμεῖς ἴσε, ἐ-
ρεθ. πρὸς τὸν ἰδὸν γδ, ὡς ἀνδρες ἀδελφῶν, τί παρ ὑμῶν ἐ-
ψήφισται, τὸ ἐπιτήρησον οἱ ἄλλοι πάντες ἐλλήνες. νῦν
ἢ δὴ πρὸς ἐμὲ ἡμεῖς, τί δὲ δοῦναι τοῖς ἄλλοις σκο-
πουῦντες, εἰ ὡτακουσούμεν, τί τὰ τῶν ἀρχαίων, τί τὰ τῶν
ἀμφοικτυόνων, τί πάρεσι φίλιππος, καὶ τῆ θνηκῆς, εἰ τοι-
αῦτα ποιούμεν, ἐγὼ γ) οὐ δέδοικα, εἰ φίλιππος καὶ ἄλλ' εἰ
τῆς πόλεως τῆς θνηκῆς τὸ τοῖς ἀδικουῦντας μισεῖν, καὶ πρῶ-
ρεῖσθαι, εἰ δὲ φοβεῖ με φίλιππος, αὐτὰ παρ ὑμῶν ὑγιαίνει.
ἀλλ' εἰ παρ ὑμῶν ἀδεία γρησέται, τοῖς παρ ἐκείνου μι-
θαρῆν βουλομένοις, καὶ σωεροῦσίν πινεσ τοῖς τῶν ὑφ'
ὑμῶν πεπεσούτων, καὶ πᾶντα τὸν ἕμωρον χρόνον
ἀφνούμενοι καὶ πρὸς φίλιππον, νῦν ἀναθήσον-
ται, ταῦτα φοβεῖ με, τί γδ δὴ ποτε εὐβουλε, ἠγοισίλω ἰδὸν
κενῶν μὲν, ὅς ἀνεφίος ἐστὶ σοι, καὶ θερασυβελῶ πρὸς
τῶ νικηράτου θεῖω, ἐπεὶ μὲν τὸ πρῶτον ψήφισε, εἰ ὑπα-
κούσας καλοῦμεν ἢ θηλοῦσας, εἰς τε τὸ πῆμα ἀναβαῖς,
ὑμῶν ἰδὸν ἐκείνων εἰς ὃ ποῦν ἔλεγχες, εἰ δὲ γ) τῶν δικαστῶν
συγγνώμην ἔχεν σοι, εἴτα ὑμῶν συγγνώμην καὶ ἀναγ-
κῶν ἀνθροπῶν οὐκ ἀναβαίνεις. ὑμῶν ἀρχίνου δὲ ἀνα-
βίσης, ὅς λυίκα ἐκείνου ἀριστοῶν φιλονεικῶν, καὶ δὲ ἐκεί-
νε τῶν σοὶ περὶ ἀμείνων κατηγορεῖ, συγκατηγορεῖ κατ'
ἐκείνου σοῦ, καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν ὄσιν εἰς ἐξήταξέτο. ἐπεὶ δὴ
ἢ σὺ μὲν τοῖς σοὶ δεξιάμενος, εἰ φήσας κατὰ βάνειν εἰς
πειραῖα δεινὸν καὶ γρημῶτα εἰσφέρειν, καὶ τὰ θεωρεῖ κα-
εραπῶ καὶ ποιεῖν, ἢ χειροτονεῖν, ἀσωτῆτε μὲν ὄρεθ, εἴρα
ψεῖδὸ βδελυρῶς φιλοκράτης, ὅς ὄν ἀπὸ καλῆς αἰσχρῶν
σωεῖσθαι γρημῶν τὸ εἰρήνω. οὗτοι δὲ ἐπεὶ δὴ τοῖς μὲν ταῦ-
τα ἀδινῆμασι πᾶντα ἀπολωλέμασι τινικαῦτα διήλλα-
ξα, καὶ ἐν μὲν τῶν δῆμων κατηγόρεον φίλιππος καὶ καὶ τῶν
παίδων ὀμνῶν, ἢ μὲν ἀπολωλέμα φίλιππον, αὐτὸ βέλη-
θε νῦν ἢ βοηθήσεις τοῦ τῶ, πῶς οὐκ ἀπολείψ. ὅταν πῆς
παρ ἐκείνου δωροδοκῆντας, σὺ σὺ ζῆς, τί γδ δὴ ποτε, μερο-
κλία μὲν ἐκείνας, εἰ ὡς τὰ τῶν τὰ μέταλλα ἐκείνων
εἰκοσὶν ὄξ' ἐλάξε δραχμῶν παρ ἐκείνου, καὶ κηρῶσφῶντα
γρῶν ἰεσῶν χερμῶτων ἐδίωκας, εἰ εἰσὶν ὑστερον ἡμέρας
ὅπ' ἢ ἔαπ' ἐαν ἐθνηκῆν ἐπὶ ἀμας τοῖς ἢ ἐχρῶτας, ὁμολο-
γούσας, ὅς ἐλεγχόμενοι ἐπαυτοφάρω, ὅπ' ἢ τῶν συμ-
μάχων ὀλέθρων ταῦτα πεπονηκότας, τοῦτες ἐκείνης, ἀλ-
λα καὶ σῶζεν καλδύεις, καὶ μὲν, ὅπ' ἢ ταῦτα μὲν ἐστὶ φο-
βεῖα, καὶ πρῶτος, καὶ φυλακῆς πολλῆς δέομενα. ἐφ' οἷς ἢ ἐκείνοις σὺ ἐκείνας γέλως, ἐκείνων ὄψεσθε. ἢ σὺ

concionatus fuit Timarchus? diu. Eo igitur omni
tempore in republica fuit Aeschines, & nunquam regi-
tulit, aut graue esse duxit, si homo illis moribus, con-
ciones haberet, donec in Macedoniam profectus, sei-
psum mercede locauit. Age, ipsum Timarchi decre-
tum cape, & recita.

DECRETVM.

Qui igitur pro vobis decreuit, ne belli tempore ad
Philippum arma ferrentur, si quis fecisset, capitale
fore: perit, & contumelia est affectus. Ille autem,
qui, & vestrorum sociorum arma illi tradidit, accu-
sat: & de stupro differit, prohi diuam atque hominum
fidem, duobus suis affinis affilientibus: quibus co-
spectis vos exclamaretis, Nicia illo vacordi, qui se
in Aegypto mercede locauit Chabriae, & homine
exectando Cerybione, qui in festis absque persona
comestatur. Sed quid haec dico? * atqui fratrem etus
videat Aphobetum. Sed illa die profecto omnes de
impudicitia orationes aduerso, quod aut, amor fla-
xerunt. Verum quanta ignominia rempublicam ve-
stram istius improbitas & mendacitas affecerit, om-
nibus relictis ceteris, quod nostis omnes vos, id di-
cam. Olim, Athenienses, quid a vobis decretum es-
set, obseruabant alij Graeci omnes. Nunc obambu-
lamus nos, quid visum sit aliis, speculantes, atque
auscultantes, quid Arcades? quid Amphistynes? quod
proficiscatur Philippus? viuatne an obierit? Nonne
ita facimus? Ego vero id non veior, an viuat Phi-
lippus: illud veior, ne reipub. odium in facinoro-
sorum & vindicta obierit. Neque mihi terrori est Phi-
lippus, si vos sani sitis: sed si a vobis impunitas pro-
ponetur iis, qui illi mercede seruire non reculant: si
illis quidam patrocinauerint, quibus vos fidem ha-
betis: si ij qui omni superiore tempore negarunt se
causam Philippi agere, nunc suggestum conscender.
Haec mihi terrori sunt. Nam cur tandem Eubule He-
geileo reo, qui consobrinus tuus est, & Thrasylu-
lo dudum Nicerati auunculo, cum prima suffragia
ferretur, aduocatus esse, cum citarere, noluit: & ad
litis ultimam progressionem, nec pro illorum de-
fensione dixisti quicquam: & iudices precatus es, ut
ueniam tibi darent? Ita te, cum hominibus cognatis
& necessariis non patrocineris, Aeschini patrocina-
beris? qui, cum Aristophon reum ageret Philonicum
& per illum tua acta accusaret: vna cum illo te accu-
sabat, & in inimicorum tuorum subfellis versabat.
Postquam autem * post istos oratione habita
affirmasti, aut iam in Piraeum esse descendendum,
& pecuniam conferendam, & theatralem in milita-
rem conuertendam: aut iubenda quae & iste defen-
derat, & nefarius Philocrates decreuerat: vnde fa-
ctum est, ut pro honesta pace pax turpis fieret: post-
quam igitur isti, perpetratis postea sceleribus om-
nia perdiderunt, tum demum in gratiam rediisti: cum
pro concione Philippum, infeceris, & per liberos tuos
iuraris, haud dubie periturum Philippum, si populus
velit: nunc isti optulaberis? Qui peribit igitur, si eos
quos ille corrumpit largitionibus, tu seruaris? Nam
cur tandem Myrocleon accusabas, quod a singulis eo-
rum qui metalla redemerant, vicenas drachmas e-
xegisset? Cur Cephalophontem sacrilegij reum a-
gebas, quod triduo post statam diem septem mi-
nas numerasset? eos vero qui habent, fatentur, cohi-
cti sunt, palamque deprehensi fecisse illa in sociorum
perniciem: eos non modo non accusas, sed & seruari iu-
bes? Atqui haec esse formidabilia, & magna require-
re prudentiam & cautionem: ea vero quorum tu illos

Ab effectu
proditio-
nis Aeschi-
nis, & cri-
minatio
Eubuli pa-
troni, v. &
corrupti,
& tyranni.

accufasti, ridicula, inde perfpicietis. Fuerunt-ne E-
lide quidam ararij depeculatores? omnino proba-
bile est fuisse. An verò quisquam eorum autor, adiu-
torve fuit abrogandi status popularis? Nullus. Quid?
Fuerunt-ne Olyntho incolumi alij quidam tales? E-
quidem, opinor. Nunquid per istos perit Olynthus?
non. Quid igitur? Megaris nonne putatis aliquem
fuisse peculatorem, & ex arario surripientem? Nò
aliter fieri potest, palamque factum est. Quis igitur
ibi autor fuit rerum, quæ nunc illic acciderunt? Ne-
mo horum. Quales igitur, & qui sunt, qui tanta &
talia facinora designent? Qui se dignos esse putant,
qui Philippi hospites & amici appellantur: quibus
exercitus & summa rerum creduntur: qui præ se
multitudinem despiciunt? Nonne Megaris Peri-
laus nuper apud trecentos causam dixit, quòd ad
Philippum venisset? Ptoleodorus autem progressus
pro eo deprecatus est, & genere, & opibus, & auto-
ritate princeps Megarenium, eumque ad Philip-
pum remisit? Nò, ille conductitios milites addu-
xit, alter intus talia infrazit. Non enim est, non
quicquam est rerum omnium, quod magis sit cauè-
dum, quàm ne quæ vulgo maiorem fieri patiami-
ne. Ne mihi sit incolumis: neque verò pereat quis-
quam, certi cuiusdam arbitrato: sed is quem facta
sua tuetur, contraque, vt ius & æquum est, in istum
sententia feratur. Hoc enim populare est. Iam sæpe
accidit, vt pro ratione temporum, quidam apud vos
multum per tuerint, vt Callistratus ille: vt Aristo-
phon, Diophaotus, alij his antiquiores. sed vbi ho-
rum singuli principatum tenuerunt? Apud populū.
In iudicijs autem, ad hodiernum vsque diem nemo
vel vobis vel legibus vel iureiurando plus valuit. I-
taque nec istum nunc sinatis. Hanc enim rem vobis
magis esse cauendam, quàm istis fidendum, vt scia-
tis: responsa deorum vobis recitabo, qui semper mul-
tò magis rempublicam tuentur, quàm ipsi magistra-
tus. Recita oracula.

ORACULA.

Oraculum
de cauendis
tyran-
nis, & ra-
tio effugie-
di insidias.

Auditis Athenienses, qualia dij vobis prædicant?
Qui si belli tempore vobis hæc respondissent: impe-
ratores cauendos esse vobis, monuissent. Belli enim
duces sunt imperatores: at pace facta, reipublicæ gu-
bernatores. Hi enim duces sunt: his vos paretis: ab
his periculum est, ne decipiãmini. Vrbein porrò cõ-
iungendam esse monet oraculum, vt omnes consen-
tiant, neve hostibus voluptatem præbeant. Vtrum
igitur putatis Athenienses, eum qui tot scelera per-
petrauit, conseruatum, an mulctatum, voluptatem
Philippo præbiturum? Equidem opinor conserua-
tum. Asserit autem oraculum, semper esse curandum
ne hostes gaudeant. Omnes igitur hortatur vno ani-
mo, ad puniendos eos qui aliquid officij hostibus
præstiterunt, Iupiter, Dione, omnes dij. Foris sunt
qui insidientur, intus qui iuuent insidiatores. Proin-
de insidiatorum munus est, largiri adiutorum autè,
accipere, & eos qui acceperint, tueri. Iam humana e-
tiam prudentia perspicit potest, omnium inimicissi-
mum esse, & maxime periculosum, si princeps ciui-
tatis iis familiaris fiat, quorum animi a populi stu-
dijs abhorrent. quibus enim rebus Philippus om-
nes subegerit, qua ratione maxima quæque confe-
cerit, spectate: emendis actionibus ab iis qui vende-
bant: corrupendis principibus ciuitatum, iisque
extollendis. Hæc autem vtraque in vestra po-
testate est, hodie, si vultis, facere irrita: si & au-
dire istos noletis, qui talibus hominibus patrocina-

ωνείδαι τῶ τοῖς πολεμικοῖς ἐν ταῖς πόλεσι διαφείρειν, καὶ ἐπιφέρειν τοῖς. ταῦτα τοίνυν ἐφ' ὑμῖν ἐστὶ
ἐμφότερα, εἰ μὴ βέλτερον ἀρχαία πρόστασις τῆμερον εἶναι τῆν μὲν ἐδέχθητε ἀκούειν, τοῖς τοιούτοις συμπεροσώτων
ἀλλ'

ἐν ἡλιδι κλέπτοντες τὰ κοινὰ πνεύσει μὲν εἰκότως γὰρ ἐστὶ
οὐκ ὅς τις μετέχων αὐτόδι νῦν τούτων τῆ καταλύσει καὶ
δημον; οὐδὲ εἰς τί ἤσαν ὅτε ἡ δόλιος, τοιοῦτοί τις
ἄλλοι; ἐγὼ μὲν οἶμαι ἀρ' οὐκ ὄξ' αὐτοῖς ἀπόλετο δόλι-
δος; εἰ οὐ μὲν ἄρα ἐκ οἴου εἰνά πνα κλέπτω, καὶ
παρεκλήροντα τὰ κοινὰ; ἀρχὴν καὶ πέφηνε, τίς οὐκ αἴπος
αὐτόδι νῦν τούτων τῆ συμβεβηκότων παροσμύτων; οὐ-
δέ εἰς ἀλλὰ ποιεῖ καὶ τίνες εἰσὶν οἱ τὰ πηλικύτα, καὶ τοῖ
αὐτὰ ἀδικούντες; οἱ νομίζοντες αὐτοῖς ἀξίόχρους εἶναι, τῆ
φιλιππῶν ξένου, καὶ φίλοι παροσπαροδύεσθαι οἱ στρατηγῶν
τε, καὶ παροσσίας ἀξίου μύθοι οἱ μείζους τῆν πολλῶν οἴ-
μθοι δὲ εἶναι εἶναι, καὶ πῶς ἄρα ἐκρίνετο ἕνα γῆρος ἐν τοῖς μεγάρ-
εις ἐν τοῖς ξιακοστοῖς, ὅτι παρὸς φίλιππων ἀπίνετο, καὶ
παρεκλήτων πτοιδόδωρος αὐτὸν ἐξητήσατο καὶ πλούτω τῆ
γῆραι, καὶ δόξῃ παρὸς ὧν μεγάρων, καὶ πάλιν ὡς φί-
λιππων ἐξείπε μὲν καὶ μὲν ταῦτα, ὁ μὲν ἦκεν, ἀγων τοῖς
ξένοις, ὅδ' ἐνδον ἐτύρδου τοιαῦτα. οὐ γὰρ ὅστιν οὐκ εἶδ', ὅ-
τι τῆν πάντων μάλ' ἄλλον δόλαβεῖσθαι δεῖ, ἢ τὸ μείζω πνα
τῆν πολλῶν εἶναι γίνεσθαι, μή μοι σαζέσθαι, μηδὲ δόπολ-
λύδω μηδεῖς, ὅτι εἰαὶ ὁ δέινα βέλτεται; ἀλλ' ὅτι αὐτὰ πε-
παροσμύτων σάξῃ καὶ τοῖων ἀπίν, τούτω τῆ παροσμοσύνης
ψήφου παρ' ὑμῖν ὑπαρχέτω τυγχάνειν. τῆτο γὰρ ὅστι δη-
μοτικόν. εἰ τίνυν, πολλοὶ παρ' ὑμῖν ὅπτι καθεστὸν γέροντα-
σιν ἰσχυροὶ καλλίστρατος οὐκείνος, αὐτῆς ἀριστοφῶν, διόφω-
τος, τούτων ἐτεροι παρὸς τῆ. ἀλλὰ πῶς τούτων ἕκαστος
ἐπαροδύεσθαι ἐν τῆ δημῶ. ἐν τῆ τοῖς δικαστηρίοις, ἡδὲ καὶ πα-
μέχρι τῆς τῆμερον ἡμέρας, ὑμῖν οὐδὲ τῆν νόμων, ἡδὲ τῆν
ὄρκων κρείττων γέρονε, καὶ τοίνυν μηδὲν ἕν τῆτον εἰσπῆτε.
ὅτι γὰρ ταῦτα φυλαττοῖσθαι αὐ εἰκότως μάλ' ἄλλον ὑμεῖς, ἢ
τῆ τοῖς πῆσ δόσιτε τῆν δεῶν ὑμῖν ματῆσαι ἀναγνωσομαι,
οἱ παρ' αἰεὶ σάξουσι τὴν πόλιν πολλῶν * τῆν παροσμοσύτων
μάλ' ἄλλο. λέγε τὰς ματῆσαι.

Ματῆσαι.

Ακούετε, ὦ ἄνδρες ἀθλιώτοι, τῆν δεῶν, οἳ αὐτῶν παροσ-
μοσύνη; μὲν τίνυν πολεμοσύτων ὑμῖν ταῦτ' ἀνηρήκα-
σι τοῖς στρατηγῶν λέγουσι φυλαττοῖσθαι. πολέμου γὰρ εἰ-
σιν ἡγεμόνες οἱ στρατηγῶν. εἰ ἡ παροσμοσύτων εἰρήμῶν τοῖς
ὅπτι τῆς πολιτείας ἐφροσμοσύτων. οὗτοι γὰρ ἡγεμόνται τού-
τοις πῆσδεσθαι ὑμεῖς ὑπὸ τούτων δέος ὅστι μὴ ὄξ' ἀκρο-
δῆται καὶ τὴν πόλιν δέιν σαζέσθαι φησὶν ἡ ματῆσαι, ὅπως
αὐ μίαν γνώμην ἔχουσιν ἅπαντες, καὶ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ἡ-
δονῶν ποιοῦσι. ποτέρον οὐκ οἴεσθ', ὡ ἀθλιώτοι, τὸν
τοσαῦτα καὶ εἰρησ μύθοι, σαζέσθαι, ἢ δόλιον δόντα, ἢ-
δονῶν φιλιππῶν ποιήσαι; ἐγὼ μὲν οἶμαι σαζέσθαι. φησὶ
δέ γε ἡ ματῆσαι, αἰεὶ δέιν, ὅπως αὐ μὴ χεῖροσιν οἱ ἐχθροὶ,
ποιοῦν. ἅπανσι τοίνυν μίαν γνώμην παροσμοσύτων καὶ σα-
ξεν τοῖς ὑπαρεσμοσύτων τῆ τοῖς ἐχθροῖς, ὅ ζῆν, ἢ δόλιον.
πάντες οἱ θεοὶ. ἔξωθεν οἱ ἐπιβουλοσύτων, ἐνδον δὲ οἱ
συμπαροσμοσύτων. οὐκοῦν τῆν ἐπιβουλοσύτων μὲν ἔργον,
τὸ δόλιον τῆν συμπαροσμοσύτων δὲ λαμβανέειν. καὶ τοῖς
εἰληφότης ὁμοσύτων. ἐπὶ τοίνυν καὶ ἀπ' ἀποσπῆτου
λογισμοῦ τῆτο ἴδου τίς, ὅτι πάντων ἐχθροῖσθαι καὶ
φοβεροῖσθαι τὸ τὸν παροσμοσύτων εἶναι οἰκείον γίνεσθαι,
τοῖς μὴ τῆν αὐτῆν ἐπιδομῶσθαι τῆ δημῶ. ποῖ γὰρ τῆ
παροσμοσύτων ἐγροσθῆς γέρονε φίλιππος ἀπαρτῶν,
καὶ ποῖ τα μῆσα κατεῖορασαι τῆν παροσμοσύτων,
σαζέσθαι. τῆ καὶ τῆν πολλοῦτων τὰς παρῆσαι
ἀλλ'

ἀλλ' ἔπειθ' εἰσέηθε ἀκύνους ὄντας ὑμῶν (νῦν γὰρ φασιν εἶναι) κύνους) τὸν ἵππον ἀποκαταστήσει αὐτὸν κολάσει, καὶ τὸν ἀπάντες ἴδωσι πῶς μὲν γὰρ εἰκότως αὐτὸν ὀργισθήτε, ὡς ἀδελφοὶ ἀθλιωταῖοι, τοιαῦτα ποιοῦντες, καὶ περὶ δεδωκότων συμμάχους, καὶ φίλους, καὶ κηδεύουσιν, μὴ ὡς καλῶς, ἢ κακῶς ἐκείνοις ἔχει τὰ πάντα. ἐμὴν, ἐδὲν ἡμῶν * ἐδὲν δικαιοτέρον ἢ τῆσδε. ὅς γὰρ αὐτὸν τάξας τῶν ἀποσυνάτων εἶναι φιλίππου, καὶ μόνου καὶ πρώτου ἰδῶν, ὅτι κοιτὸς ἐκείνου ἐκείνους ὅτιν ἀπάντων τῶν ἑλλήνων ἠυτομόλησε, καὶ περὶ δεδωκε, καὶ γέροντες ἑξαιφνης ὑπερφιλίππου. πῶς ἐπολλάκις ἐδὲν ἄξιον ἄπολωλένα; ἀλλὰ μὴν, ὅτι ταῦτα ἔπος ἔχει, αὐτὸς ἐχθὸς τε ἀπειπεῖν ἔσται. πῶς γὰρ ὅτιν ἰχθυόων περὶ σαζων ὑμῶν τοκαταρχαίς, ὃν ὡς τῶν ἐν ἀργαδία φίλων τῆ πόλει δόρυ ἦκειν ἐφ' ἧς οὐ σπουδάζειται τῶν ἑλλήνων, καὶ πελοπόννησον φιλίππου βοῶν. ὑμῶς ἡ καθύδριν; πῶς ὁ τοῖς καλῶς, καὶ μακροῦ καὶ πολλοῦ λόγου ἐκείνους δημηγόρων, καὶ τὸ μιλτιάδου καὶ θεμιστοκλέους ἡγήσασθαι ἀναγνώσων. καὶ τῶν ἐν τῶν ἀργαδίων τ' ἐφίβωτο ὀρκῶν; καὶ ἑδὲν; πῶς ὁ πείσας ὑμῶς μόνου ἐκ τῶν τῶν ἐρυθραίων θαλάσσης περὶ πέντε, ὡς ἐπιβουλομένης ὑπὸ φιλίππου τῆς ἑλλάδος, ὑμῶν δὲ Β περὶ πικρὸν περὶ τῶν ταῦτα, καὶ μὴ περὶ δεδωκε τὰ τ' ἑλλήνων; καὶ ὁ μὲν γὰρ φωνὴ τὸ ψήφισμα ὀβελος μὴ, ὁ ἡ περὶ δεδωκεν εἰς πελοπόννησον, ἀρχίνος ἔπος; ἑλλῶν ἡ ἐκείνους ἀτῆα μὲν ποτε διελέχθη καὶ ἐδημηγόρησεν, αὐτὸς αὐτὸν εἰδὲν. ἀλλ' ἀπήγειλε περὶ ὑμῶς, ὑμῶς αὐτὸν ὅτι μὲν μνηστὴ πάντες, βαρβαρόν τε γὰρ πολλάκις ἐπέσασα τὸν φιλίππου ἀποκαταστήσει, ἐδημηγόρει τοῖς ἀρχαῖδας ὑμῶν ἀπήγειλεν ὡς ἔχασον, εἰ περὶ σαζων περὶ σαζων ἡδὲν, ἐγείρει ἡ τ' ἀθλιωτῶν πόλις, ὁ ἡ πάντων μάλιστα ἀνακατήσασθαι ἔσται. στυχεῖν γὰρ ἀπάν ἀξείσδα ὡς φιλίππου πορτοκλήρι, καὶ μετ' αὐτῶν γυναικα καὶ πατρίδα ὡς ξείλοντα βαδίζειν. αὐτὸς ἡ θαυμασῶς, ἐπέσασθαι τῶν ὀδοιπόρων, πῶς ὁ ἀθλιωτῶν ὅτι, καὶ πῶς ὁ ὄχλος ὁ μετ' αὐτῶν, ἐπειδὴ ἡ ἀκούσασθαι, ὅτι ἀξείσδας ὡς φιλίππου τῶν ὀλυθίων ἀρχαῖδας τ' ἀποκαταστήσει ταῦτα ἔχον ἀπερχεται. δεινὸν αὐτῶν τῶν δόξασθαι, καὶ σακρῶσθαι, καὶ ὀδοιπόρου τῶν ἑλλήνων, ὡς κακῶς δέχεται, ἡ τοιαῦτα πᾶσι περὶ σαζων γινώσκοντα. καὶ σιωπῶντες ὑμῶν, πέντε πέντε πέντε εἰς ἀργαδία, ὅτι πῶς κατηγόρησασθαι τῶν τῶν φιλίππου περὶ τῶν ἀκύνων γὰρ ἔσται τῶν φίλων, ὡς ἐὰν ὀδοιπόρου ἡ πόλις ποιήσασθαι, καὶ περὶ σαζων πέντε, δίκην ἐκείνους δώσασθαι, ταῦτα μὲν τοῖσι τότε καὶ μάλα, ὡς ἀδελφοὶ ἀθλιωταῖοι καλῶς, καὶ τῶν πόλεως ἀξία ἐδημηγόρει. ἐπειδὴ ἡ ἀφίκετο εἰς μακεδονίαν, καὶ τὸν ἐχθρὸν εἶδεν τὸν αὐτὸν καὶ τῶν ἑλλήνων τὸν φιλίππου. ἀξία γὰρ ὅμοια, ἡ ὡς ἀπλήσια τέτοις; πολλὰ γὰρ καὶ δεῖ, ἀλλὰ μὴτε τῶν περὶ σαζων μεμνῶν, μὴτε ἑξόπαμα λέγειν, μὴτε βοηθεῖν μηδὲν. τῶν τε καλοῦντων μὲν τῶν ἑλλήνων περὶ τῶν περὶ σαζων φιλίππου εἰρήνης βουλομένης, θαυμάζειν ἔσται, εἰ περὶ τῶν ὑμετέρων ἰδῶν ἄλλου πᾶσι δὲ περὶ σαζων. εἰναίτε τὸν φιλίππου αὐτὸν, ἡ ἀκύνους, ἑλλήνων τῶν ἀθλιωτῶν, δεινὸν ταῦτα λέγειν, φιλαθλιωτάτων. οὐτῶν ἡ ἀτόποις πᾶσι ἐν τῆ πόλει καὶ σακρῶσθαι ἀθλιωτῶν, ὡς τε οὐκ ἀχύνους περὶ σαζων μὲν οὐκ αὐτῶν, καὶ βαρβαρόν αὐτὸν ἀποκαταστήσει. ἐσιν οὐκ ὅτις αὐτῶν, ἐκείνους περὶ σαζων, ὁ αὐτὸς αὐτῶν, μὴ σακρῶσθαι, ἐπὶ σακρῶσθαι; πῶς δὲ ὅτιν, ὅς πῶς αὐτὸν ἀξείσδας τότε μισήσας, δέξασθαι τῶν ὀλυθίων πᾶσι καὶ τὰ γυναικα. ταῦτα φιλοκαταστήσει καὶ σακρῶσθαι ὑπέμεινεν; ὅς γυναικῶν ἑλλήνων τῶν ὀλυθίων ἡ γὰρ σακρῶσθαι ἔσται.

A tur: sed ostendetis, nullam eorum esse apud vos autoritatem (nunc enim vos in sua potestate esse dicunt) & ipsam venditorem punietis, idque in conspectu omnium. Nam cum omnibus iure irascamini, Athenienses, qui talia designarunt, & prodiderint socios & amicos & occasiones (quibus rebus fit, ut singulorum fortunę omnes vel floreat, vel marcescant) tum verò isti maximè & iustissimè omnium. Qui enim, cum ex eorum se esse numero voluerit, qui Philippo diffideret: cum solus & primus perspexerit, cõmune illum esse hostem Græcorum omnium: transfugit ad hostes, & stationem deseruit, & subito factus est Philippi defensor: nõnne is multiplici dignus est interitus? Hęc autem esse vera, nec ipse poterit ire inficias. Quis enim est, qui Ischandrum primùm ad vos adduxerit, quem amicũ republicę ex Arcadia huc venire dicebat? Quis compilari Græciam & Peloponnesum à Philippo clamitabat, vos autem dormire? Quis, qui præclaras & prolixas & multas illas orationes declamaret, & Miltiadis & Themistoclis decretum recitaret, & illud in Agrauli sacello adolescentum iusturandum? nonne iste? Quis autor fuit, tantum nõ ad mare rubrum mittendi legatos, tanquam & infidias herent Græcia à Philippo, & vos deceret id prospicere, & non deserere Græcia libertatem? Nonne decreti aucto Eubulus fuit, legatus autem in Peloponnesum iste iuit Eschines? Quò cum peruenisset, quid differuerit, & pro concione dixerit, ipse nouit. Quid vero renunciarit, vos scio meminisse omnes. Ita enim concionabatur, vt barbarum & pestem sapere Philippum nominaret: & nunciabat, quanta lætitia Arcades afficerentur, si iam curam suscepisset eorum, & experrecta esset vrbs Atheniensium. Quòd verò tibi omnium grauissimum accidisset, id esse dicebat, quòd in reditu in Atrestidam à Philippo abeuntem incidisset, qui secum mulierculas & pueros proficiscentes haberet circiter triginta: se verò miratum, ex viatore quodam quæsisse, quisnam homo ille esset, & qua turba cum eo? postquam autem audisset Atrestidam dono acceptis illis Olynthiorũ captiuis à Philippo abire: indignum facinus sibi esse visum, & illaci ymasse, & doluisse vicem Græcię, & segnitiem, quæ ad tales iniurias conuieret: vobisq; suasit, vt mitteretis aliquos in Arcadiam, qui Philippi studiosos accusarent. Se enim ex amicis audisse dicebat, si republicę nostrę curę esset, si que legatos mitteret, pœnas illos daturus esse. Hęc igitur tam Athenienses, & quidem præclara, & è dignitate nostræ vrbs pro concione dicebat. Vt autem in Macedoniã venit, & hostem vidit, tum suum, tum Græcorũ omnium, Philippum: nõquid his similia aut affinia? Minime gentium: sed neque maiorum esse recordandũ, neque triumphos prædicandos, neque cuiquã opem ferendũ: seque eos qui de sententiã Græcorum, de faciendã cum Philippo pace deliberari iuberent, demirari aiebat, si in vestrīs priuatis negociis, alterius vobis assensu esset opus: esse que Philippum ipsum, ò dii, omnium studiosissimum Græcorum, eloquentissimum, Atheniensium amantissimum. Ceterum aded peruersos esse quosdã & morosos in vrbe homines, vt non erubescerent ei conuicia dicere, & barbarum eũ vocitare. Fieri potest igitur vt idẽ vir, illis sermonibus antè habitis, post, hęc dicere nõ dubitasset, nisi corruptus esset largitionib;? Quid verò? isne qui Atrestidam tum infestus fuit propter Olynthios pueros &

Eschini
cõ gra-
uius ira-
scendum,
quod actus
initio Phi-
lippo ad-
uersatus
fuerit.

Eschines
Eschini
reuerſi è
Macedo-
nia, & Phi-
lippi lau-
des.

mulierculas, nunc adiutor Philocratis esse non dubitat, qui mulieres Olynthias ingenuas ad libidinem huc adduxit? qui ob vitæ petulantiam sic innotuit, ut mihi nulla iam eius flagitia commemoranda sint, aut facinora: sed si tatum dixerō, Philocratem huc duxisse mulieres: omnes vos & eos qui circumstant, cetera nosse sciam: & dolere vicem inelictium & arumnosarum mulierum, quarum Aeschines non miseretur: nec in eas intuens, Græciam deplorat, si illæ apud socios à legatis contumeliosè vexantur: suas quidem fortunas lamentabitur, cum ita se in legatione gesserit: & puerulos fortassis accerset, & producet. Vos autem cogitabitis, Iudices, in respectu ad istius liberos, multorum sociorum vestrorum & amicorū liberos errare, & mendicos circumire, crudeliter tractatos propter istū: quorum vos misereri multo est æquius, quā natorū ita facinorosi & proditoris patris, & vestrorū liberū qui sunt ab istis qui pacē ad posteros quoque extenderunt, etiā spe fortunæ melioris spoliati. Ipsius autē lacrymas intuentes, vos nunc habere hominē, qui vos iussit mittere in Arcadiā, qui Philippi studiosos accusaret. Nūc igitur nihil est necesse legatos mittere in Peloponesum, aut longinquum iter suscipere, aut viaticum impendere, sed illud dūtaxat, ut vnusquisque vestrum vsque ad tribunal progressus, sanctum & æquum suffragium ferat pro patria, contra hominē, qui, o dii immortales, cum illas de quibus initio dixi, cōciones habuerit, de Marathone, de Salamine, de præliis, de triūphis: statim ut Macedoniam attingit, omnia his contraria dixit: non recordandum esse maiorū, non triumphos narrandos, nemini opem ferendā, non cōmuniter cum Græcis cōsultandum, tantum nō diruendos esse muros: quibus orationes nullo vnquam tēpore apud vos habite sunt fœdiores. Quis est enim Græcorum & Barbarorū ita vācors, aut imperitus rerū, aut vsque aded nostræ vrbis inimicus, qui, si quis roget, Agē dic mihi ei? Græciæ quæ nūc est, atque incolitur, estne vlla pars, quæ nomē suū retineret, atque incoletur ab his qui nūc eā obtinēt Græcis, nisi in Marathone & ad Salaminē maiores nostri pro eis tāta virtute dimicassēt? Nemo id quidē, satis scio, dixerit: sed illud fuisse futuū, ut à Barbaris hæc omnia caperētur. Quibus igitur laudibus & ornāmētis illos vel hostiū nemo spoliaret, eorum vos Aeschines meminisse non finit, illorum posteros, ut ipse nummos accipiat. Acalia quidem bona nihil attinent ad defunctos: at rerum præclare gestarū laudes, eorum qui sic oppetiēre, propria sunt possessio (neque enim eis inuidia post obitū aduersatur) quibus eos iste dum defraudat, ipse meritiō nunc dignitate priuabitur, & vos hoc modo maiores vestros rectē vlciscemini. Talibus verbis, o improbum caput, tu res gestas maiorum deprædatus, & calūniatus, omnia negocia perdidisti. Postea istis dictis & factis prædiatus nobis & magnificus extitisti. Nam illud, antequam rempublicā omnibus cladibus affecisset, fætabatur, se fuisse scribā, & gratiā habere vobis de creditis magistratibus, & moderatū se præbebat. Postea quā autē infinita scelera designauit, supercilium erigit, ac si quis dicat: Aeschines qui scriba fuit, statim hostis est, statim malè audisse se dicit, & per forū ambulat, veste ad talos vsque demissa, pari cū Pythocle gradu incedēs, buccas inflās: Philippi hospitū & amicorum vobis iā vnus est, qui à populo recedere volūt, & tēpestatem atque insaniam receptū statum interpretatur.

Iudices
miserico-
dia Aes-
chines, ho-
minis per-
fidi & in-
solentis,
& libero-
rum eius,
moueri
non de-
bere.

μέγιστον παρέχεν εαυτόν· ἐπειδὴ δὲ μύρια εἰργασασθαι κακῶς, τὰς ὀφρὺς ἀπέστανε καὶ ἄν, ὃ γεγραμματοδύτως ἀρχίνης εἶποι τις, ἐχθρὸς δὲ δέως, καὶ κακῶς φησὶν ἀκηκοέναι, καὶ δὲ τῆς ἀρετῆς πορδέεται, δοξάζει καὶ εἰς ἀρχὴν τῆς σφύρατος, ἴσα βαίων πυδοκλεῖ, τὰς γνάθους φουσαν, τῆς φιλιππευξέων καὶ φίλων, εἰς εἰδὴ ὑμῖν ἠδὴ τῆς ἀπαλλαγῆαι τῆς δήμου βελομύων, καὶ κλύδωνα καὶ μανίαν τὰ καθεστῆκατα πρὸς ἡμετέρων, ὃ τῶς

A βρεῖ καὶ ἕτως ἐπὶ τῶ βδελύρατος βεβιωκότα γινώσκου-
ται, ὡς τε μηδὲν ἐμὲ ἀρετὸν εἰπεῖν νυνὶ πρὸς αὐτὰ δέειν,
μηδὲ δουχερῆς. ἀλλὰ τοσούτον εἰπόντος μόνον, ὅτι φιλο-
κράτης γυναικὸς ἦγαγε. πάντας ὑμᾶς εἰδέναι, καὶ τοῖς
κατασκευαστοῖς τὰ μὲν ταῦτα καὶ ἕξειν, ὅτι οἱδὲ ὅτι τὰς
ἀτυχεῖς καὶ ταλαπῶροις ἀθροστοῖς ἀεὶ οὐκ ἠλέησεν
ἀρχίνης, οὐδὲ ἐδάκρυσεν ὅτι τὰ ἕταίρας τὴν ἡλλάδα, εἰ
πρὸς τοῖς συμμάχοις ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ὑβρίζονταί,
ἀλλὰ ὑπὸ αὐτῆς κλαίοντα τὰ τῶν περὶ τοὺς βδελύ-
ρας, καὶ τὰ παρὰ ἰσῶς ἀρετῆς καὶ ἀλαβία. ὑμεῖς
δὲ ἐνθυμείσθε, ὡ ἀνδρες δικασταί, πρὸς μὲν τὰ τοῦ
παρὰ τὰ, ὅτι πολλὰν συμμάχων ὑμετέρων καὶ φίλων
παῖδες ἀλάντα, καὶ πᾶσι πρὸς ἐρχομένων δεινὰ πε-
πονότους εἶχε τῆτον. οὐς ἕξειν πολλὰ μᾶλλον ὑμῖν ἀ-
ξίον, ἢ τοῖς τοσούτοις ἠδικηκόταί, καὶ πρὸς δότου παρὰ
καὶ ὅτι τοῖς ὑμετέροις παῖδας οὐτοί, καὶ τοῖς ἐκτρονοῖς
B πρὸς γὰρ φαίτες τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀπαστηρήσασι,
πρὸς τὰ αὐτῆς τοῦτα δάκρυα, ὅτι νῦν ἔχετε ἀθροστον,
ὅς εἰς ἀρκάδιαν ἐκέλευεν ὅτι τοῖς ὑπὸ φιλιπποῦ πρὸς
τονταί, πρὸς τῆς κατηγορήσαντας. νυνὶ τοῦτω ὑμᾶς
οὐκ εἰς πελοπόννησον δεῖ πρὸς εἰρήνην πρὸς εἰρήνην, οὐδὲ
μακρὰν βαδίσειν, οὐδὲ ἐφόδια ἀναλίπειν. ἀλλὰ ἀρχὴ
τῆ βήματι ἐνταυτοῖς πρὸς εἰρήνην ἐκαστοῖ ὑμῶν,
τὴν ὅσων καὶ δικῶν ταύτην φησον ὑπὸ τῆς παρὰ
δος, εἶδὲ κατὰ ἀνδρῶς, ὅς, ὡ γῆ καὶ θεοῖ ἐκείνα ἀ διε-
ξῆλλον ἐν ἀρχῇ δεδημηγορηκότας τὸν μῦραδων, τὴν
σαλαμίνα, τὰς μάχας, τὰ εἶπαμα, εἰς ἀφῆνης, ὡς ἐπέθη
μακεδονίας, πάντα τὰ ναυτία τοῖς ἕξειν μὴ πρὸς
νων μεμνησθαι, μὴ εἶπαμα λέγειν, μὴ βοηθεῖν μηδὲν
μὴ κοινῇ μὴ τῆς ἐλλήνων βουλοῦσθαι μόνον οὐ κατε-
λεῖν τὰ τεῖχη καὶ τοῖς τοῦτων ἀρχίνης λόγῳ οὐδὲνες πρὸς
ποῖε ἐν τῶ παντὶ γενοῦσθαι χροῦσθαι πρὸς ὑμῖν τίς γὰρ ὅστι
ἐλλήνων ἢ βαρβαρῶν οὐτο σκαδὸς ἢ ἀήκοος, ἢ σφόδρα
μισῶν τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν, ὅς τις, εἰ τις ἐροῖτο, εἰπέ
μοι τίς νυνὶ οὐσης ἡλλάδος ταυτοῖ καὶ οἰκουμένης, εἶδὲ
C ὅτι ταύτην ἀντὶ τῶ πρὸς εἰρήνην εἶχεν, ἢ ἀπείτο ὑπὸ τῆς
νυνὶ ἐχόντων ἐλλήνων. εἰ μὴ τὰς ἀρετῆς ὑπὸ αὐτῶν
ἐκείνας οἱ μῦραδων καὶ σαλαμίνας παρέχοντο ἡμετέ-
ροις πρὸς εἰρήνην; οὐδὲ ἀντὶ εἰς δὲ οἱδὲ ὅτι φησεν. ἀλλὰ
πάντα ταῦτα ὑπὸ τῆς βαρβαρῶν ἀεὶ ἀλαωκότα, εἶθ οὐ
μηδὲ τῆς ἐχθρῶν μηδὲ εἰς ἀντὶ τῶν τῆς ἐγκωμίων καὶ τῆς
ἐπαίων δαποσερήσθε. τοῖτων ἀρχίνης ὑμᾶς οὐκ εἶα με-
μνησθαι τοῖς εἰς ἐκείνων, ἵνα αὐτῆς ἀργύρεον λάβῃς καὶ
μὴ τῆς μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, οὐ μάλιστα τοῖς τεθνεῶσιν, οἱ
δὲ ἐπὶ τοῖς καλῶς πρὸς εἰρήνην ἐπαίνοι, τῆς οὐτὰ πρὸς
ἀδελφικῶν ἴδιον κτήματα εἶσιν, οὐδὲ γὰρ ὁ φθόνος αὐ-
τοῖς ἐπὶ τῆν καὶ τὰ ἐναυποῦται. ὡ δαποσερῶν ἐκείνης
εἶδὲ, αὐτὸς ἀντὶ τῆς ὀπτημίας δικῶν νυνὶ σερθηεῖν καὶ
ταύτην ὑπὸ τῆς πρὸς εἰρήνην ὑμῖς δίκην λάβῃτε παρὰ
αὐτῆς. ποιούτοις μὲν τοῖς λόγοις, ὡ κακῆ κεφαλῆ, σὺ τὰ τῆς
πρὸς εἰρήνην ἐργα συλήσας, καὶ δαποσερῶν τὰς λόγῳ, πάν-
τα τὰ πρὸς εἰρήνην ἀπόλεσας, εἶτα γεωργεῖς ἐκ τῶτων,
καὶ σεμνὸς γενοῦσας. καὶ γὰρ αὐτὸς τῆς πρὸς εἰρήνην
τὰ κακῆ εἰρησθαι τὴν πόλιν, ὡ μολοῖ γὰρ γεγραμματο-
δύκονα, καὶ χροῖν ὑμῖν ἔχειν τὰ χειροτονησθαι, καὶ

ἢ πωροσυναίν τὸν θόλο· ἔ. ὑλομα πίνον ὑμῖν ὅτι κα-
 φαλαίων ἐπελθεῖν, ὃν ἔσπον ὑμᾶς κατεπολίθυσαιτο φί-
 λιππος, ποροσλαβὼν τούτους τοὺς θεοὺς ἐθεοῖς πάνυ ἢ
 ἀξίον ἔχετάσαι· ἔ. δεῖσαδὲ τὴν ἀπάτην ὄλην, τὸ μὲν γὰρ
 ἀπ' ἀρχῆς τῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶν, * δευρομεμῆς αὐτῆ
 ἡ χάρις ὑπὸ τῶν ληστῶν, ἢ κεκλῆσθ' ἡμῶν τ' ἐμπορείων,
 ἔς τ' ἀπόνητον ἐκείνον ἀπάντων ἐῖ) τῶν ἀγαθῶν τοὺς τὰ
 φιλαίθερα λέγοντας ἐκείνοις ἀπέσφλε ὑπὸ αὐτῶν,
 πόνυροπ ὄλεμον, τ' ἀριστόδημον, τ' ἀπασφάντα· ἔπειδ' ἢ
 ἡλθὸ μὲν ὡς αὐτὸν ἡμεῖς οἱ ποροσθεῖς· ἐμὸς ὄσατο μὲν
 τῶν δὲ θεῶν, ὅπως σπερεῖ καὶ συναγαγεῖ) τὰ μα-
 ρά φιλολεῖα, ἔ. τ' τὰ δὲ κῆμα βελωδῶν ἡμῶν ποροσ-
 τῆν ποροσθεῖς· σπερεῖ γὰρ ἢ ποροσθεῖς ὑμῶν, ἢ μά-
 λις αὐτῶν τ' εἰρήνης τυχεῖν· ἢ ἔδεν μάλλον μέγα
 αὐτῶν καὶ ὑμῶν οὐδὲ οὕτω ποροσθεῖς, εἰ μὴ φακέας ὄσα-
 λῆ τῶν ἢ ἔκ λῶ ὑπόρου· σπερεῖ γὰρ αὐτῶν τὰ ποροσθεῖς
 τα, ὡσπερ ἐκ τῆς, εἰς καθεὶν τοῖς τῶν ὡς τῆ ἡμῶν ὄσων
 ἐβόλετο, ἐ) δευροσθεῖς αὐτῶν ἢ ἀνάγκη ἐ) ψόσαδαι,
 ἐπιποροσθεῖς καὶ μαρτυρας, τῆς αὐτῆς καλίας πάντας ἐλ-
 λήνας καὶ βαρβαροὺς ποροσθεῖς· εἰ μὲν γὰρ ποροσθεῖς
 ξαπο φακέας συμμάχους, καὶ μὲν ὑμῶν τοῖς ὄροις αὐ-
 τοῖς ὄποροσθεῖς τοῖς ποροσθεῖς δεύροσθεῖς καὶ δευροσθεῖς ὄροις
 ποροσθεῖς, ὄσων ἀναγκῶν ἢ ὄσων τοῖς μὲν, τὴν βουλο-
 τῆν ποροσθεῖς ὄσων ὄσων τῶν ὄσων τῶν ποροσθεῖς ὄσων
 τασῶν· εἰ ἢ μὴ ποροσθεῖς, ὡσπερ ἔ. ποροσθεῖς οὐκ
 ἐῖσαδαι ὑμῶν παροσθεῖς αὐτὸν ἡμῶν, ἀλλὰ βουλοσθεῖς εἰς
 πύλας, ὄσων εἰ μὴ παροσθεῖς, ἐποροσθεῖς αὐτῶν· εἰ ἢ τῶν
 γὰρ οὐκ ἐπὶ παροσθεῖς ἢ γὰρ τῶν καὶ ταῦτα οὐ παρ
 ἀλλων αὐτῶν ἐδὲ ποροσθεῖς, ἀλλ' αὐτῶν ὑποροσθεῖς
 ἐαυτῶν τῶν ποροσθεῖς ὄσων τῶν ποροσθεῖς ἐκροσθεῖς
 κείας ὄ φιλίππου, καὶ δεύροσθεῖς τοῖς ξένους αὐτῶν, ἔ. τὸν
 ἡγροσθεῖς, καὶ στρατηγῶν ὄσων ὄσων τῶν ὄσων αὐ-
 δεύροσθεῖς ἀπάντων ἐδενὸς οὐτῶν ἔλλήνας, οὐτῶν βαρβαρῶν
 βουλοσθεῖς φακέας, πλὴν ὑμῶν οὐχ ὄσων παροσθεῖς,
 ἢ δεύροσθεῖς αὐτῶν ἢ βουλοσθεῖς τῶν παροσθεῖς ἀλλ' οὐδὲ
 ποροσθεῖς ἐγὼ ἢ ὄσων ἢ ὄσων ὄσων ὄσων τῶν
 ποροσθεῖς, ὄσων νῦν ἢ ὄσων ἐσαδαι μὲν αὐτῶν τὰ δεύροσθεῖς, καὶ
 ποροσθεῖς ποροσθεῖς οὐ ποροσθεῖς ὄσων ἐκροσθεῖς ἢ δευ-
 ποροσθεῖς, καὶ μάχῃ ἢ τῶν καὶ ὄσων ἀπ' αὐτῶν εἰσῆ-
 κείας ἐπὶ παροσθεῖς, εἰ βουλοσθεῖς ὑμῶν· οὐδὲ, ἀπ' ὄσων
 χερῶν τοῖς ὄσων, δεύροσθεῖς, εἰ μὴ τῶν ποροσθεῖς
 σῆμα, πῶς ἐν μὴτε ψόσων φακέας, μὴτε ἐπιποροσθεῖς
 δεύροσθεῖς, πᾶν ὄσων βουλοσθεῖς δεύροσθεῖς πῶς οὐτῶν
 εἰ ἀθλήων πᾶς ὄσων τοῖς ἀθληταῖς ἐξαπατήσον-
 τας, ταῦτες γὰρ οὐτῶν ἐγὼ τῶν ἀθλητῶν κληρονομασῶν
 τῶν οἱ μὲν παρ' ἐκείνου ποροσθεῖς, ποροσθεῖς ὑμῶν,
 ποροσθεῖς οὐ ποροσθεῖς φιλίππου συμμάχους·
 οὐτοὶ δὲ ἐκροσθεῖς, τοῖς αὐτῶν ἐδημηγοροῦν, ὡς φα-
 νεροσθεῖς, οὐχ ἔλας ἔχει τῶν φιλίππου ποροσθεῖς
 τοῖς φακέας συμμάχους, δεύροσθεῖς δευροσθεῖς καὶ τοῖς δεύ-
 ποροσθεῖς, εἰ δὲ ὄσων τῶν ποροσθεῖς κείας, ἔ. τ' εἰρή-
 νης τυχεῖν, ἀπὸ σπερεῖ νῦν ἀξίωσται αὐτῶν, ταῦ-
 τα ποροσθεῖς τῶν μὲν τοῖς εἰρήνῃ, ταῦτες τ' ἐλ-
 ποροσθεῖς καὶ τῶν ποροσθεῖς ἔ. τῶν ἐπαγοσθεῖς, δεύροσθεῖς
 παρ' ὑμῶν ἀπὸ φακέων, τὴν ἢ βουλοσθεῖς ἔδει μὲν
 ταῦτα καλύσαι, τῶν εἰς τὰ πύλας, ἐφ' ἢ αὐτῶν ποροσθεῖς
 φιλίππου, καλύσαι ὑμῶν, πῶς οὐτῶν; τῶν τῶν παρὶν αὐτῶν ποροσθεῖς
 τῶν χρόνοις ὑμῶν ἀφέ-
 λεισται, καὶ ποροσθεῖς τὰ ποροσθεῖς * ἀναγκῶν ἀπὸν, ἢ καὶ μὴδὲ
 ἀπὸ βουλοσθεῖς, δεύροσθεῖς ἐξελθεῖν, οὐ-
 κομῶ ταῦτ' οὐτῶν ποροσθεῖς φακέων, ἐγὼ δὲ, ὡσπερ ἀκροσθεῖς
 ἢ πολλὰς, ἐγὼ δεύροσθεῖς ποροσθεῖς

A qui non ita pridem Tholum adhuc adorabat. Libet
 autem vobis summam percurrere, quibus callidita-
 tibus vos Philippus, ascitis istis nefariis adiutoribus,
 circumuenerit. Omnino autem operæ precium est
 perpendere & spectare fraudem vniuersam. Ab ini-
 tio cum pacem expeteret, latronibus eius regni dir-
 pientibus, clausisque mercatibus, ut nullis omnino
 suis bonis frui posset: misit huc qui humana ipsius
 verba renunciarent, Neoptolemum, Aristodenum,
 Ctesiphontem. Ut autem nos legati venimus: statim
 istum conduxit, ut defenderet, & adiunget nefarium
 Philocratem: & nos qui bona fide res agere institu-
 remus, superaret. Scripsit & epistolam ad vos, qua se
 vel in primis pacem impetraturum putauit: nihil
 magis tamen etiam sic ei quicquam gerere magnum
 contra vos licebat, nisi Phocenses perdidisset. Id vero
 expeditum non erat. Contractæ enim eius res erant
 tāquam fato quodam, hoc modo, ut aut nihil eorum
 quæ vellet, posset consequi: aut necesse haberet men-
 tiri, perierare, & testes suæ improbitatis facere omnes
 & Græcos & Barbaros. Si enim Phocenses socios re-
 cepisset, & vobiscum eis iniurandum dedisset: The-
 banis & Theffalis datum iusiurandum statim violare
 coactus esset: quorum se illis Bœotiam subacturum,
 his Pylæam redditurum iurauerat. Sin eos non rece-
 pisset, sicut non admittebat: non permisuros vos
 sibi, ut progredere, putabat, sed auxilia missuros
 ad Pylas: idque, nisi decepti essetis, fecissetis. Quod
 si fieret, satis videbat sibi aditum esse interclusum,
 neque id ei erat ex aliis cognoscendum: sed ipsemet
 eius rei sibi testis erat. Ut enim primum Phocenses
 subegerat Philippus, & milites eorum occiderat, ac
 ducem atque imperatorem Onomarchum: tum si
 mortalium omnium nemo neque Græcus, neque Bar-
 barus opem tulisset Phocensibus, præter vos: non
 modò non penetrasset, aut ingressus eorum quæ vo-
 luit perpetrasset quicquam: sed nec propè accedere
 potuisset. Satis autem illud norat, opinor, se tum,
 cum inter Theffalos, & se non optimè conueniret,
 & Pheræi primum militiam detrectarent, & Theba-
 ni succubissent, præliòque victi essent, & tropha-
 de eis erectum: nò penetrare posse, si vos opem fer-
 retis: nec, si armis conaretur, quicquam perfecturum,
 nisi dolus accessisset. Quo pacto igitur nec aperte
 mentiar, & sine periurij infamia, omnia quæ volo
 consequar? quomodo? Sic: si quos Athenienses in-
 uenero, qui Athenienses decipiant: id enim probum
 iam meum non erit. Inde factum est, ut eius legati
 vobis antè dicerent, Phocenses à Philippo in soci-
 tatem non recipi. Isti autem successere, atque ita
 concionati sunt: palàm non sanè commodum esse
 Philippo, in societatem recipere Phocenses, propter
 Thebanos & Theffalos. Sed si summa rerum potire-
 tur, & pacem impetraret: quæ nunc eum pacisci po-
 stulemus, tum facturum. Pacem igitur his pollicita-
 tionibus & dolis & illecebris à vobis sine Phocen-
 sibus impetrarunt. Pòst, prohibendum erat, ne ad Py-
 las auxilia mitterentur: cuius rei gratia L. triremes in
 propinquo in ancoris stabat: ut si proficisceretur Phi-
 lippus, vos prohiberetis. Quid igitur? quæ iterum fraus
 hic excogitabitur? Tèpora vobis eripièda erāt, & ne-
 gotium ita ducendum, ut subito ingrueret, ac vos, nec
 si velletis, possetis egredi: itaque istos fecisse constat.
 Ego verò, ut ià sapius audistis, non prius abire potui:

Digressio,
 Quo pacto Phi-
 lippus in
 magnis
 suis facultatibus,
 Atheni-
 ses cit-
 conuen-
 rit, ad co-
 arguendā
 Athenis
 prodicio-
 nem per-
 tinens.

